

A PROFI

A movie poster for the film 'A Profi'. The background is a dark blue night sky with the Eiffel Tower illuminated in Paris. In the foreground, a man (Gabriel Byrne) is shown from the chest up, wearing a dark leather jacket over a blue shirt. He is holding a silver handgun with a black grip, pointing it directly at the viewer. The handgun is the central focus, with a white and red jagged outline around it. The man has a serious, intense expression. The overall style is that of a classic action movie poster.

GEBRIEL BOOTH

Georges Lautner filmje nyomán

Gebriel Booth

A profi

Le professionnel

A tárgyalóterem emeleti karzatán gyerekek ültek csendben, és tátott szájal, de unatkozva figyelték a lent folyó történéseket. Semmit sem értettek belőlük, de nekik a felnőttek azt mondták, itt kell ülniük, és jól kell viselkedniük, mert egy világraszóló esemény részesei, amit hamarosan valamennyi valamirevaló televíziós állomás bemutat a hírösszefoglalókban.

- Ebből tehát világosan kitűnik, - folytatta az ügyész a szokásos pátozzsal a hangjában – hogy Josselein Beaumont vádlott azzal a szándékkal érkezett Maladzabiba, hogy N'Djala tábornoknak, a Maladzabi Köztársaság örökös elnökének életére törjön.

A karzattal szemben a bejárati ajtó felett az elnök bekeretezett fényképe függött. A képről tányérsapkát viselő, szigorú tekintetű, színes bőrű férfi nézett meredten az alant lévőkre. A gazdagon díszített, faragott bejárati ajtó két oldalán az órszázad világos színű díszegyenruhájába öltözött katonák posztoltak. Hóféhér sisakjuk élesen elütött fekete arcbőrüktől, csakúgy, mint a fehér vállszíj és az azon lógó pisztolytáska.

Az ügyész előtt felállított hosszú asztalok mögött az állam vezetői ültek. A javarészt katonákból álló kormányban elvétve akadt csak egy-néhány civil.

- Tisztelt elnök úr! – tárta szét karját színpadias mozdulattal az ügyész – Bármennyire hihetetlen is, a vádlott határozottan állítja, hogy önszántából és előre megfontoltan cselekedett.

Joss Beaumont bizonytalan lábakon állt a rá vigyázó őrok között. Tökéletesen makulátlan, frissen vasalt inge, sötét nyakkendője és öltönye kifogástalan külsőt biztosított számára. Az egész tárgyalás egy nagy színjáték volt, a szervezőknek a díszletekre is ügyelniük kellett. De Joss nem törődött velük. A napok óta folyamatosan beléadagolt különböző szérumoktól és nyugtatóktól teljesen kába volt. A szellőzés nélküli tárgyalóteremben a hőség is kellőképpen hozzá tett bágyadtságához. Minden erejét össze kellett szednie, nehogy zsákként dőljön el. két kézzel kapaszkodott a derékmagas térelválasztó palánkba és zavart tekintettel nézett farkasszemet az idős bíróval. Nem táplált hiú reményeket önnön sorsával kapcsolatban, tudta, hogy itt minden csak látszat, a valódi ítélet már régen megszületett és erre a fölcicomázott parádéra csupán a sajtó – különösen a nyugati sajtó – miatt van szükség.

Joss a harmincas évei végén járt, de sosem érezte még ilyen pocskék bőrben magát. Hosszú évek kemény kiképzése sem viselte meg annyira, mint ez az utóbbi néhány hét Afrikában. Ez persze nem rajta múlt. Fogvatartói

gondoskodtak róla, hogy szép fokozatosan ilyen állapotba kerüljön. De Joss elsősorban nem rájuk volt dühös. Gyűlölete célpontjának közepén egész mások álltak.

- Vádlott! – dörögte a bíró. – Elismeri, hogy azért jött Maladzabiba, azzal a kizárólagos céllal, hogy megölje N'Djala elnököt?

Joss a padlót nézte. Nehezen jutottak el tudatáig a szavak, szervezete mindenképp ki akarta rekeszteni a külvilágot. Összeráncolta homlokát és már derengett előtte a rövid válasz, amit felelnie kellett. Alaposan belésulykolták, éjjel-nappal ezzel kínozták.

- Igen, elnök úr – felelt halkán, gépiesen.

Halántékán verejték gyöngyözőtt, torka kiszáradt. A szédülés megújult rohammal támadt testére, kegyetlen erővel ostromolta állóképességének maradványait.

- Továbbra is azt állítja, hogy nem volt eszköze semmiféle politikai manipulációnak? – dörögte a bíró, de Joss már nem figyelt rá. Tudata bezárult a külvilág zajai előtt, csak saját vérnyomása lüktetését érzekelte.

A közönség sorain izgatott moraj futott végig. A bíró tanácstalanul nézett körbe.

- Számolt ön azzal, Josselein Beaumont – pattant fel az ügyész és magasba emelt karokkal, fennhangon folytatta a prédikációját -, hogy kénytelen leszek, hogy kötelességem példás büntetésért folyamodni?

Joss nem mozdult, üveges tekintettel bámult maga elé.

- Vádlott! – rikácsolt a bíró. – Álljon fel és válaszoljon!

Joss felemelte fejét és ködös tekintettel nézett a kérdezőre. Cserepes ajkaival megpróbált szavakat formálni, de egyetlen hangot sem volt képes kipréselni a torkán. Mélyeket lélegzett, de ez sem vezetett eredményre.

- Vádlott, álljon föl! – ismételte önmagát a bíró. – És válaszoljon az ügyész úrnak!

Joss kitolta maga alól a széket, karjaira támaszkodva megpróbált talpra állni, de erőtlen lábai cserbenhagyták. Oldalra dőlt és eszméletét veszítve terült el a padlón.

A karzati közönség soraiból többen is talpra ugrottak és hangoskodva tárgyalták egymás közt az eseményt.

A bíró türelmetlenül kopogtatott.

- Csendet kérek! – nézett az emelvényre. – A vádlott rosszul lett a hőségtől, a tárgyalást berekesztem.

Az örök felnyalábolták Jost és kivonszolták a teremből.

A fehérre meszelt orvosi szobában hűvösebb volt, mint a tárgyalóteremben.

Egy ápoló levette Jossról zakóját, az örök pedig egy székbe ültették a

lassacskán magához térő férfit. A smasszerek szorosan fogták, nehogy meggondolatlanságot csináljon. Egyikük feltúrta Joss bal karján az ingujját.

Az orvos injekciós túvel morfiumot szivattyúzott egy ampullából. A művelt befejeztével kifecskendezte a levegőt. Az erős nyugtatóból néhány csepp is kispriccelt a tű végén. Eztán közelebb lépett pácienséhez.

Egy másik ápoló vékony gumikötéllel szorította el Joss csupasz felkarját, a férfi izmai megfeszültek, vénája kidagadt. A vérnyomásban beállt változás következtében Joss visszanyerte eszméletét. Tekintete kitisztult, rémülten nézett fel a közeledő színes bőrűre.

- Nem... - nyögte halkán.

Csak azt látta, hogy a tű vége könyörtelenül közeledik a vénájához. Megpróbált kiszabadulni a smasszerek fogságából.

- Nem, nem! – ordította egyre hangosabban. – Nem akarom! Teljesen meghülyítenek ezekkel az izékkal.

Az ápolók mozdulatlanul nézték a vergődő férfit. Joss felugrott a székből és erőre kapva lerázta magáról fogvatartóit. Az egyik őrt a közeli üveges szekrénynek lökte. A szilánkokra törő üveglapok és a földre hulló orvosi műszerek felverték a csendet.

Joss túl sok energiát használt el a kiszabaduláshoz, lihegve támaszkodott meg a vízcsapnál. Ereje véges volt és ezt az orvos is tudta.

- Ugyan, hát mi ütött beléd? – kérdezte szelíden. – Gyere ide! – biccentett barátságosan a dühöngőre.

Joss fáradtan zilált és reménykedve nézett a feketére.

- Csak nem fogsz itt hisztizni? – folytatta a doktor. – Na, gyere!

Joss a tűt nézte, és a fejét ingatta.

- Olyat nem akarok! – lihegte lefúló hangon.

Az orvos átadta egyik társának a fecskendőt és derűsen tárta szét üres kezeit.

- Hát akkor, tessék! De most légy jó fiú és gyere!

Joss ereje végéhez ért. Tudata mélyén érezte, hogy becsapják, de nem tehetett semmit. Energiája elszállt a semmibe és ő újra összerogyott.

A két ápoló és egy ór odaugrottak hozzá és megragadták. Visszaültették a székbe és most már sokkal szorosabban tartották, mint az imént.

Joss levegőért kapkodott és a fejét dobálta, de moccanni sem bírt. Szinte nem is érezte, amint a fecskendő tűje átszúrta bőrét és a folyadék a vénájába hatolt. Néhány perc múlva nem érzett mást, csak nyugalmat.

- Rendben – szólta elégedetten a háttérben, az ablaknál meghúzódó ügyész és megigazította nyakkendőjét. – Öltöztessétek fel! – utasította a többieket.

Az örök talpra állították Josst, egy ápoló ráadta a zakóját. Helyére került a dulakodás közben félrecsúszott nyakkendő is és Joss ismét egy jól szituált, de

megettört bérgyilkos összképét mutatta. Aki beismeri bűnét az egész világ előtt és maga is egyetért a rá váró büntetés mértékével.

Lábai szilárd cölöpökként tartották, tudata kellemesen elzsibbadt.

- Most pedig engedjétek el! – szólt az ügyész, mire az örök hátrébb léptek Josstól. Az orvos még megigazította a francia néhány hajtincsét, majd maga is engedelmesen félreállt.

Az ügyész, aki egyben a kormány hűséges szolgája volt egy zsebkendővel közelebb lépett a fogolyhoz.

- Na látja, Beaumont úr!

Letörölte Joss arcáról a gyöngyöző izzadságcseppeket. – Remek...

Az elkábított férfi ködös tekintettel nézett a fekete szemekbe.

- Folytassuk! – mondta az ügyész határozottan. – Ott, ahol abbahagytuk. Visszatérve megszokott szerepkörébe ismét magasba emelte kezeit és felemelte a hangját.

- Kénytelen leszek, sőt kötelességem, hogy példás büntetésért folyamodjam!

- Igen – felelt Joss csendben. Már nem tudta, hol van, csak automatikusan ismételte, amit ilyenkor mondania kellett. – Tudom, elnök úr.

- Na látja! – röhögött a képébe a színes bőrű elégedetten. Tudta, hogy a tárgyalás ezután zökkenőmentesen fog lefolyni.

N'Djala már másodszor nézte végig a perről szóló tudósítást. Fehér öltönyben ült az elnöki lakosztály egyik kényelmes foteljében. Egészen másképp festett civilben, mint egyenruhában, de sokkal jobban szeretett tetszelegni a demokratikusan megválasztott elnök szerepében, mint a diktátoréban.

Arthur, a személyi szolga és egyben minden esztendőben a közelben volt. Kíváncsian leste vezére minden szavát és maradéktalanul teljesített minden utasítást, amelyet tőle kapott. Ezért is maradhatott már hosszú évek óta az elnök szolgálatában. Mindig alázatos volt és sosem tett fel felesleges kérdéseket.

- Hármat kérek belőle! – szólt N'Djala, miután véget ért az összeállítás. – Egy megy az Elyessének, egy Matignonnak és egy Martin ezredesnek. Így minden barátunk lepergetheti, ha kedve szottyan – nevetett szolgálójára cinikusan. A barátunk szót is meglehetősen gúnyosan ejtette ki.

Arthur értette a célzást. Hasonló mosollyal az arcán indult a videokazettáért.

- Rendben, elnök úr! – felelt.

A felvétel végén fiatal riporter arca tűnt fel a képernyőn, amint összszegzésképpen befejezi a tudósítását.

- ... most már csak az elnöki különkegyelem mentheti meg a terrorista Josselein Beaumont-t a halálbüntetéstől.

Arthur kikapcsolta a képmagnót.

Ismét őxcelenciája végtelen jószágában bizakodnak – fordult az elnök felé.

- Hogy Franciaország baráti ország legyen – mosolygott N'Djala -, ahhoz Beaumontnak betegnek kell lennie. Ránk vár a feladat, hogy átneveljük.

A napkorong az ég tetejére ért és hőséggel árasztotta el a szavannát. A forró homokot olykor fel-felkapta egy-egy gyenge fuvallat, de ez túlságosan kevésnek bizonyult ahhoz, hogy érdemlegesen enyhítse a meleget. Még a nagy tűrőképességgel rendelkező cserjék és bokrok is szomjasan tikkadoztak a melegben.

A folyó mentén valamivel elviselhetőbb volt az idő. A víz lassan vánszorgott medrében, éppen csak létezett. A foglyok fáradtan cipelték a méretes köveket és kisebb szikladarabokat – a töltés lassan, de biztosan épült a part mentén. Elcsigázott testükön patakokban folyt a veríték, kiszáradt torkukat szomjúság kaparta. Ruházatuk koszos és elnyűtt volt. Meztelen talpukat véresre sebzették az apró, éles kövek és a forró homok.

A sötétbőrű, khaki színű egyenruhában posztoló őrcök puskáikat szorongatva sétálgattak közöttük, időnként puskatussal és gumibottal buzdítva nagyobb teljesítményre az amúgy sem lelkes társaságot. A diktatúrára nézve ezek a foglyok voltak a legveszélyesebbek, nézeteikért és tetteikért könyörtelen kényszermunka volt a jutalom. Így működött ez a világon mindenütt: Szibériában, Dél-Amerikában, Belső-Mongóliában és Afrika egyes országaiban is.

A feketék között akadt néhány fehér fogoly is, akik az úgynevezett forradalom idején vagy nem sokkal az úgynevezett demokrácia győzelme után a hatalomra kerülők által nevezett kétes ügyeik miatt kerültek ide. A forradalmat persze nem a nép szervezte, hanem a hadsereg vezetői és a N'Djala által demokráciának nevezett diktatúra sokkal inkább annak tűnt, ami valójában is volt.

Joss izmai megfeszültek a kövekkel telirakott kosár súlya alatt, a kötelet a homlokához fogta, az érdes szálak karcolták, horzsolták bőrét, a nehéz súly pedig minden egyes lépésnél a gerincének verődött. Haja csomókban tapadt homlokához és fejbőréhez, izzadságcseppek peregtek arcán, csípték szemét, keserű ízt adtak szájának. Napcserzett bőre szinte csillogott a fényben, felsőtestén és lábain kidagadtak az erek. Bizonytalanul lépegetett terhével, mellyel nehezebbre esett az egyensúlyozás. Néhány méterrel odébb kifújta kissé

magát, alkarjával szétkente homlokán a verítéket. Itt minden nap ugyanolyan volt, mint az előző. Nem léteztek külön hétköznapiak és hétvégék vagy ünnepek. Reggeltől estig robotoltak, mint az állatok, az igavonó barmok. Aki kidőlt vagy megszegezte az örök által felállított szabályokat, örülhetett, ha csak megverték. Rosszabb esetben órákig lógatták fejfelé egy póznához kötve. Joss nem egyszer volt már abban a helyzetben, de ahol tudott, igyekezett borsot törni fogvatartói orra alá. Ezért nem tört meg a hosszú hónapok alatt, s noha a testnek szenvedései olykor elviselhetetlennek tűntek, lelke mindvégig erősödött és tudata egyre szilárdabban hitte, hogy nem fogja feladni soha. A primitív örök ereje és minden tudománya a puskáikban és a rúgásra lendülő bakancsok súlyában volt, a csordaszelem uralkodott felettük, egyedül tehetetlené váltak volna. Ezt Joss nagyon jól tudta.

A tábori barakkok is csak annyiban különböztek második világháborús elődeiktől, hogy itt nem voltak gázkamrák. Ünneppnapnak számított, amikor az esős évszak beköszöntével eleredt az eső és a foglyok végre alá állhattak. Ha nem engedték ki őket a szabad ég alá, az ablaknyílásnál tömörültek, és kezüket kidugva locsolták arcukra a vizet.

Josst nem ez az igazságtalanság bántotta, hanem egy régebbi. Egy olyan áruulás, amelyet éppen azok követtek el, akikben a legjobban bízott, akikért az életét is hajlandó lett volna feláldozni szemrebbenés nélkül. Ők árulták el és juttatták ide. A letartóztatása napján még azt hitte, ő követett el valamilyen hibát, de szép lassan világossá vált számára, hogy a lebukása nem a diktátor titkosszolgálatának az érdeme. Ez a gyűlölet és ez a bosszúvágy táplálta és tartotta életben. A gyengék, a reményvesztettek hamar összetörtek és belepusztultak a napi gyötrelmekbe, de neki sikerült felülemelkednie ezeken a dolgokon és kizárólag a túlélésre koncentrálnia. Profi volt és a profiknak sosem szabad elveszteniük a fejüket, meg kell őrizni a hidegvérüket, a józan ítélőképességüket, hogy minden helyzetben megfelelően tudjanak dönteni és cselekedni.

Sok helyen járt már a világban, sok dolgot megtanult, mert rengeteget látott és tapasztalt. Tudta, ezt a fogságot csak egy epizódnak kell tekintenie, amely véget ér egyszer és ő újra szabad lehet. Akkor majd a maga útját fogja járni a maga erkölcsi törvényei, és a maga alkotta szabályok szerint.

Terhével ismét nekiindult a töltés vége felé, de pár lépés után megint megtorpant.

Az egyik egyenruhás hűstorony gumibottal ütlegelt egy földön heverő, fiatal foglyot. A fekete fiú szinte félhalott volt már, karját is utolsó erejével emelte a feje fölé, hogy tompítsa valamelyest a reá zúduló ütések erejét. Sajgott mindene, arca eltorzult a kintől.

Joss undorral nézte a szadista őrt és egyre nőtt benne a düh. Homlokát összeráncolta, szemei szikrákat szórtak az embertelen jelenet láttán. Igaz, a verés mindennapos eseménynek számított, de ő sosem tért napirendre az igazságtalan felett.

Aztán elvesztette a fejét. Földre hajította a kövekkel teli kosarat és megveszekedett őrltként rohant a mit sem sejtő őrré felé. Odaérve hátulról kiragadta az újból ütésre lendülő karból a gumibotot és hatalmasat vágott a meglepett katona vállára. Az egyenruhás eldőlt, de Joss megragadta, rángatni és ütni kezdte.

- Te rohadék! Te emberevő! – üvöltötte franciául és mellkason rúgta az őrt.

A fekete fiú fellélegezhetett. Bűne mindössze annyi volt, hogy a kimerültségtől egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát és megbotlott. Szerencsétlenségére éppen egy őrré mellett, aki veréssel jutalmazta véletlen tettét.

Joss egy pillanatra sem engedte el az ájult őrt. Fejét a földhöz verte és tovább szórtá átkait.

- Te rohadt szadista! Nesze! Most megkapod, te vérengző fenevad!

A többi fogoly abbahagyta a munkát és kíváncsian figyelték a jelenetet. Lelkük mélyén szívesen segítettek volna a franciának, de bátorságuk egy csepp sem volt.

A közeli katonai dzsipp mellől három őrré rohant, hogy pórul járt társukon segítsenek.

Joss elengedte áldozatát és szembefordult támadóival, akik pillanatok alatt bekerítették. Az első rúgást a hátára kapta, a másikat a gyomrába, de nem vesztette el az egyensúlyát. Megragadta a szemből támadó katonát és belefejtelt az arcába. Közben egyik ellenfelének sikerült mögője kerülni és hátrafesztve lefogni a karjait. Így azokat már nem használhatta támadásra vagy védekezésre. Lábai azonban még szabadok voltak és a háta mögötti fogvatartó jó támasznak ígérkezett egy rúgáshoz. Joss páros lábbal kínálta meg ismét szemből támadó ellenfelét.

Ezután kicsúszott kezéből a kezdeményező szerep és a háromszoros túlerő könnyedén lefegyverezte. Először a gyomrát ütötték, majd miután a földre esett, addig rúgták, amíg el nem vesztette az eszméletét.

Mikor magához tért és kinyitotta a szemét, zúgott a feje és forgott körülötte a világ. A félhomályos cella szegényes tárgyaiból csak elmosódott körvonalakat látott. Érezte, hogy a földön fekszik és megbizonyosodott róla, hogy nem tört el semmije.

Cellatársa, a fiatal fiú, akinek talán az életét mentette meg azzal, hogy rávetette magát a szadista őrré közelebb lépett a sötétben. Levette szakadt ingét és párnát formázva összecsavarta, hogy a francia feje alá tegye.

Joss elmosolyodott és a fal felé fordította a fejét. A hepe-hupás, mocskos betonon kővel karcolt fehér rovátkák sorakoztak egymás mellett. A plafontól a padlóig tele volt velük a fal. Egy-egy rovátka egy-egy napot jelölt és a napok heteket, a hetek pedig hónapokat jelentettek.

Újabb napok teltek el. Joss és színes bőrrű társa új munkát kapott feljebb a part mentén. Míg a többiek lejjebb tovább építették a töltést, nekik az új munkaterületet kellett előkészíteniük. Nagyobb sziklákat aprítottak szét, hogy később alkalmasak legyenek az építkezésre. Két fegyveres őr vigyázott rájuk.

Egyikük a parton állt és unottan bámulta a lassan és szelíden vánszorgó folyót, míg társa a közelben álló dzsipben hevert. A tikkasztó déli hőség mindkettőjüket elnyomta, figyelmük lankadni látszott.

A fiú a dzsip jobb hátsó kerekénél foglalatoskodott. Joss egy méretes vasrudal egy nagyobb sziklát próbált kimozdítani a helyéből. Csak egy pillanatra kellett összenézniük és máris tudták, eljött az idő. A megbeszélte tervnek sikerülnie kell.

Joss kiejtette kezéből a vasrudat és fájdalmasan felüvöltve a gyomrához kapott. Vonásai eltorzultak és mire a parton álló őrré fordult, már a földön vonaglott. Az őrré nézte egy ideig és rögtön rájött, hogy csupán színjáték az egész. A szándékot azonban félreismerte, mert azt hitte, a francia csupán a munka alól akarja kihúzni magát azért tett rosszul. Gumibotjával csapkodva hatalmas tenyerét közelebb lépett a szimulálóhoz. Hamar elfogyott a türelme és óriási erővel sújtott a földön fekvő férfira. Joss számított erre és igyekezett úgy fordulni, hogy a gumibot lehetőleg a legkisebb kárt tehesse benne és ő semmiképpen ne váljon harcképtelenné.

A második ütést már nem várta meg. Öklével ágyékon ütötte a föléje magasodó katonát, aki azonnal összegörnyedt fájdalomában. Joss páros lábbal felfelé lendülve arcon rúgta az őrt és ugyanazzal az energiával talpra is szökkent. A katona eszméletlenül terült el a kövek mellett.

A dzsipben sziesztázó katona kiugrott a járműből és azonnal a fegyveréért nyúlt.

Joss megpördült és farkasszemet nézett új ellenfelével. A távolság közte és a katona között azonban túl nagy volt, tudta, hogy nem érhet oda, mielőtt az használná a kezében lévő puskát. A fiú a keze ügyébe készített csákányért nyúlt. Ő kiesett az őrré látóköréből.

A katona felhúzta a puskát, a gyilkolásra szánt lövedék kilövésre készen várt a csőben.

A fiú feje fölé emelte a csákányt és habozás nélkül lesújtott. Minden felgyülemlett dühét és erejét beleadta ebbe a csapásba, arca eltorzult a bosszúvágytól. A vasszerszám hegyes vége az őr hátába fúródott kettétörve a gerincszalapot és tenyérnyi sebet ejtve az áldozaton. A katona elejtette puskáját és velőtrázó ordítással dőlt előre. A gyilkos szerszámtól kapott lendülettől előrebukva lecsúszott a meder széléig. Már halott volt. A test körül hamar vérvörössé vált a folyó.

A fiú felkapta a meggyilkolt katona fegyverét és Jossal együtt jutásnak eredt a folyó mentén.

Már alkonyodott, de még mindig futottak. Egy gázlón átrohantak a túlsó partra és ott folytatták útjukat. Nyomaikat elmosta lustán ballagó víz és a kutyák sem kaphattak szagot, ha netán azokkal keresnék őket.

Csak késő este álltak meg és úgy döntöttek, az éjszakát a bozótok közt töltik. Tudták, hogy a kormány emberei a hadsereg pribékjeivel csak reggel folytatják a kutatást. Nem volt sok idejük, mielőbb el kellett érniük a határt, mert ebben az országban hamar rájuk találnának. Jossra különösen, hiszen fehér bőrszíne miatt nem sok esélye lenne a bujdosásnál. Ezen kívül pedig neki egészen máshol akadt dolga. Most legelőször pénzre és útlevélre volt szüksége. Tudta, hol találja, hiszen maga rejtette el sok hónapokkal korábban. Egy titkos ügynöknek minden eshetőséggel számolnia kell, hát erre az esetre is bebiztosította magát.

Hajnalban a fiú ébredt elsőnek. Arra lett figyelmes, hogy a közeli úton dzsipek és katonai teherautók konvoja közeledik. Az üldözők tehát jó nyomon jártak.

A fiú megrázta Joss vállát. A francia azonnal felébredt. Szavak nélkül is megértették egymást. Sietniük kellett. Volt ugyan némi előnyük, mivel az út megkerülte a közeli lápos területeket, s csak aztán kanyarodott a falu felé, ők pedig átvághattak a keskeny ösvényeken és gázlókon, de nem vesztegethették az időt.

Néma csendben, a derékig érő növényzet jótékony takarásában újból futásnak eredtek.

Jól számítottak, még a katonák megérkezése előtt elérték a vályogviskóból álló folyóparti település határát.

Joss jól emlékezett mindenre. Amikor letartóztatása előtt nem sokkal itt járt, mindent alaposan az agyába vésett. Amikor a szökését tervezte, felidézett

minden emlékképet, hogy ne adódjon semmilyen probléma, ha eljön az idő. Nehezezténé a helyzetét, ha elrejtett dolgaihoz nem jutna hozzá. Ez azonban nem fordulhatott elő. Nem engedhette meg magának ezt a luxust.

A fiú törzsi nyelven figyelmeztette a falu lakóit a katonák hamarosan várható érkezésére. Egy pillanatra sem lassított, szorosan a francia nyomában volt.

A viskóból bennszülött férfiak bukkantak elő, asszonyok cibálták gyermekeiket maguk után és maguk is futásnak eredtek. Sebtében összekapkodott értékeikkel menekültek. Csak el a faluból minél messzebb. A katonák errefelé először lőnek, s csak aztán kérdeznak. A menekülés a legjobb életbiztosítás. Sokan szitkozódtak, amiért a szökött fegyencek nyakukra hozzák a kormány embereit, de egyébre nem maradt idejük. Azonban amilyen hamar kitört a pánik, olyan gyorsan el is csendesedett minden.

A falu pillanatok alatt kiürült.

Joss végre megtalálta a keresett viskót. Berontott az üres, kör alakú tákolmányba. Félrehajított néhány kezdetleges berendezési tárgyát és azonnal rátalált a szőnyeggel letakart és földbe süllyesztett faládára.

A fiú az ablaknak kivágott nyíláshoz térdepelt és az utat figyelte.

A francia lenyitotta a ládát. Elégedetten látta, hogy semmi nem hiányzik. Kis nejlontasakban a pénze és az útlevele – természetesen hamis névvel, olyannal, amit annak előtte egyetlen akciója során sem használt – és fegyvere alkatrészei, melyekből néhány pillanat alatt gyilkos eszközt lehetett produkálni hozzáértő kezekkel. És Jossnak több száz, ha nem több ezer mérföldes körzetben a legmegbízhatóbb keze volt ehhez a fegyverhez.

Azonnal hozzálátott az összeszereléséhez. Gyors, határozott mozdulatokkal illesztette egymásba a tust, a támasztékot, a csövet és az elsütő szerkezetet.

Siess, mindjárt itt vannak! – figyelmeztette a fekete.

A katonai oszlop élén haladó dzsip elérte a szélső házakat. A lassan közeledő járművek megálltak. Platóikról terepszínű gyakorlóruhát viselő marcona feketék ugráltak le és fegyvereiket készenlétbe helyezve elindultak a legközelebb eső házak felé.

Az elől álló dzsip újra elindult, a sofőr mögött álló katona a merevítőre erősített géppuskával pásztázta a vélhető célpontokat. A többiek pedig már tették a dolgukat. Módszeres likvidáló hadműveletük a második világháborús náci tisztogatásokra emlékeztette Josst. A viskókba gránátokat dobtak, majd géppisztolysorozatokkal egészítették ki rögtönzött köszöntőjüket.

Riadt baromfik csapkodtak szárnyaikkal, kutya csaholt a felerősödő zajban. Vad ugatásának egy felugató sorozat vetett véget, amit elhaló vinnyogás követett.

Robbanások hallatszottak, por és füst csapott fel innen-onnan. Egy katona lángszóróval kezdte felperzselni az épségben maradt tákolmányokat. Az üldöző osztag akkor sem cselekedett volna másképpen, ha a falu tele van lakosokkal. Néhány halottal több vagy kevesebb a diktatúrának igazán nem számít.

- Megvagy? – kérdezte a fiú, miközben egyre aggodalmasabban nézte a közelgő gyilkosokat.

- Majdnem – felelt Joss. Fegyvere már készen állt, már csak a tölténytár hiányzott a helyéről.

Egyre közelebb jönnek.

Joss a fiú mellé lépett és kikémlelt a nyíláson. Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. A szabadulás kapujában nem szabad, hogy egérfogóba kerüljenek.

- Ne lőj! – utasította a fiút. Feleslegesnek tartotta felhívni magukra a figyelmet.

– Majd hátul kilögnék.

- Jó... - a válasz csak amolyan rábólintás volt, nem igazi egyetértés. Joss ócska vászontáskát akasztott a vállára és belepakolta pénzét és útlevét. Egy méretesebb kapával megbontotta a viskó vályogoldalát. Az anyag szétporladva engedett.

A fiú felhúzta puskáját és célzott. Ölni akart. Ha csak egyet is, de mindenképp megölni a katonák közül valakit.

- Ne! – kiáltott rá a francia, de már későn vette észre, mire készül társa. Nem tudta megakadályozni. A lövés eldördült. Ha nem talál célba, talán fel sem tűnik a katonák okozta csatazajban, de a golyó igenis célt ért. A legközelebb álló gyakorlóruhás a mellkasához kapott, sisakja leesett a fejéről, ő maga pedig holtan rogyott össze. A többiek a földre vetették magukat és tüzet nyitottak. A dzsip is a lövés irányába indult, a géppuskát kezelő katona pedig nem spórolt a tölényekkel. Bőven juttatott mindenhová.

A francia is a földre vetette magát, de társa nem gondolt bele, hogy a vékony vályogfal nem védi meg a golyózápportól. Egy eltévedt golyó gyomron talála a feketét. A fiú sebesülten rogyott le. Joss kivárt egy ideig, majd kibiztosított fegyverével az ablakréshez ugrott. Most, hogy felfedezték a búvóhelyüket, kénytelen volt megzavarni ellenfeleit, mielőtt bekerítik őket. Rövid sorozatra állította fegyverét és a távcsőbe nézve gondosan célzott. Itt is, ott is összerogyott egy-egy katona. A viskójuk felé araszolók közt kisebb riadalom támadt.

A francia célba vette a dzsip géppuskását is. Azonnal leterítette. Utána rögtön a sofőrt ölte meg. Az irányítatlanná vált jármű egy lángoló viskóba gurult, a benzintartályok robbanása hatalmas detonációval rázta meg a környéket.

A katonákon még nagyobb pánik lett úrrá. Odalett a szervezettség minden formája. Erre a hadsereg nem volt jellemző a halált megvető bátorság, ki-ki fedezékbe bújva menekült a halálos pontossággal lecsapó sorozatok elől.

Joss kihasználta az alkalmat. Vállára akasztotta fegyverét és felnyalábolta fekete társát. A fiú ostobán viselkedett ugyan, de nem érdemelte meg, hogy otthagya. Kivonszolta az imént rögtönzött vészkijáraton és eltűnt vele a falut övező bozótosban.

Kora délután volt, a nap ismét az égbolt tetejéről ontotta sugarait. A falu messze elmaradt mögöttük, csak a felette gomolygó sűrű, fekete füst jelezte helyét és irányát.

Joss a földön térdepelt a fiú fejét a combjának támasztva. Mindketten izzadtak és koszosak voltak.

- Meg fogok halni? – kérdezte a fiú fájdalmas grimasszal az arcán.

A francia tudta a választ és azt is tudta, hogy nem lenne értelme hazudni.

- Igen – felelte halkán.

Szorosan tartotta a fiatal fiú fejét, aki talán a huszonötödik évét sem éri meg.

Amióta Afrikában volt, először érzett szánalmat egy másik emberi lény iránt. –

- Félsz? – kérdezte keserűen.

- Nem ... - nyögte alig hallgatóan a fekete. A hasán tátongó sebből szinte szemmel láthatóan bugyogott elő a friss vér. Teste mellett homokkal keveredő tócsa nőtt egyre nagyobbra és nagyobbra. Az erő lassan elszállt belőle. –
Miért? – kérdezte és mintha egy apró mosoly suhant volna át az arcán. A kíné vagy a megkönnyebbülésé?

Mert én bizony félnék – felelt őszintén Joss. Számtalan halált látott már életében, nem egyszer került veszélybe az ő élete is, de sosem hazudta be magának, hogy ő nem fél tőle. Igenis félt. És ezen a tényen még ha tudott se akart volna változtatni.

- Te ... - rebegette elcsukló hangon a fekete – azért félnél, mert te... a pokolba jutnál... - Mire mondanivalója végére ért, teste megfeszült még utoljára, aztán végleg elernyed. A fájdalom az élettel együtt röppent ki belőle.

Joss sokáig nézte a furcsa, üres tekintettel, majd szemeit óvatosan lezárva végigsimította tenyerét a halott arcán.

Minden furcsának és békésnek tetszett. Már nem dörögtek a fegyverek, csak apró fuvallat rezgette a száraz ágakat.

A francia arra gondolt, vajon milyen lehet a halál?

Joss szerette Párizst. Mindig is itt élt, itt járt iskolába és ha olykor munkája révén el is szólította a kötelesség, imádott visszatérni. Sok utcához, parkhoz kötötte valamilyen emlék.

A Szajna-partról nem is beszélve. A maga módján ízig-vérig romantikus volt. Fiatalkori szerelmét vette feleségül, a belvárosban kaptak lakást. Kitűnő képességeinek köszönhetően gyorsan lépdelt felfelé a ranglétrán.

Aztán megismerte Alice-t, a fiatal, bájos teremtményt és rögtön egymásba szerettek. Feleségével nem váltak el még akkor sem, miután kitudódott a dolog. Veszekedés, veszekedést követett, de maradt minden a régi. Egyik nőről sem volt hajlandó lemondani a másik kedvéért. Inkább ügyesen taktikázva igyekezett megtartani mindkét szerelme kegyeit. Ehhez is tökéletesen értett.

Érdekes módon Afrikában ritkán gondolt Alice-ra és Jeanne-ra. Amíg meg nem szökött, nem akarta hamis illúziókba ringatni magát. Csak nehezítette volna a fogságban töltött hónapokat. Önfegyelem kérdése volt az egész.

Joss lelépet a peronra és belevetette magát a pályaudvar forgatagába. Szándékosan nem repülőgéppel tért vissza a fővárosba, hiszen a titkosszolgálat már valószínűleg értesült szökéséről és esetleg figyelgeti a légi kikötőket.

Könnyű, világos zakót viselt ugyanolyan színű nadrággal és egyszerű, szürke pólóinggel. Ne keltett feltűnést, csak egy arc volt a millió és millió között.

Terve már készen állt a fejében. Egyetlen alapkövetelménye volt: a lépéselőny.

A postahivatalban dolgozó nő értetlenül bámult rá, miután elolvasta a számára érthetetlen szöveget a táviratlapon.

- Mi ez az a Ludo Koda? – kérdezte ostoba mosollyal az arcán.

- Az az aláírás – felelte Joss egy ellenállhatatlan mosoly kíséretében.

- Á, vagy úgy... - bandzsított vissza a postásnő idétlenül vihogva.

Nagyon rokonszenvesnek tartotta a negyvenes éveiben járó barnára sült férfit.

Bélyegzőjével jókora pecsétet nyomott az úrlapra és átvette a feladási díjat.

Joss végre jól érezte magát. Hazai pályán volt és visszatérésének időzítése is kedvezően alakult. A napilapokból már értesült róla, milyen magas rangú vendéget vár a közeljövőben Párizs.

A távirat volt a kezdőlépés a sakkjátszma elején és ezt a lépéselőnyt meg kell őriznie mindvégig, ha eredményt akar elérni. Ha életbe akar maradni.

Eduard Valera százados most is pontosan fejezte be a munkát. Sosem késett egy percet sem és sosem hagyta el a hivatalt munkaidejének lejárta előtt. Kilépett a kapun, megigazította elegáns nyakkendőjét és mélyet szippantott a

friss, tavaszi levegőből. Végigsimította ritkás hajszálait és a közelben parkoló autójához indult. Éppen beült volna, mikor nyílt az emeleti ablak és Juvier hajolt ki rajta.

- Valera százados! – kiáltotta főnöke után.

A civilruhás tiszt bosszúsán pillantott fel beosztottjára.

- Ha vissza tudna jönni egy percre... - folytatta Juvier, Valera dühösen mutatott az órájára, hogy már lejárt a munkaideje. - ... egy különös táviratot kaptunk.

A százados becsapta kocsija ajtaját és visszasietett az épületbe. Juvier már a lépcsőfordulónál várta.

- Egy szót sem értek belőle – magyarázta, miközben az iroda felé igyekeztek. – Az érvényben lévő kóddal nem fejthető meg.

- Melyik postán adták fel? – kérdezte Valera homlokát ráncolva.

- Itt a mi utcánkban – felelt a másik. Ez már önmagában is különös volt, hogy a szomszédból táviratozzon valaki. – Tudja, mire hasonlít a szöveg? A kódra, amit Afrikában használtunk.

Az irodában Bourien átnyújtotta a táviratot a századosnak.

- Ez nem éppen a legfrissebb. Nagyon régen nincs érvényben már ez a rejtjel – bökött a papírra. – Tudja, milyen régi ez? Két éves, százados úr!

- Ki az, aki két évvel ezelőtti kódot használ? – lépett közelebb csodálkozva Juvier.

- Valaki, aki több, mint két éve tűnt el – felelt Valera és tekintetén látszott, hogy már nem csak sejt, de tud is valamit. – Hogy bővebbet tudjunk, beküldjük a darálóba – nyúlt a telefonért.

Már nem érdekelte, hogy lejárt a munkaideje.

Alice Ancelin már a lépcsőház folyosóján hallotta, hogy csörög a telefon. Sietve előkereste lakáskulcsát, de mielőtt kinyitotta volna az ajtót, megtorpant. A padlón celofánba csomagolt hatalmas csokor virág várt rá. Csodálkozott is, hiszen se névnapja, se születésnapja nincsen ebben a hónapban. Elragadóan bájos, fiatal hajadon lévén számos hódolója akadt, de virágot küldeni a lakására csak a legritkább esetben szoktak.

Nem habozhatott sokáig, a telefon egyre erőszakosabban csörgött. Felkapta a csokrot és besietett a lakásba. Villanyt gyújtott, a virágot a telefon mellé dobta és felkapta kagylót.

- Halló?

- Halló ... Alice? – kérdezte Valera a vonal túlsó végén.

- Eduard? – ismerte fel főnöke hangját a lány.

- Nem zavarlak? Nem épp a kádból másztál ki?
- Nem, csak most értem haza – felelt Alice és a rózsák közül kihalászta a fehér borítékot.

- Jó, remek. Akkor le se tedd a holmidat! Ugorj be egy taxiba és gyere vissza! – mondta a százados. Inkább kérte, mint utasította.

Alice kinyitotta a leragasztatlan borítékot és kihúzta belőle a fehér kis levélkét. Csupán egy szó volt rajta, négy betű: egy név. Csupán egy név, de számára az egész világot jelentette.

Joss.

Az utóbbi napokban elég sokat hallott róla, de egész más valakiről beszélni és egészen más érzés a közelében lenni, megérinteni, hozzábújni. Ez a virág pedig azt jelenti, hogy Joss él, nagyon is él és talán a közelben van. Franciaországban... Párizsban... talán a ház előtt?

A férfi, akivel igazán boldognak érezte magát. Csak a szeretője, mégis több, mint akárci más ezen a földön.

Alice keze megremegett az izgalom okozta furcsa feszültségtől. Az egész oly váratlanul érte, olyan hirtelen jött, nem tudta, mit tegyen. Sírjon, nevéssen?

- Alice! Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Valera. Már hosszú másodpercek óta nem kapott választ a lánytól.

- Igen, Edurad – eszmélt fel a lány. Csak nehezen tudott visszatérni a valóságba, az emlékképek halmaza egy pillanat alatt betöltötte teljes lényét, egész tudatát.

- Azonnal indulj vissza! – Valera határozottabb lett, de hangjában még mindig megmaradt a szelíd lágyság.

- De miért ... történt valami? – tetette magát Alice. Elvileg ő még nem tudhatott Joss visszatérééről.

Örült a szíve, majd kiugrott a helyéről, úgy vert.

- Semmi jó – felelt aggódva a férfi. – Kérlek siess!

A beszélgetés befejeződött.

- Igen ... - lehelte halkan a lány, miközben helyére rakta a kagylót.

Tekintete egy pillanatra a készülék melletti bekeretezett fényképre siklott. Joss és ő – valamikor, régen. Vagy nem is olyan régen?

Alice ujjai végigzongorázták a számítógép billentyűit, a monitoron halványzöld betűk jelentek meg sorban. Valera és Juvier mögötte állva figyelték a képernyőt.

A százados fennhangon olvasta a megjelenő szöveget. A gép pillanatok alatt visszakódolta az üzenetet.

- Joss Beaumont, Martin ezredesnek!

Mindhárman összenéztek.

- Hívd fel az ezredest! – mordult Valera a másik férfire.

- Hol hívjam? – kérdezte Juvier tanácstalanul.

- Kerítsd elő, bárhol van! – csattant fel Valera. Ideges volt és nehezen tudta visszafogni magát.

Alice elmosolyodott. A tékozló fiú visszatért és akárcsak egy méhkasban, most felbolydult körötte minden.

- Nincs minék örülni – mondta halkán a százados. Igyekezett megnyugodni valamelyest.

Joss valamikor a legjobb barátja volt és most nem tudta eldönteni, hogy félelme nagyobb vagy a lelkiismeret furdalás, amit a két évvel korábban történtek miatt érzett.

Valamikor közös akciókban vettek részt Délkelet-Ázsiában, aztán ő bekerült az irodába, csendesebb, nyugodtabb, de felelősségteljesebb munkát kapott, míg Joss továbbra is a terepen maradt, a tűzvonalon szolgálta tovább Franciaország érdekeit.

Néhány óra múlva a százados már közvetlen felettesével, Martin ezredessel beszélhetett.

- Szóval Beaumont visszatért... - nyugtázta a hírt a titkosszolgálat vezetője. – Mit mondjak, bravó... - Ezt csak kényszerből mondta, egyelőre nem tudta megfelelően osztályozni a helyzetet. Nem tudta eldönteni, hogy ez jó hír vagy sem. Mindenesetre kényelmetlen szituációba kerültek mindannyian.

- Kemény fickó... - folytatta Martin. – És mi áll abban a táviratban?

- Egy pillanat... - Valera a képernyő elé lépett. – Az, hogy a szerződés tizenkettődik és tizenötödike között kerül teljesítésre.

- Azt mondja, tizenkettő? – Martin pontosan tudta, mit jelent ez a dátum.

- Tizenkettődik... - ismételte a százados. – Vagyis egy óra múlva... És emlékeztetem, hogy az adott napokon N'Djala köztársasági elnök Franciaország vendége.

Az ezredesben meghűlt a vér, de nem veszthette el a lélekjelenlétét.

- Most már érthető, miért nem volt semmi hírünk Beaumonttól a szökése óta.

– Az ezredes megigazította háziköntösét és kezdte magát nagyon kényelmetlen helyzetben érezni. Gyorsan kellett fontos dolgokról dönteni és nem volt szabad hibázni. Összeszedte a gondolatait és rövid habozás után folytatta: - Jó, mindjárt odamegyek önökhöz. Feltétlenül rendelje nekem oda Rosent a különleges ügyosztályról! Persze Alice Ancelint kérje meg, hogy maradjon, hasznunkra lehet! És mindenképp hívassa ki azt a fickót a

kiképzőiskolából! Ő segíthet leginkább megtalálnunk Beaumont-t. – Martinnak nem jutott eszébe a név. – Hogy is hívják? Olyan tuskó...

- Piquarde kiképzőtiszt? – kérdezett rá Valera, mintha találós kérdést játszanának.

- Igen, ő az, Piquarde! – emlékezett most már az ezredes is. – És főnként – emelte fel a hangját – mindenekelőtt megkeresi nekem a miniszter urat! Tudja le akarom fedezni magam... - tette hozzá bizalmasan. Kényes körökben jobb, ha az ember bebiztosítja magát a meglepetések ellen. Jobb, ha nagy horderejű dolgokban a felelősség nem őt terheli. És egy esetleges merénylet adott körülmények között könnyen a karrierjébe kerülhet.

- Értettem, ezredes úr! – felelt Valera és már letett volna, de főnökének eszébe jutott még valami.

- Valera százados! – rikácsolta.

- Igen? – kapta vissza füléhez a hallgatót a másik.

- Azonnal kezdje el figyelteni Joss Beaumont feleségét!

- Bolond lesz hozzá menni – jegyezte meg Valera.

- És táviratot küldeni nem volt bolond? – vágta rá Martin.

- Rendben van, ezredes úr! – Valera nem ellenkezett. A parancs az parancs.

Alice mosolyogva ült a számítógép előtt. A dolgok kezdtek összekuszálódni és ez tetszett neki. Ő is tisztában volt szeretője képességeivel és előre élvezte a kialakuló pánikot. A titkosszolgálat, élén Martinnal és a többiekkel megérdemli, amit kap.

Valera elindult saját irodája felé. Alice közben a telefonért nyúlt.

- Értesíteni kellene a feleségét... - mondta a százados.

- Mít gondoltál, kinek telefonálok? – kérdezett vissza a lány.

A százados elmosolyodott. Okos lány ez az Alice – gondolta. És így szemüvegben még bölcsőbbnek látszik. Mindig is helyén volt az esze és a szíve.

Alice hiába próbálkozott, a másik készülék foglaltat jelzett.

- Valaki már hívja – nézett a századosra.

Valera az íróasztalához lépett és a belső telefonon megnyomott egy gombot.

- Halló, lehallgató szolgálat? – szólt a mikrofon fölé hajolva, de Alice gyengéden megfogta a karját.

- Azért két percet adhatnál nekik...

A százados, a valamikori jó barát elengedte a gombot. Csodálta a lányt.

Sötét éjszaka volt, ráadásul ebben a negyedben a közvilágítás sem volt túl jónak mondható.

Joss egy félhomályos telefonfülkében állt.

- Jeanne, drágaságom! Hamarosan rá fognak állni a telefonodra, a akkor nem hívhatlak – mondta gyengéden.

- Jaj, Istenem, Joss! Nehogy letedd! – könyörgött a nő zaklatottan. Hálóingben állt az ágy szélén és reszketett, mint a nyárfalevél. Könnyeivel küszködve, aggódva kérte a férfit – Kérlek, Joss gyere.

- Jeanne! Valószínűleg el fognak menni hozzád. Amint elpucoltak, ereszt le a redőnyt a szalonban! Éjszaka meglátogatlak – azzal helyére akasztotta a kagylót és kilépett a fülkéből.

Végigsétált a kihalt utcán és néhány sarok után a magasvasút vas szerkezetéhez ért. Az egyik oszlop tövében ötven körüli, borostás arcú csavargó szunyókált. Takarója egy messziről is bűzlő, lyukas kabát, párnája egy halom újságpapír volt. Egész otthonosan berendezkedett: feje mellett ócska, de még működő vekker ketyegett egy félig töltött laposüveg társaságában.

Joss megállt a hajléktalan felett. Lehajolt és megrázta az alvó férfit.

- Mi történt? – morgolódott félálomban amaz és ki sem nyitva szemeit aludt tovább. A rendőrség valamelyik járőre lehet – gondolta, hát még hozzátette: - Tiszta vagyok, a múlt hónapban voltam bent a zuhanyban...

Joss nem hajolt le még egyszer, ezúttal lábával piszkálta meg a földön fekvőt.

- Jó... jól van... - morgott lemondóan a csavargó és megigazította félrecsúszott kalapját. – Hol az a rohadt furgon? – kérdezte arra készülve, hogy ezt az éjszakát is valamelyik őrszobán tölti. Neki aztán az édes mindegy volt. Ostoba kérdések, esetleg jegyzőkönyv egy közelben történt betörésről, amit nem ő követett el, zuhany, aztán újra az utcán van.

Joss elővett egy ropogós bankjegyet a zsebéből.

A csavargó felnézett és csak most értette meg, hogy nem a rend őrei zavarták meg békés pihenését.

- Á...Ez nem a rendőrség... - állapította meg és megmarkolta a vekkerét. – Hány óra? – pedig az időnek tulajdonképpen nem is volt jelentősége. – Na, jó – nézett fel a pénzre-, mit akar érte cserébe?

A dolog nem volt új keletű számára, olykor megkeresték ilyen-olyan fickók egy-egy kisebb apró szívességért, amit megfizettek. Nem rossz, ha csurran-cseppen valami.

- Én csak társat – felelt nemes egyszerűséggel Joss.

- Micsodát? – csodálkozott rá a csavargó összeráncolt homlokkal. Lehet, hogy ez a pasas nem normális – gondolta, de a ropogós bankjegyet látva ezt rögtön mellékes körülményként kezelte.

- Társat – ismételte Joss – akivel nyélbe ütök egy üzletet.
A borostás képű felkönyökölt és tekintettel az idegen megnyerő stílusára, nem ellenkezett. Megragadta a laposüveget és imbolyogva feltápászkodott.

- Tisztában vele, Josselein Beaumont, hogy kénytelen leszek, sőt kötelességem, hogy a lehető legsúlyosabb büntetésért folyamodjak? Josselein Beaumont, ön egy szörnyeteg!

- Természetesen! – tette hozzá Martin ezredes és nem vette le szemét a képernyőről, melyen a két évvel ezelőtti per videofelvétele volt látható. Egyetértést vár a többiektől és ültében hátrafordult a nem mindennapi társasághoz. Valera mögötte ült, szemei karikásak voltak a fáradtságtól.

Piquarde kiképzőtiszt tolszékben ült mellette. Már évek óta nyomorék volt, de szakértelmére nagy szüksége volt az akadémiának. Mint mindig, most is makulátlan egyenruhában feszített, és noha a többiek is mind tisztak voltak, ő viselt egyedül uniformist. Rosen, a Különleges ügyosztály embere egy távolabbi íróasztalnál ült és szórakozottan firkálgatott egy lapra. Nem érdekelte a perről készült felvétel. Vadászsólyomra emlékeztető tekintetét néha megvetően körbejáratta az egybegyűlteken. Ő volt az egyetlen, aki nem vesztette el a nyugalmát. Sosem ismerte azt a szót, hogy lehetetlen és nem volt olyan probléma, melyre ne tudott volna praktikus és ésszerű megoldást. A maga területén hidegvérű profinak számított. Kollégáiban olykor viszolygást ébresztett, de senki nem vonta kétségbe szakértelmét. Természete olyan volt, mint a vérengző krokodilé. Ha valamit talált, ráharapott és attól fogva sosem engedte el.

A videofelvétel folytatódott.

- Továbbra is azt állítja, hogy nem volt eszköze semmiféle politikai manipulációnak? – mennydörögte a bíró.

- Igen – válaszolt Joss. A felvételen is látszott, hogy alig állta lábán. Éppen ezért igyekeztek minél kevesebbet mutatni belőle.

- Josselein Beaumont, tisztában van tervének iszonyú voltaival?

- Igen...

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és a miniszter viharzott be rajta fáradtan. Látszott rajta, hogy nyugós és nem igazán érti, miért rángatták a DGSE központjába éjnek idején. Tömzsi termetével belevetette magát egy üres fotelba és levette vastagkeretes szemüvegét.

- Jó estét! – üdvözölte az egybegyűlteket és megmasszírozta szemgolyóit.

A többiek viszonzták a köszönést.

- Köszönöm, hogy idefáradt, miniszter úr! – fogott vele kezét Martin és magára kanyarította zakóját. A miniszter is elegáns volt, nem akart ingujjban maradni.

- Elnézést – szabadkozott a miniszter-, egy kicsit magamhoz kell térnem... - A többiek szótlán figyeltek. – Valahogy... - kezdett bele valamibe a miniszter, de aztán maga sem tudta, mit is akart mondani, hát nem folytatta. Végre eszébe jutott a leglényegesebb: - Kaphatnék egy kis kávét?

- Természetesen, azonnal, miniszter úr! – felelt szolgálatkészen az ezredes és odaszólt még Alicenek.

- Azonnal adom, miniszter úr! – pattant fel a lány és a forró itallal teli termoszhoz libegett.

- Azt hittem, hosszú éjszaka áll előttem – panaszkodott a miniszter és tovább dörzsölte sajtó szeméit. – Rosszul alszom mostanában, alvásgondjaim vannak... bevettem egy Mokadont... - tűnődött el ismét. – Mondják, kértem már kávét?

- Már itt is van, miniszter úr! –nyújtotta felé a gőzölgő csészét Alice.

- Köszönöm! – könnyebbült meg az államférfi és elvette az italt. Érdeklődve fordult testesebb beosztottja felé. – Akkor tehát hallgatom, Martin ezredes! Valera is magára kanyarította felöltőjét és várakozva nézett Martinra. Az ezredes zavartan igazgatta nyakkendőjét.

- Josselein Beaumont... - kezdte nyugtalan hangon - ... Párizsban van.

A miniszter várta volna a folytatást, de valójában a kávéjával volt elfoglalva.

- Kicsoda? – kérdezte homlokát ráncolva. Nem igazán emlékezett rá, hogy olvasta volna valahol ezt a nevet.

Martin és Valera tanácstalanul néztek össze. A helyzet kínos volt és nem tűnt egyszerűnek.

- Josselein Beaumont őrnagy, a Rohamosztág egyik ügynöke – magyarázta Valera, de még most sem látott semmi megértést a miniszter arcán. – Két évi fogság után most visszatért. A felbukkanása nekünk, hogy úgy mondjam... - a százasos a megfelelő szavakat kereste - ... problémát jelent, miniszter úr!

- Miért? – kérdezte az államférfi és kortyolt a kávéból. A forró ital égette a száját és a nyelöcsövét, de legalább kissé magához térítette a férfit.

Martin ösztönösen érezte, hogy nem kerülgetheti tovább a lényeket, kerek perec ki kell mondania az igazságot. Különben itt ülhetnek hajnalig és nem jutnak egyről a kettőre.

- Meg akarja ölni N'Djala elnököt.

A miniszter összerezzen a név hallatán. Kis híján a kávéját is kilötytyintette.

- N'Djalat? – kérdezte, mintha nem halott volna jól, majd rémülten folytatta. – Meg akarja ölni N'Djalat? De hát miért?

Martin a szája szélét rágta. Fel-alá kezdett járkálni, hogy összeszedhesse a gondolatait.

- Nem olyan könnyű ezt elmagyarázni, de megpróbálom. – A miniszter várakozva figyelt rá. Az ezredes folytatta. – Beaumont-t mi bíztuk meg ... őőő ... mi bíztuk meg ezzel a küldetéssel őt mintegy két éve.

- Ki az a mi? – csapta az asztalra a kiürült poharat a miniszter.

- Nos nem más, mint az ön elődje, miniszter úr! – sietett az ezredes segítségére Valera.

- Marchandea? – hökkent meg a miniszter.

- Igen – felelt Valera.

- Philippe Marchandea? – ismételte a nevet az államfő.

- Úgy bizony, miniszter úr! – bizonygatta Martin is. – Készséggel elmagyarázom önnek Marchandea úr politikai megfontolását.

- Fölösleges – vágott közbe a miniszter. – Azt mondják el, hogy mi történt!

- Elmondom – sóhajtott Valera. – Két évvel ezelőtt elküldtük Beaumont őrnagyot Afrikába.

- Igen, ezt már mesélték – türelmetlenkedett a miniszter, majd szelíd hangra váltva Alicehoz fordult – Volna szíves egy csöpp kis kávé adni nekem, kisasszony? Köszönöm!

Alice azonnal elvette a kiürült csészét, a miniszter várakozva nézett a századosra.

- Hallgatom!

Mire megérkezett Maladzabiba, a politikai helyzet már nem ugyanaz volt – mesélt tovább Valera. – Szó sem volt többé arról, hogy bárki megölje N'Djalat.

- Szó sem lehetett többé! – hangsúlyozta külön az ezredes, aki összefont karokkal hallgatta Valera beszámolóját, miközben a miniszter arcát figyelte.

- Önök tehát visszahívták Beaumont-t – következtetett logikusan az államférfi.

- Ó... nem... - hebegte az ezredes. Elérkeztek a téma legkényesebb részletéhez. – Nem, miniszter úr!

- De miért nem? – emelte fel meglepetten a hangját az államférfi.

- Kínos csend támadt, Alice jónak látta oldani egy kisé a hirtelen kialakult feszültséget.

- Kér egy kis konyakot a kávéjába, miniszter úr? – lépett ismét közelebb és újabb adag feketét nyújtott oda a férfinak.

- Azt kérdeztem, miért nem hívták vissza Beaumont-t? – A miniszter most nem foglalkozott a kávéval. A választ akarta tudni, mégpedig azonnal.

- Hát mert... - folytatta Martin – felsőbb helyen úgy ítélték meg, hogy célszerű, ha az adott helyzetben továbbra is ott marad és ezt jelzik N'Djalanak. Martin zavarban volt. Igyekezett finoman fogalmazni, de a lényeget nem lehetett elkendőzni. A miniszter egészen elképedt. A fáradtság hamar eltűnt arcáról, helyébe a megvetés halvány grimasza költözött.

- Szóval eladták őt – állapította meg keserűn.

- Nem – helyesbített szabadkozva Martin. – Nem eladtuk. Ez túlzás, miniszter úr! Odaadtuk. Államérdekből és az államérdek ingyenes... Szóval többnyire...

- Bemutatom nektek a társamat – mutatott a csavargó Jossra néhány sarokkal odébb. Ezen a helyen egész kis csapat táborozott. Mindannyian hajléktalanok voltak, akik minden éjjelt és minden nappalt Párizs utcáin, terein, parkjaiban töltöttek.

Joss az elmúlt percekben alapos változáson ment át. Mivel ruhát cserélt újdonsült ismerősével, már maga sem különbözött leendő csapatának tagjaitól. A viseletes sapkát jól a fejébe húzta, belebújt a tán sosem mosott kabátba és már legalább annyira büzlött, mint a többiek.

- El fogja magyarázni nektek a vállalkozásunkat – folytatta a csavargó, a földön ülők csendben figyeltek. Joss intett nekik üdvözlésképpen, majd hozzátette:

- Együtt fogunk csatangolni és közben elmondom, hogy mi a dörgés.

- És mennyit kapunk ezért? – kérdezte egy rekedt hang a sötétből.

- Ez az, ez a lényeg: mennyi lesz a lóvé? – egészítette ki valaki.

- Kérdezd meg a társamat! – biccentett Joss a melléte állóra.

- Csak semmi majré! – felelt amaz csitítva a többieket. – Nem fogjátok megbánni, ez az úr nagyon becsületes.

Látszott, hogy a többiek adnak a szavára, mert lassan tápázkodni kezdtek.

- Akkor megyünk? – kérdezte Joss. Mindenki lelkesen bólintott. – Na, gyerünk, indulás! – adta ki a vezényszót és köszönésképpen megpaskolta partnere hátát, akitől a jelmezt kapta. A főcsavargó ott maradt, a csapat pedig felkerekedve Joss nyomába eredt.

- Szeretném tudni, hogy mit akart elérni ezzel a távirattal – lépett el az ablaktól a miniszter. Az imént az éjszakai város fényeit bámulta és gondolataiba merülve töprengett.

- Hogy mit? – nyomta el sokadik cigarettáját Valera és körbemutatott a virrasztó társaságon. – Nézzen ránk, miniszter úr! Ez az első álmatlan éjszakánk. De még lesz néhány.

- És mit szándékoznak tenni? – várt valami ésszerű javaslatot a miniszter. Elege volt már a panaszkodásból és jajveszékélésből. Megoldást akart minél gyorsabban és minél előbb.

- Megteszünk mindent, amit lehet – ígérte Martin bizonytalanul, de maga sem tudta, mit ért a minden alatt.

Piquarde, aki mindeddig egy szót sem szőtt, felcacagott mögötte.

- Hát annyi biztos, hogy az nem lesz üdülés! – mondta cinikus gúnnyal a hangjában. Mintha nem is ehhez a csapathoz tartozott volna.

- Piquarde kiképzőtiszt – mutatta be az ezredes a miniszternek a tolókokcis katonát. – Ő tanította a szakmát Beaumontnak.

- Az a helyzet, miniszter úr – folytatta a nyomorék-, hogy Beaumont minden trükköt tud – hangjában több volt a szeretet, mint a gyűlölet. Gesztikulálva és hadonászva mesélt legkedvesebb tanítványáról – És miért tudja mindet? Mert mi a legapróbb fogástól a legagyafúrtabbig mindenre megtanítottuk. Tanári pályafutásom legszebb emléke. Ha lenne fiam, azt szeretném, ha rá hasonlítana! – fejezte be kiselőadását. Szemei csillogtak a fékezhetetlen lelkesedéstől.

- Nagyon megható... - bosszankodott a miniszter, miközben egy italt töltött magának. A hallottaktól egy cseppet sem lett boldogabb. Sőt...

Piquarde beszámolóját hallva a rajzolgató Rosen is felnézett egy pillanatra, de nem túlzottan kavarta fel kedélyeit az áradozó dicshimnusz.

- De az ügyet ez csak bonyolítja – fejezte be gondolatmenetét a miniszter. – Ha tényleg ennyire ügyes, nem lesz könnyű elkapni.

- Akárhogy is, de hát kénytelen lesz mozogni – csettintett idegesen Martin és a kiképzőtisztre nézett. – Kapcsolatokat felvenni...

- Nem feltétlenül! – vágott közbe Piquarde hevesen tiltakozva az ezredes elképzelései ellen. – Megtanult ő tőlem kapcsolatokat nélkül operálni. Egymagában is ütőképes. Hogy azt ne mondjam, övé a fehér.

A miniszter nem értette a célzást, hát Piquarde készséggel elmagyarázta.

– A sakkban használják ezt: a fehér előjoga a kezdés. Végig lépéselőnyben lesz! Elképesztő dolgokat művel majd velünk! Improvizálni fog szüntelenül, ott lesz körülöttünk és mindnyájukat megőrjíti!

A kiképzőtiszt teljesen belelkesült a maga vázolta perspektívától. Előadásával csak még jobban felidegesítette a nyugtalan stábot. Viharos érzelmeivel csak egyvalaki rokonszenvezett: Alice. A lány a háttérben meghúzódva stábiztalt, de szíve legmélyén Jossnak drukkolt.

Hűvös és csendes éjszaka volt. Az autóban kuporgó három férfi unottan várta, hogy végre történjen valami.

- Beaumont tuti, hogy nem jön – jegyezte meg Farges. Kényelmesen elterpeszkedett a hátsó ülésen. – Itt szobrozhatunk egész éjjel. Ha te szöknél – szolt az előtte ülő göndör hajú társához-, elmennél a feleségedhez?

- Nem, én a tiedhez mennék – felelt az nemes egyszerűséggel.

- Nagyon vicces – fanyalgott a másik.

Joss és négy csavargóból álló csapata kiérték az utca végére. A valamikori ügynök megállj intett embereinek és végigkémlelte a parkoló autókat. Hamarosan észre is vette a közelben várakozó titkosrendőröket. A kopott falú bérháznak csupán egyetlen ablaka volt világos, a sárga színű redőny félig le volt eresztve.

Joss még inkább szemébe húzta a frissen szerzett kalapot és intett alkalmi segítőinek.

- Kezdjétek!

A csavargók körbeállták és különböző káromkodások körítésével taszigálni kezdték.

- Te disznó!

- Te mocskos gané!

Közben lassan közeledtek a civil rendőrautóhoz.

- Ez itt mi a fene? – nézett hátra Farges. Elöl ülő társai a visszapillantó tükörben figyelték a lökdösődve, imbolyogva közeledő alakokat. Szemmel láthatóan teljesen részegek voltak.

- Csavargók – nyugtázta a volán mögött ülő. – Ahogy elnézem, totál részegek.

A banda egyre közelebb került hozzájuk.

- Ellopták a piámat! – kiabált Joss a többiek gyűrűjében. Látszólag mindenki őt püfölte. Arra azonban gondosan ügyeltek, hogy sapkája a fején maradjon és arcát ne világítsák meg az utcai lámpák halovány fényei.

- Csak rájuk kell nézni! – mondta Farges megvetéssel a hangjában. Társai jól szórakoztak a nevetséges jeleneten.

- Ellopták a piámat! – ordította Joss összeakadt nyelvvvel, aztán fagyelmezhetően felemelte kezét. – Kövessetek! – súgta embereinek és kitorve

a gyűrűből futásnak eredt. A rendőrök autója mellé érve szándékosan megbotlott és nagyokat bukfacezve elterült a mocskos köves úton. Mire a többiek utolérték, ismét talpon volt. Nekitámolygott a szemben lévő ház kapuját figyelő hekusok kocsijának és ütni kezdte a tetejét.

- Adjátok vissza a boromat!

Társai ismét nekigyürkőztek, a dulakodás tovább folytatódott.

- Segítség! Rendőrség! – üvöltötte Joss rekedten.

Közben valahonnan előkerült egy üveg, széttört az autó tetején. Tartalma szétkenődött az első szélvédőn.

A göndör hajú kipattant a bal első ülésről és megpróbálta odébb terelni a brancsot.

- Na, tűnjetek innen, de gyorsan! – ragadta meg a legközelebb lévő és próbálta elvonszolni a kocsitól. – Tűnés, amíg szépen mondom!

- Kicsoda maga? – hörögte valaki a tömegből, de senki nem foglalkozott a rendőrrel. A csavargók vívták egymással a maguk kis csatáját, koreografálni sem lehetett volna jobban.

Farges megpróbált kiszállni az autóból, de Joss rátehénkedve visszanyomta a hátsó ülésre.

A rendőr nem ismerte fel. Sötét volt és a képbe sem illett volna az őrnagy ily módon való felbukkanása.

Ez alatt már a göndör hajú is belekeveredett a lökdösődésbe, a rászegek őt sem kímélték.

Farges kétségbeesetten próbálta lerázni magáról a ránehezülő férfit.

- Nem tudnál segíteni? – kérdezte dühösen a volán mögött ülőt.

- Hogy tudnék? – felelt az ingerülten. – Beszorultam.

Csakugyan nem tudott kijutni az autóból, mert a kinti csetepaté éppen az ajtónál folyt és örökösen visszanyomták, valahányszor megpróbált kimászni.

- Gyerünk, kotródjatok innen! Máshol gyilkoljátok egymást! – taszította végre arrébb a rászegeket a göndör hajú.

Joss zsebében megszólalt a vekker.

- Ez mi? – csodálkozott Farges.

- Ez az én kis vekkerem – dadogta az őrnagy.

A göndör hajú ezalatt visszaért az autóhoz és megragadta Josst.

- Na, gyerünk, szállj ki!

A többiek lassan elkotródtak. Hangoskodva dülöngéltek az utca vége felé.

Joss kikerült az autóból.

- Na, lassabban, hé! – hebegte és ismét elterült a kövezeten.

Farges utána hájtotta a még mindig csörgő órát.

Joss négykézláb indult az óráért. – Jaj! Mi van ott? Az én kis vekkerkém! – kapta fel az órát és feltápáskodva örömittasan dobta a magasba. – Üdvözöllek, drága, jó kis vekkerkém! – kántálta. – Köszöntelek, vekkerkém!

A színjáték véget ért, Joss eloldalgott a többiek után. Már nagyon közel volt a házhoz, melyben valaha ő is lakott.

- Talán megkávézhatnánk – lépett a göndör hajú a csomagtartóhoz és felnyitotta.

- Igen, igaz is – kapott az ötlet után Farges is. Sűrű, szőke haját megigazította és megpróbálta letisztítani magáról a ráömlött alkoholt. Az iménti dulakodásnak köszönhetően már ő is büzlött a szesztől.

- Most mondd, micsoda egy rohadt negyed! – morgott Farges.

- Mondom, rohadt egy negyed! – értett egyet vele a göndör hajú. – De a többi is pont ilyen szar hely! És mindegy, hogy itt lepisálják füvet, amott meg öntözik, attól még egyforma szar mind a kettő!

Mindhárman a fiat csomagtartójánál álltak már. Jól esett kinyújtóztatni elgémberedett végtagjaikat. Gyűlölték az efféle éjszakai megfigyeléseket. Rádásul ezt a mostanit teljesen feleslegesnek is tartották. Tudták, hogy az őrnagy profi, aki nem sétál csak úgy bele az ilyen egyértelmű csapdába. Ettől függetlenül kénytelenek voltak itt posztolni és figyelni a házat.

Joss közben már a kapun belül volt.

- Micsoda bűz terjengett itt, pfuj! – utálkozott Farges és töltött magának is a forró kávéból.

- Nézzék, uraim! – vette le a szemüvegét a miniszter. Le-fel járkált, és próbálta csillapítani saját idegességét. – Önök túl pesszimisták. Ez a Beaumont mégiscsak átesett előtte egy agymosáson. Aztán két év kényszermunkán Maladzabiban. És végül egy szélsőségesen fárasztó szokésen. Valószínűleg legyengült.

- Legyengült? – kiáltott fel csodálkozva Piquarde. – Ugyan, kérem! Szerintem azok a zuluk ott lent éppen hogy megedzettek Beaumont-t. most csúcsmódban lehet! Egyet mondhatok, miniszter úr! – vigyorodott el gúnyosan a kiképzőtiszt. – Ha nem köpnek bele a levesbe... Úgy értem, ha azok a híres politikusok nem labdáznak velem, akkor bummm! Nincs többé nébus! – célzott N'Djalara Piquarde.

Martin megelégette már a kiképzőtiszt Joss iránti lelkesedését. Sejtette, hogy nem sok hasznát veszik majd a nyomorék tisztnek. Megragadta a tolókosci végét és az ajtó felé tolta a kiképzőt.

- Jól van Piquarde, köszönöm! – próbálta elnémítani.

- Még nem fejeztem Beaumont! – tiltakozott a nyomorék tehetetlenül.
- Nem baj, köszönöm! – tolt az ajtón kívülre az ezredes.
- Uraim, ehhez a ragyogó előadáshoz csak a következőket teszem hozzá – fakadt ki türelmét veszítve a miniszter. – Ha nincs többé nébus, nincs Titkosszolgálat! De miniszter se! Bumm! – utánozta Piquarde-ot. – Mindenki röpül!
- Nem, nem, nem... - ingatta a fejét Martin nyugtatva az államférfit. – Le fogjuk állítani Elkapjuk! – csapott öklével a tenyerébe.
- Elkapjuk? Ki kapja el? – szegezte a kérdést az ezredesnek a miniszter. Martin iménti határozottsága újból elszállt.
Rosen rajzolgató keze megállt a papír felett. Kezdte már unni az itt összesereglett amatőrök siránkozásait.
- Majd én – állt fel nyugodtan és bemutatkozott a miniszternek. – Rosen felügyelő vagyok az Intervenció Csoporttól.

Joss felosont az emeletre. Nem kapcsolt villanyt a lépcsőházban, hogy ezzel is elejét vegye a feltűnésnek.

Halkan nyitotta ki az ajtót.

Jeanne a nappaliban ült egy fotelba süppedve és a zár kattánására felriadt gondolataiból. Nem tudott elaludni, ébren virrasztva várta férje hazatértét.

- Joss? – kérdezte visszafojtott hangon.

Egy árny megmozdult, a nő kis hűján felsikoltott ijedtében.

Joss lekapta fejről a kalapot és belépett a fénybe. Mosolygott és széttárta ölelésre kész karjait. A nő megkönnyebbülten ugrott oda hozzá. Barna haja a férfi kabátjának vállára omlott, arcát a hóna alá fúrta nem törődve az orrát megcsapó bűzzel, törékeny alakja elveszett a köréje fonódó karok között. Fekete szemeiben örömkönnyek csillogtak.

- Két év, Joss... - suttogta elfúló hangon. – Majd beleőszültem a várakozásba.

- Jeanne! – szólt gyengéden a férfi. – Már így is épp elég bajt hoztam rád, nem akarom még poloskákkal is tetézni – ironizált saját öltöztetésére célozva. – Az a fickó, aki rám testálta a kabátját évtizedek óta nem látott szappant.

Jeanne mosolygott. Szótlatlanul ölelte és tudta, párja semmit nem változott az elmúlt időben.

- Két perc gyöngédség... - folytatta Joss - ...tíz óra vakarózás...

- Idétlen – lehelte a nő nevetve és ajkát a férfiéra tapasztotta.

Joss a puha párnának vetette hátát és félig ülőhelyzetben egy dobozban pakolászott. Izmos, barna felsőtestét nem takarta az ágynemű. Jeanne mellette feküdt, ő is ébren volt. A plafont nézte elmerengve.

- Értésítetted már Alice Ancelint? – kérdezte férjét.

- Felejsd el Alice Ancelint! – felelte Joss. – Két év telt el... Az ügy már rég elévült.

- Én nem felejttem el – mondta az asszony. – És biztos vagyok benne, hogy ő sem.

- Ha nem tévedek, most melletted vagyok, nem?

Jeanne nem akart veszekedést, hát jobbnak látta, ha nem bolygatja tovább a témát.

- Két perccel a telefonod után hívott a Titkosszolgálat. Valera. Elmesélte a táviratot. Miért nem előbb jöttél, mielőtt feladtad? – könyökölt fel a nő.

Joss nem válaszolt.

- A táviratod miatt álltak rá a telefonomra, túrták fel a lakásomat és vették körül a házat – folytatta Jeanne. – Miért csináltad ezt, Joss? Azért jöttél, hogy engem láss, vagy hogy velük kibabrálj? A látogatásod gyöngédség jele vagy provokáció?

Az asszony visszahanyatlott az ágyra és újból a plafont nézte. Joss vastag láncon fityegő bilétát vett elő. A dögcédulája. Afrikába nem vihette magával, akárcsak annak előtte jó néhány titkos akcióba sem. Ha odavész, nem szabad, hogy fény derüljön a kiletére. Hadban nem álló felek esetén, ha idegen kormány katonáját vádolják politikai merénnyel, az a minimum, hogy felakasztják kémkedésért. Emellett persze finom kis nemzetközi konfliktus is kerekedik belőle, ami alaposan megtépázhatná a megbízó ország – jelen esetben Franciaország tekintélyét. Ezt a kockázatot a világon egyetlen kormány sem vállalta soha. N'Djala kormánya – noha tisztában volt vele – nem tudta semmivel bizonyítani, hogy az elfogott terrorista a francia kormány küldöttéként hajtotta volna végre a gyilkos merénnyel a diktátor – azaz saját szemében a demokratikusan megválasztott elnök ellen. És Joss nem árulta el a hazáját. Mert ha bevallotta volna az igazat, nem csupán a Titkosszolgálatot tette volna tönkre, hanem az egész ország tekintélyét. Persze ki tudja, mit ért volna, ha elmond mindent. Lehet, hogy a háta mögött megkötött paktum része volt az is, hogy Franciaország szerepére nem derül fény. Ő persze csak áldozat volt, nem a személyének köszönhetően, hanem a gyorsan megváltozott politikai helyzet miatt.

Joss a nyakába akasztotta a dögcédulát.

- Valera azt mondta – folytatta Jeanne -, hogy meg akarod ölni N'Djalat. Meg hogy megörléted. Nem tudnák még egyszer elveszíteni, Joss... Szeretlek...

A férfi érezte, hogy Jeanne ismét a könnyeivel küszködik, de maga sem tudta miért, mégsem hatódott meg.

- Én meg nem szeretem őket – válaszolt tömören. – Megöltek egy kiskatonát, Josseleïn Beaumont őrnagyot: lépre csalták és ő lépre ment. Mielőtt odaküldtek, gondolhatod, hogy néhány dolgot el kellett magyarázniuk. Például ahhoz, hogy a bőröndömbe csúsztassak egy puskát. A férfi letette az ágy mellé a dobozt. Lenézett az asszonyra. Tekintetük találkozott, de Jeanne nem látott örültekre jellemző csillogást férje szemeiben. Inkább valami szomorúsággal vegyes elszántságot vélt felfedezni. Joss folytatta.

- Mellesleg N'Djala még szemét is volt. Becsületbeli ügy lett, hogy megdögöljön. Akkoriban még sok hülyeséget gondoltam – mosolyodott el fájdalmasan. – Becsületről... meg a gerincünk fontosságáról... Iszonyú naiv voltam. Gyűlölöm ezt a bandát. Meg fogom izzasztani őket!

Odakint már világos volt. Párizs ismét kezdett lüktetni, élni. Éjszakai álma elmúlt, minden visszatért a nappali kerékvágásba. Jeanne a hatalmas tükör előtt állt és vällig érő, dús haját fésülte. A tükörnél csak a fürdőszoba és a közepén elhelyezett, leginkább kisebb medencéhez hasonlatos kör alakú kád volt hatalmasabb.

- Kezdetben Valera minden vasárnap eljött – mesélte. –Azután minden második, később minden harmadik vasárnapon. Végül egy este eljött és közölte, hogy lemond. Az újságok akkor adtak hírt a peredről és az ítéletről. A lemondását nem fogadták el, de... ő benyújtotta.

- Igen... Benyújtotta – mondta némi cinizmussal a hangjában Joss. Halványkék ingének gombjaival volt elfoglalva. Kényelmes bőrcipőt és könnyű, világos vászonnadrágot vett fel. Tiszta volt, frissen borotvált és valamelyest pihent is. Nem hatotta meg a jó barátról szóló negédes történet. –

- Hánykor viszi ki a házmester a szemetet?

- Hét körül... Fél nyolckor – felelt Jeanne automatikusan.

A csavargó ruhát és azt a vekkert helyezd el a szemét tetején minél feltűnőbbben! – mondta, miközben felhúzta az órát és beállította, hogy nyolckor csörögjön.

- Miért, most mit csinálsz? – lepődött meg az asszony. Hosszú, földig érő, áttetsző hálóingben állt meg Jossal szemben.

Elmegyek – terített az asszonyra egy kabátot a férfi, hogy meg ne fázzon, amíg leviszi a bűzlő holmikat. Joss nem törődött a nő csalódott arcával, folytatta. –

Biztos vagyok benne, hogy látogatód lesz. A legjobb esetben Martin, a legrosszabban Rosen. Ő piszok disznó, de szuper hekus. Biztos, hogy rád fog mászni – figyelmeztette az asszonyt.

- És aztán? – várta a folytatást Jeanne.

- Aztán majd elmegy...

- Én kettőnkéről beszélek – vágott közbe a nő.

- Ide figyelj, Jeanne! – fogta meg gyengéden Joss. – Pillanatnyilag van N'Djala. Van Rosen, van Martin... Mi vagyunk négyen, vagyunk mi hatan és vagyunk egy tucat. Amíg mindezek léteznek, kettőnkéről nem lehet szó. – Lassan az ajtó felé vezette Jeanne-t és a kezébe adta a csavargó ruháit és vekkerét. Kinyitotta a nő előtt az ajtót, Jeanne szó nélkül ment ki rajta.

Joss a telefonhoz sietett.

Valera csurom vizesen lépett ki a zuhany alól. Törölközni sem maradt ideje, a csörgő telefonhoz sietett. Tudta, hogy bármelyik hívás sürgős és fontos lehet. Dereka köré tekerte a törölközőt és felkapta a kagylót.

- Halló!

- Eduard?

A százados döbbenet ismerte fel a hívó hangjának tulajdonosát.

- Joss?

- Itt vagyok Jeanne-nál – hadarta az őrnagy. – De hamarosan meglépek, mert félek Rosen villámlátogatásától.

- De miért Rosenétől?

- Mintha te nem tudnád... - mosolyodott el Joss gúnyosan. Valera mindig szerette naívnak mutatni magát. – Nem bánnam, ha idejönne.

- Mondd, miért telefonálsz? Jól tudod, hogy lehallgatnak bennünket.

- Ma már a törvény tiltja a lehallgatást – felelt Joss. Most ő tettetett naivságot.

- A zajt, amit hallasz a dróton ülő madárcákk keltik, Valera szótlánul elmosolyodott. A másik folytatta.

- Na jó... Légy rendes, és siess! – tette le búcsúzás nélkül. Remélte, hogy a százados lesz annyira jó és csakugyan sietve jön majd. Jeanne-nak csakugyan nehéz dolga lesz majd Rosen provokációival szemben. Nem árt, ha egy megbízhatónak tűnő ember is jelen lesz. Évtizedes barátság nem múlhat el semmitől. Vagy mégis?

Joss felkapta fekete bőrkabátját és a fürdőszoba széles ablakát kitérve kilesett. Az ablak alatt futó párkányt ellenőrizte. Az ablakot résnyire nyitva hagyva kisetett a lakásból. A két emelet közti lépcsőforduló ablakát szintén kinyitotta

és azon át kimászott a fürdőszobai ablak alatt is elhaladó párkányra. Remélte, hogy csupán néhány percet kell majd odakinn a falhoz lapulva várakoznia.

A házmester a megszokott időben vitte ki a kukát a kapu elé. A szemetes autó talán már a közeli utcák valamelyikében járhatott szokásos begyűjtő körútján.

- A házmester már vitte ki a szemetet – lépett Jeanne a lakásba. – Még épp volt időm elhelyezni a cuccodat... - Az asszony levette a kabátot és csak most vette észre, hogy férje már nincs is ott. – Joss? – kérdezte reménykedve, de választ már nem kapott. Elmenni ugyan nem látta, de tudta, hogy a férfi már nincs a lakásban. Szomorúan és csalódottan hanyatlott le a nappali egyik foteljébe.

Farges rágyújtott sokadik cigarettájára. Az éjszaka folyamán majdnem egy egész dobozzal elszívott. Hosszan fújta ki a füstöt az autó leteker hátsó ablakán. Társai nyüzött arccal, csendben ültek elől. A hűvös levegő némileg felfrissítette a rendőröket, de érezték, hogy itt létük hiábavaló volt ez ideig.

Az ébresztőóra csörgése a kuka tetején felverte a környék viszonylagos csendjét. Ebben az utcában nem volt forgalom, ide csupán a város távolabbi moraja jutott el.

Farges kíváncsian figyelt a hang irányába. Hamar megállapította, honnan jön a semmivel össze nem téveszthető zaj. Tudata legmélyén halvány gyanú kezdett derengeni, ami cselekvésre ösztönözte. Kiszállt az autóból, elhajtotta az éppen csak megkezdett cigaretta és sietve indult a megfigyelt ház kapuja felé. Odaérve azonnal észrevette a szemetes tetejére gondosan odakészített, ismerősnek tűnő kabátot, kalapot és vekkert. A ketyegés ritmusára az óra közepén egy bohóc szeme nézett hol jobbra, hol balra.

A nyomozóba villámként hatolt a felismerés. Dühösen az utcakőhöz csapva hallgattatta el a még mindig csörgő vekkert.

- Mi az, főfelügyelő helyettes, guberálunk? – kiáltott utána az autóból kimászó egyik társa. Nem tudta mire vélni kollégája buzgalmát a szemetet illetően.

Farges már az autó felé rohant.

- Hívd Rosent, hogy jöjjön azonnal! – kiabálta kétségbeesetten. – Beaumont mégiscsak bejutott. A többieket is értesítsd és kérdezd meg, ők nem láttak-e valamit!

Közben már göndör hajú társával ismét a ház felé futott.

- De hát hogy csinálta? – kérdezte az értetlenül.

- A csavargó... - magyarázta Farges egyetlen szóba tömörítve a lényegét.

Miután néhány pillanattal később Jeanne ajtót nyitott az erőszakosan csöngető rendőröknek, azok kibiztosított pisztollyal kezükben rontottak a lakásba.

Farges a falhoz taszította a rémült asszonyt és a nyakához nyomta a fegyver csövét.

- Hol van? – üvöltötte.

Jeanne ijedségét nem titkolva nézett a rendőr vérben forgó szemeibe.

- Hol van? – ismételte Farges. – Harmadszorra nem kérdezem! – tette hozzá fenyegetően.

Társa közben módszeresen haladva helységről helysére széleseben kutatta végig a lakást.

Joss a kinti párkányról látta a fürdőszobába érkező alakot. Az árny sebesen mozgott ide-oda, majd amilyen gyorsan érkezett, el is tűnt ismét.

Joss tudta, már nem fog visszajönni. Óvatosan, zajt sem csapva bemászott az ablakon és a galériára mászva elrejtőzött. A sűrű szobanövényzet rengetege kellőképpen eltakarta, aki esetleg újból szemlélődne, odalentől semmiképpen nem vehetné észre. A másik helységről átszűrődő hangokra figyelt.

- Ne játszd az ártatlant és ne próbálj hülyére venni bennünket! – kiabált Farges. Az asszonyt hajánál fogva rángatta az ajtótól a nappaliig. – Most találtam meg a kukában az ócska ruhát és vekkert. Azt a vekkert felismertem! Utoljára kérдем, hova ment?

Jeanne nem válaszolt. Farges elengedte.

- Rosszul teszi, madame Beaumont, hogy nem akar beszélni – folytatta ingerülten a szőke hajú rendőr -, mert hamarosan itt lesz Rosen, és vele sokkal kellemetlenebb szeánsza lesz!

Jeanne kezdte visszanyerni higgadt önuralmát, mely mos még szemtelen daccal is párosult.

- Egy bizonyos! – nézett Fargesra. – Josst úgysem kapják el.

A határozott jóslat jutalma egy hatalmas pofon volt. A lobbanékony rendőr arcon csapta a gyanútlan asszonyt. Jeanne az ütéstől elveszítette az egyensúlyát és egy közeli polcnak esve lesöpörte annak tartalmát.

- Rohadék! – ordította gyűlölettel Farges.

Joss elindult lefelé a galériáról. Segíteni szeretett volna a szorult helyzetben lévő asszonyon.

- Farges! – hallotta közben a másik rendőr hangját. – Itt van Rosen, lemegyek érte.

Joss visszamászott.

A göndör hajú eltűnt a lakásból.

A kapu előtt már több civil ruhás rendőr is várakozott. Az érkező autó utasainak előzékenyen nyitották ki a hátsó ajtókat. Rosen és férfias határozottságú kolléganője köszönés nélkül szálltak ki és indultak a ház felé. Többen is alázatosan üdvözölték az újonnan jötteket, valaki közölte az emelet számát, de Rosenék nem törődtek velük. Mindketten egyidősek lehettek és csak az különböztette meg őket egymástól, hogy Rosen nem szoknyában, blúzban és kosztümkabátban volt. Ellenben egyformán kimértek, ridegek és határozottak voltak. Szakmai berkekben az a szóbeszéd járta, hogy ahol ez a páros megjelent, ott legalább öt fokkal csökkent a levegő mérséklete. Ezen a hűvös, tavaszi hajnalon ez még többnek tűnt.

A lakásba érve Rosen megállt a szóke hajú rendőr előtt.

- Bravo, Farges! – mondta köszönés helyett barátságtalanul. Sötét napszemüvege éles ellentétben állt sápadt arcbőrével. – Idejött, aztán elment. Míndezt a maga orra előtt. Persze tulajdonképpen megértem magát. Fáradt, magányos, hajszolt... Tiszta ügy... És erre jön egy sereg csavargó ittasan, lármázva... Világos, hogy nem lehet összefüggés!

Farges megsemmisülten hallgatott. Rosen még nem fejezte Beaumont.

- Biztosan magának van igaza, Farges! Farges segédnyomozó úr! – hangsúlyozott minden egyes szót külön Rosen. A lefokozás azonnal megtörtént: a főfelügyelő helyettesből segédnyomozó lett. Minden gyors volt és könnyörtelen.

Farges az ajtó felé indult. Göndör hajú társa csatlakozott hozzá.

- Gyertünk, tünjetek innen! – emelte fel hangját az Intervenció Csoport embere. – Szüntessétek meg a kordont!

A két rendőr mögött becsukódott az ajtó. Rosen és kolléganője egyedül maradtak Jeanne-nal a lakásban. Legalábbis majdnem egyedül. Jeanne a padlón ült, térdeit az állához húzta és várt. Az események, melyek történtek körülötte leginkább csak passzív részesévé tették őt, hogysen érdemlegesen befolyásolhatta volna azokat.

Rosen jéghideg nyugalma visszatért.

- Nem jön vissza már – nézett az asszonyra. – Nagy vicc volt a vekker a kukában – A rendőr hangjában inkább tárgyilagosság volt, mint elismerés. Telefonon értesült Joss trükkjéről. – Most pedig megmondja, mikor ment el! – vette le napszemüvegét a férfi.

- Kicsoda? – kérdezte tudatlanságot színlelve Jeanne.

- Madame Beaumont, nagyon kérem! Mikor ment el? – Rosen most valóban udvarias volt. Zavarba ejtően az.

- Nem tudom – zárkózott el az asszony. Igaz, tényleg nem tudta, hol lehet Joss, de ha tudta volna, sem árulja el.

- És hol van most? – folytatta Rosen.

- Nem tudom.

- Mikor látja újra?

- Nem tudom.

Fogytán a türelmem...

Az ablaknál álló rendőrnő arcán furcsa mosoly suhant át. Letette kis kezításkáját és vetkőzni kezdett.

- Ne izgassa fel magát! – szólt szelíden a felügyelőnőnek. – Annak semmi értelme. Neki az a vágya, hogy megvédje. Ilyen a szerelem. A szenvedély erősebb, mint ő.

A nő levetette kosztümkabátját és félredobta. Testére simuló, fehér blúza alatt sejtelmesen domborodtak keblei.

- Nyilván igaz van, őrmester – nyugodott meg ismét Rosen. – Kár, hogy bosszankodtam, bocsásson meg asszonyom!

- Látja, bocsánatot kért – lépett Jeanne-hoz a rendőrnő. Apró kontyba tűzött barna haja még szigorúbb külsőt kölcsönzött számára. – Ő már csak ilyen – folytatta. – Ha megmondaná neki az igazat, talán még barátok is lehetnének. Mikor látod újra Beaumont-t?

- Őrmester, nem hiszem, hogy a kedvessége túl jövedelmező lenne – jegyezte meg a színjáték kedvéért Rosen, mialatt egy futónövény levelével babrált.

- Dehogynem! – felelt szenvedélyes hangon kolléganője és leguggolt Jeanne mellé. – Mi remekül meg fogjuk érteni egymást. – Megragadta a kiszolgáltattott helyzetben lévő feleség karjait és talpra állította a nőt. – Ugye nekem megmondod az igazat? A színtiszta igazat... A teljes igazságot... - lihegte. Jeanne megdöbbenve nézett a másikra. Az őrmester végigmérte és folytatta. – - Eléggé le vagy robbanva. Képzelem, hogy örült a látásodnak Beaumont két év után. Iszonyú karikás a szemed... - cirógatta meg Jeanne arcát. Közélről lihegett a szemébe, míg sajátjában különös fény vibrált.

Jeanne zavarodottan húzta összebb hálóingét.

- Izzadtatok ma éjjel? – sóhajtott a őrmester. – Micsoda trükkök lehettek... ugye? Komolyan... egy ilyen éjszaka után nincs kedved letusolni? Jó meleg vízzel..

- Nem... - rebegette rémülten Jeanne, de tiltakozása mit sem használt a másik nőnek. Ettől még csak nagyobb kedvet kapott a folytatáshoz. A hangjában megbűjő szenvedélyességet felváltotta a kihívó erőszak. Ráncigálni kezdte Jeanne hálóingét.

- Jó meleg vízzel tusolunk, aztán hideggel... Aztán megint forró... - Jeanne hasztalan próbált szabadulni az őrmester karjai közül, azok nem engedték el. – Beszappanozlak... Meglátod, mi mindent tudok egy szappannal! – lihegte a rendőrnő.

- Ne! – kiáltott Jeanne és végre sikerült kitépnie magát a felhergelődött nő fogságából. Hálóingé azonban annak kezében maradt, így mezítelenül rohant Rosen elé. Most ez érdekelte a legkevésbé. Könnyörögve szólt a felügyelőhöz.

- Nagyon kérem, hagyják abba ezt a játékot!

Rosent nem hatotta meg az asszony segélykérése. Az ő célja az információszerzés volt, nem a segítségnyújtás. Szenvtelen arccal mérte végig a fiatalasszony karcsú, kívánatos testét.

- Madame Beaumont! – kezdte nyugodtan. – Nem maradhatok pucér nőekkel egy szobában. Ez inkorrektus lenne tőlem, ráadásul ellenkezne a szabállyal – sóhajtotta, majd kolléganőjéhez fordult. – Őrmester, foglalkozzék Madame Beaumont-nal!

- Ha ez parancs, felügyelő úr... - viharzott oda mosolyogva a rendőrnő. Jeanne vállára terítette az imént leszedett hálóinget és a nőt ismét átkarolva húzni kezdte a fürdőszoba felé.

A kelepcebén lévő asszony zokogásban tört ki, és tehetetlenül lépdelt a másik helység irányába.

- Fölösleges bögni! – mordult rá az őrmester. – Rosen fütyül rá, hogy mit csinálok veled, ha egyszer szóra bírlak! És ha abban, hogy elkapjuk azt az átkozott Beaumont-t segít, hogy megerőszkollak, őt az sem fogja érdekelni.

Az őrmester megnyitotta a kád csapjait, zubogni kezdett a forró és a hideg víz. Jeanne reszketve állt a kád szélénél, gondolni sem mert az elkövetkező percek eseményeire. Ráadásul tényleg nem tudott semmit férje hollétéről. Görcsösen húzta össze magán a hálóinget. Erejéből csupán annyira futotta, hogy abbahagyja a sírást.

- Majd meglátod, fantasztikusan izgató... - ragadta meg ismét a lesbikus rendőrnő. Hogy tényleg az volt-e vagy csak a színjáték kedvéért vált azzá, nehéz lett volna eldönteni. Mindenesetre élethűen alakította szerepét. Újból piócaként tapadt védtelen áldozatára, hozzásimulva kezdte ismét vetkőztetni. – Megbizsergeti a véredet... - ígérte ismét szenvedélytől fűtötten. – Ezt csinálják a svédek is és aztán jön a vesszőzés... Akarod, hogy megvesszőzzelek? Ha tudnád, milyen szép vagy...

Már kis híján mindketten a kádba zuhantak. Jeanne az őrmester válla felett elnézve egy figyelő szempárt vett észre a galéria sűrű növényzete között.

Joss a következő percben már ott volt a mit sem sejtő őrmester háta mögött. Befogta a nő száját és a kapálódzó testet a kádba lökte. Itt sem engedte el,

fejét a félig már telt kád vize alá nyomta. Csak az eszméletét vesztette el vagy megfulladt, nem lehetett eldönteni, de Joss nem is foglalkozott a kérdéssel. Miután az őrmester már nem vergődött, elengedte és otthagya a vízben.

Rosent nem zavarta a fürdőszobából kiszűrődő sikoltozás és csatazaj. Az egyik fotelban várakozott kényelmesen. Remélte, hogy hamar eredményre vezet a szokatlan módszer.

Jeanne megnyugodott. Rendbe szedte öltözetét, ami továbbra is a megviselt hálóból állt és megvárta, míg férje távozik az ablakon és az alatta húzóódó párkányon át. Nem válthattak szót, azt felismerte volna Rosen.

Az asszony kisvártatva kilibeggett a nappaliba. Rosen meglepetten kapta fel fejét. Nem őrá számított.

Jeanne a másik szoba felé igyekezett. Ideje volt valami alkalmasabb öltözék után néznie.

- Ja – torpant meg mintegy mellékesen a nappali közepén. – Ázik a kádban – mutatott elegáns mozdulattal a fürdőszoba felé.

Rosen felkapta revolverét az asztról és gyanakodva indult a másik helység felé. Csapdát sejtett.

Gondosan ügyelve, hogy fedezze magát belépett a fürdőbe. Az őrmester még nem tért eszméletéhez, ájulta feküdt a kádban és a plafont bámulta.

Rosen észrevette a nyitott ablakot. Kilesett rajta és a párkányt észrevéve azonnal megértett mindent. Dühösen hajtotta vissza az ablakszárnyat. A tükörbe nézve önmagával találta szemben magát. És a tükrön egy vörös rúzzsal írt felirat virított:

„Rosen, mindig a nyomodban leszek!”

A felügyelő elvesztette önuralmát. Ritkán fordult elő vele ilyesmi, de ez most tipikusan ilyen helyzet volt. Belelőtt a tükörbe, majd az egész tárat kieresztve szétlőtt néhány vízvezeték is. Nem célzott lövések voltak, csak amolyan vaktában eleresztett golyók.

Kirohant a fürdőből és megragadta Jeanne-t.

- Tudtad, hogy itt van és mindent hall, mi?! – ordította és teljes erejével a szerencsétlen, rémült asszonyt rázta. – Elkapom! Érted? Elkapom!

Csengettek. Türelmetlenül és erőszakosan.

Rosen félrelökte Jeannet és az ajtó melletti falhoz lapulva lenyomta a kilincset. Fegyverét a belépőre szegezte.

Valera volt az. Már a lépcsőházban hallotta a lövéseket és a zaklatott vőt látva nem volt szüksége nagy fantáziára, hogy azon nyomban felmérje a kritikus helyzetet.

- Eduard... - borult Jeanne az érkező nyakába és ismét kitört belőle a zokogás. A férfi gyengéden átölelte a rémült asszonyt.

- Látod, Rosen? – nézett a felügyelőre Valera. Szemében szikrák gyúltak. – Most legalább tudom, hogy találjuk meg Joss Beaumont-t... Úgy, hogy rád ragadunk, öregem, mert amikor golyót kapsz a fejedbe, Joss ott lesz melletted!

Farges a fásasztó virrasztás és a lesújtó kudarc után a közeli kávézóban szűrőszőlgette feketéjét. A sarokban játék automata adott monoton géphangot, néhány korai vendég beszélgetett az asztaloknál. A pultra támaszkodva mélyedt gondolataiba. Újabb korty végett éppen szájához emelte a csészét, amikor egy idegen kéz váratlanul friss péksüteményt mártott a kávéjába.

Felháborodottan pillantott oldalra. Joss állt mellette és éppen nagyot harapott a kiflibe.

Farges felháborodása egy pillanat alatt elszállt. Döbbsen ejtette el a csészét, a kávé szétfröccsent a padlón.

- Butaság – mondta Joss csámcsogva. – Most nincs több kávéd.

Farges azt hitte, még idejében kapcsol és kabátja alá nyúlt a pisztolyáért.

Joss nem várta meg a mozdulat végét, megfogta a segédnyomozó kezét.

- Hagyd! Ez nekem kell! – vette el a megszeppent rendőrtől a revolvert. Farges kelepcebe került.

- Nem akartam én őt felpofozni, esküszöm! – mentegetőzött a szőke hajú, emlékezve a Jeannenek adott pofonra. – Rosen követelte.

Joss válaszul alkarjával hatalmas lendületű pofont adott a rendőrnek. Farges nem vesztette el az egyensúlyát, ebben nagy segítséget nyújtott a pult, amiben még időben megkapaszkodhatott.

A kávézó vendégei feléjük fordultak. Csend lett, még a játékgép pittyegése is abbamaradt.

- Én sem akartalak felpofozni – felelt Joss nyugodtan, és ismét jóízűen harapott a péksüteménybe. – A feleségem követelte – fűzte hozzá magyarul képpen.

- Maga is hekus, őrnagy – szabadkozott Farges. – Ez volt a meló... De én nem szeretek pofozkodni.

A szőke hajú bízott a másik megértésében.

Joss a kijárat felé indult, miközben a pultra hajította a megkezdett kifli maradványát.

- Igazad van – mondta együtt érzően. – A meló, az meló. – Elhaladva a segédnyomozó mellett tett egy hirtelen fél fordulatot és ugyanazzal a lendülettel újra megütötte.

Farges megtántorodott, de Joss ökle ismét lesújtott. Az utolsó ütés éppen az állá közepén találta el a rendőrt, aki ettől nekiesett egy közeli biliárdasztalnak. A kemény fával való találkozás olyan szerencsétlen módon sikerült, hogy Farges orrcsontja reccsenve tört el. A segédnyomozó vérző orral nézett vissza, tekintete gyilkos villámokat szórt. Ha eddig gyűlölte is valamennyire Josst, a mostani megaláztatás megkétszerezte ezt a gyűlöletet.

Joss kifelé indult, az emberek csendben néztek utána. Az ajtó előtt még megállt egy pillanatra és visszaneézett.

- A svájci kifli – mondta az időződő eladónak – a barátomé – mutatott a még mindig térdeplő Farges-ra.

A közönséges charterjáratra emlékeztető, puritán kinézetű elnöki különgép a tervezett időpontban landolt Orlyn. A terrorista ellenes különítmények megkétszerezett létszámmal járőröztek és posztoltak a kijelölt helyeken. Noha a Titkosszolgálat vezetői sejtették, hogy akcióra várhatóan nem itt kerül sor, úgy gondolták, nem árt a biztonság tökéletes megteremtése.

Míre a gép ajtaja felnyílt, a díszszázad és a katonazenekar felsorakozott a betonon. Elsőnek Arthur lépett ki rajta. Sötét öltönyt viselt, kezében fekete aktatáskát szorongatott. Lesietett a lépcsőn. Kisvártatva megjelent N'Djala is. Krémszínű egyenruhát és tányérsapkát viselt. Éles tekintetét körbejáratta az egybegyűlteken és mikor megszólalt a Hímnusz, tisztelgésre emelte karját. Martin ezredes és a miniszter a közeli épület üvegablaka mögül figyelte a szertartást.

- Három teljes nap... - sóhajtott a Tiktosszolgálat vezetője, - Hosszú idő... Nagyon hosszú...

- De nem nekünk – felelte a miniszter. – Mi a földjünkben rejlő kincseket reméljük megszerezni egy üzembesz nukleáris állomásért. A meggyőzéséhez három nap... Túl kevés.

- Igen – nézett miniszterére az ezredes -, de a meggyilkolásához bőségesen elegendő.

Arthur a pazarul berendezett elnöki lakosztály dolgozószobájában az íróasztal fölé hajolt. N'Djala háziköntösben, fehér törölközővel a nyakában lépett be.

Bocsásson meg, excellenciás uram! – pillantott fel Arthur. – Nem akartam önt zavarni, de...

- Jól tetted, Arthur – mondta N'Djala.
- ... Martin, a Biztonsági szolgálat vezetője van itt egy emberével.
- Jó, majd vacsora után fogadom őket... Vagy talán holnap.
- Bátorkodom emlékeztetni, hogy holnapra miniszterelnökkel van találkozója. Különben is zsúfolt napunk lesz.
- Ez esetben nem fogadom – szögezte le az elnök nemes egyszerűséggel. Leült az íróasztal mögé és felvette szemüvegét.
- Úgy vélem, fontos ügyben jöhettek, mert már egy órája várnak – közölte udvariasan a komornyik.
- Ők tizenöt évig vártak engem – felelt N'Djala türelmesen. – Ennek jó részét börtönben töltöttem. Úgyhogy egy-két órácska nekik sem árt meg. Végül mégis beleegyezett, hogy fogadja a franciákat. Arthur kilépett az ajtón.
- Martin és Valera felpillantottak a pamlagról.
- Uraim, az elnök úr fogadja önöket. Erre parancsoljanak – invitálta őket a szomszéd helységbe Arthur.
- A tiszték felálltak és az ajtó mellett álló behemót fekete testőrrre pillantva beléptek az elnöki lakosztály dolgozószobájába.
- Röviden vázolták a helyzetet, N'Djala végighallgatta őket.
- No és a személyi védelmemet hogyan kívánják biztosítani? – kérdezte végül. A szállodai szobapincér hideg italokat töltött a Titkosszolgálat embereinek.
- Tudjuk, mennyire vonzó egy ilyen rezidencia – folytatta Martin – és hogy milyen kényelmes. Különösen ez, hogy központi fekvésű. De sajnálatos módon a biztonsági szempontoknak nem felel meg.
- Túl sok az elit vendég – magyarázta Valera -, akiket képtelenség mind ellenőrizni. Biztonsági szempontból ez aggasztó.
- Igyekszem követni önöket uraim – nézett felváltva hol az egyik, hogy a másik tisztre. – Csak nem azt forgatják a fejükben, hogy bezárnak a követségükre?
- Jaj, dehogy! – tiltakozott Martin megnyugtatta az elnök kedélyeit, miközben Valerával együtt ős is átvette a pezsgőt az egyenruhás szobapincértől. – Ez eszünkbe sem jutott, elnök úr! Ez a gondolat még csak föl sem merült bennünk.
- Exelenciás uram – nézett a szállodai személyzet tagja N'Djalara -, óhajt még valamit?
- Köszönöm, nem – felelt a fekete, majd miután a pincér üres tálcával a kezében távozott, ismét Martinhez fordult. – Hová szándékoznak elszállásolni?

- Hála istennek, a köztársaság bővelkedik kastélyokban – könnyebbült meg az ezredes.

- Hacsak nem a Luxemburg-palotára gondol, tisztelt uram, már kis is rajzolódik előttem valamelyik vidéki jégvermük, ahol a királyaik meghaltak az unalomtól.

Nyílt a hálószobaajtó és egy lenge öltözötű fiatal nő lépett be rajta. Fekete bugyija mélyen bevágott fenékdombjai közé láthatóan hagyva a kellemesen gömbölyödő részeket és flitterekkel kirakott, csillogó-fekete blúza is alig takart valamit.

- Jaj, bocsánat! – igazította meg rövidre nyírt, barna haját. Csak most vette észre, hogy kuncsaftja, a bőkezű N'Djala nincs egyedül. Becsukta az ajtót és csillogó szemekkel körbenézett. – Azt hittem, egyedül vagy – nézett az elnökre. Egyáltalán nem volt zavarban, pedig Martin és Valera kikerekedett szemekkel bámulták a tökéletes külsejű prostituáltat. A férfiak pillanatnyi késéssel reagáltak csak, de tisztelettelugrottak fel foteljeikből.

A lány a közeli pamlagon heverő kiegészítőjéért nyúlt.

- Frederikssen kisasszony –mutatta be N'Djala vendégeinek a lányt.

- Madmaiselle – mondták kórusban egyszerre meghajolva a megszédített tisztnek.

- Doris virágom, mi a véleménye a francia faluról? – kérdezte az elnök az örömlányt.

Doris elfintorodott. Arca egyértelműen tükrözte nemtetszését.

A tisztnek csalódottan néztek egymásra.

A lány felkapta a retikült és ártatlan mosollyal az arcán visszalibegett a háló felé. A néhány lépés megtétele alatt gondosan ügyelt rá, hogy kellőképpen rázza magát. A férfiak nem mulasztották el a búcsúpillantásokat Doris fenekéről.

Martin és Valera visszaültek a fotelokba.

- Amit az óvatosság követelne tőlem, a lovagiasság megtiltja. Vizontlátásra, uraim! – fejezte be N'Djala és ismét a papírjaiba mélyedt.

A tisztnek kényszeredetten távoztak.

A szobapincér szolgálata lejártá után hazafelé indult. Az Intercontinental személyzeti bejáratán át lépett az utcára. Üdvözölte a kapuban cigarettázó váltótársát és az egyenruhás, géppisztolyos csendőr mellett elhaladva az utcában parkoló autója felé igyekezett. Több volt, mint egyszerű szobapincér. Alkalmasint ő gondoskodott a jól fizető vendégek számára kellemes

kikapcsolódásról egy-egy csinosabb hölgy személyében. A mostani üzleti kapcsolati is jól sikerült az afrikai államfővel. Csak a legfontosabb követelményeknek kellett eleget tenni: gyorsaság, jó ízlés és maximális diszkréció. Ha mindez együtt volt, ment minden, mint a karikacsapás. Csak szervezés kérdése az egész.

Autójához közeledve csalódottan vette észre az ablaktörő mögé tűzött papírt. Nem ismerte fel messziről, de sejtette, hogy ismét a közlekedés rendszert akarja bosszantani. A parkolót a szálloda alkalmazottai számára tartották fent, nem értette, miért nem veszik figyelembe a szélvédő sarkába ragasztott kis matricát, mely jelzi, hogy ő is közéjük tartozik.

Közelebb érve látta csak, hogy nem büntető cédula, hanem egy százfrankos bankjegy vár rá. Kivette a pénzt és belesett az autóba. A bal első ülésen egy idegen férfi ült. Hogy hogy került a kocsijába, fogalma sem volt, de az ő szakmájában már nem lepődik meg semmi furcsaságon az ember.

Elvette és zakója felső zsebébe csúsztatta a bankjegyet, majd beült a volán mögé.

- Tehát mi az első kérdés? – nézett érdeklődve a megnyerő idegenre.

- Doris Frederikssen – említette a nevet Joss.

A szobapincér és alkalmi kerítő gondolkodás nélkül felelt.

- Évek óta hűséges öxelenciájához, de egy ideje belebocsátkozott egy rendkívülien olasz, ám de roppant időigényes kalandba.

- Nyert! – mosolygott Joss és újabb ötvenessel gazdagította a beszédes pincért.

- Kivel?

- Volponi Salvatoréval. A fagyaltok és szénsavas üdítők Volponijával...

- A randi? – érdeklődött tömören Joss, mialatt újabb ötvenest dugott a másik zakózsebébe.

A Hilton Szállóban. Még azt is meg tudom mondani, hol érheti el Frederikssen kisasszonyt – mondta készségesen a kerítő.

Joss csalódottan nézett a szobapincérre.

- Vesztettél. 225-05-03, Madame Claude – mondta a választ az őrnagy.

Benyúlt a másik férfi zsebébe és kihúzgálta az összegyűjtött ötvenfrankosokat.

– Ha egyet elvesztesz, mindent elvesztettél. Dupla vagy semmi, tette hozzá és barátságosan kezét rázott a pincérrel. – Azért szép munka volt.

A következő pillanatban Joss már ott sem volt, hamar faképnél hagyta a beszédes kerítőt.

Rosen sem télenkedett. Emberei lehallgatták az összes fontosnak tartott telefont. Joss feleségétől kezdve Madame Claudeéig. Miután Doris Frederikssen végzett az afrikai elnök társaságában elköltött vacsorával, hazafelé indult.

Rosen a szálloda liftjénél érte utál. Az orra alá dugta rendőrigazolványát.

- Doris Frederikssen? Rosen felügyelő a Vadak Csoportjától.

A lány megállt és várta a folytatást.

- Merényletet terveznek N'Djala elnök ellen – kezdte a rendőr. – Azt akarom, hogy tudja.

- Mennyiben tartozik ez rám?

- Mondjuk, hogy ön az elnök gyengéje. A gyilkos először önt fogja megkörtövényezni. Próbálja feltartóztatni, és azonnal hívjon ezen a számon! – nyújtott át egy névjegykártyát a lánynak, melyen hivatali telefonszáma is szerepelt. – Két emberem követni fogja önt néhány napig.

- Ki sem kéri a véleményemet? – kérdezte Doris sértődötten.

- A tiédet? – mellőzte Rosen az eddigi udvarias stílust. – Füttyülök rá!

- És ha nem működöm együtt?

- Ha engedetlen vagy, baleset fog érni! – jósolta a felügyelő és a nagyobb hatás kedvéért azonnal mondott egy példát is. – Nézd, itt van rögtön a lift, hogy más ne mondjak. Elromlik a fogaskerék és téged úgy kanaliznak össze a túsarkaddal a szádban!

A lány nem volt hajlandó tovább hallgatni Rosent, sarkon fordult és a lifthez lépett.

- A mielőbbi viszontlátásra! – köszönt el a felügyelő remélve, hogy a lány nem fog ostobán viselkedni.

Már másnap délutánvolt. Joss végigsétált a Hilton harmadik emeleti folyosóján és megállt a 1056-os lakosztály bejárata előtt. Illedelmesen kopogott a zöldre festett ajtón.

Idétlenül vigyorgó, negyven körüli, nyeszlett alak nyitott ajtót.

- Volponi úr? – kérdezte Joss mosolyogva. – Szénsavas üdítő és fagyó?

- Igen – bólintott esetlenül, de büszkén az olasz.

- Josselein Beaumont – mutatkozott be a vendég. – Kémkedés és bunyó. – mire mondata végére ért, már állon is csapta a meglepett üzletembert, aki ájultan dőlt be a lakosztály ajtaján. Joss habozás nélkül utána lépett és becsukta maga mögött az ajtót. Az apró incidensnek nem volt felesleges szemtanúja.

Doris leállította a metáلكék, nyitott tetejű sport Mercedest a szálloda előtt. A makulátlan egyenruhát viselő boy azonnal odasietett, hogy az alagsori garázsba vigye a kocsit.

A lány az alkalomhoz illő halványkék ruhában volt vastag övvel a derekán. Bosszúsan lépett a mögötte fékező civil rendőrautó letekert ablakához.

- Élvezik, hogy követnek mindenhova? – kérdezte szikrázó szemekkel a bent ülőket.

- Nekünk ez nem szórakozás – válaszolt csillogó szemekkel az idősebb férfi és fiatalabb társára kacsintott. – Ez a melónk.

- És most hová? – kérdezte vigyorogva fiatalabb társa.

- Melózni! – hagyta ott őket Doris és a szálloda felé igyekezett. A rendőrök még a harmadik emeletre is felkísérték, noha a lánynak ez cseppet sem okozott örömet. A 1056-os lakosztály ajtaja előtt megtorpant.

- Ha megbocsájtanak – nézett gúnyosan alkalmi kísérőire-, innentől magánterület!

Doris eltűnt az ajtó mögött, a két rendőr kényelembé helyezte magát a folyosó falának támaszkodva.

Joss éppen egy gardrób szekrénybe gyömöszölte a fagyaltok és szénsavas üdítők Volponiját, mikor meghallotta, hogy valaki belép a lakosztály ajtaján a szomszédos nappaliba. Női hang köszönt kéjesen.

- Ki az? – kérdezte Joss, bár sejtette, hogy megérkezett az, akire ő is várt.

- Doris... - énekelte a lány magas hangon.

- Megyek! – válaszolt Joss és megfircskázta az akasztós ruhák alá bepakolt, ájult férfi orrát. – Maradj itt szépen!

Becsukta a szekrényajtót és kisetett a nappaliba. Doris éppen a ruháját hajította a közeli fotel támlájára. Fehér selyemkombinében fogadta a számára idegen férfit.

- Bocsásson meg! – szabadkozott. – Biztos eltévesztettem a szobát. Ez nem az ezerötvenhatos?

- De igen – mosolygott Joss, és a lányhoz lépve széttárta karjait. – És én kérek bocsánatot! Bejelentés nélkül jöttem, váratlanul... Mondhatnám gátlátalanul. Salvatore nem említette nekem, hogy hárman leszünk... Semmi kifogásom ellene, de...

Hárman? Salvatore? – színlelt meglepődést Joss. De tüstént eszébe is ötlött, kiről beszél a lány. – Á... Az a drága Salvatore... Hogy felejthettem el... - indult vissza a másik szoba felé. – Itt van a szekrényben.

- Miféle szekrényben? – követte a lány csodálkozva.

- Lefogadom, hogy az akasztóban, másutt nem lehet – felelte Joss és kinyitotta a szekrény ajtaját. Az ájult Volpone békésen gubbasztott a helyén. – Tessék! – mutatott rá az őrnagy. – Én sosem hazudok. Remélem, nem fog összegyűrődni, elmulasztottam felakasztani.

- Miféle eljárás az, hogy csak úgy szekrénybe zár embereket? – indult vissza Doris a nappaliba. Nem volt dühös, kezdett tetszeni neki a bűbájos idegen, aki jóképű is volt és sokkal férfiasabb, mint a fagyaltkereskedő.

- Feltétlenül beszélnem kellett önnel négy szemközt! – mosolygott Joss. – Sokat hallottam már önről!

- Kitől?

- A nébustól...

- Csss! – kapta kezét Doris cinkosan a szája elé és az ajtó felé pillantott. – Véletlenül nem maga az a gonosztevő, akiről a dühös ember beszélt? – mosolygott a lány.

- A dühös ember nem azt mondta, hogy Rosen vagyok a Vadak Csoportjától, és lenyeletem veled a cipőd?

- Nem azt mondta, hogy a cipőt, hanem hogy a túsarkaimat – helyesbített a lány. – Mit akarhat tőlem az a barbár?

- Rosen? A legfőbb vágya, hogy engem megöljön, de ehhez előbb el kell kapnia. Ahhoz pedig, hogy elkapjon, magára van szüksége.

Doris feltérdelt a mélykék bársonyhuzattal bevont szétnyitható ülőgarnitúrára és combjaira támaszkodva érdeklődött tovább.

- És ön mit forgat a fejében? Tényleg meg akarja ölni N'Djalat?

- Nagy fájdalmat okoznék önnek? – kérdezte Joss lovagiasan.

- Dehogy... - vágta rá önkéntelenül is a lány, aztán gyorsan helyesbített. – Illetve nem erről van szó. Csak ha a pasijaim egyik felét a szekrénybe zárja, a másik felét meg kinyírja, akkor én itt állok megfűrödvé.

Joss kételkedve húzta fel a szemöldökét.

- Vagyis hogy majdnem megfűrödvé... - javította ki Doris önmagát.

Az őrnagy nem akart minden jónak az elrontója lenni.

- Na, ide figyeljen, kössünk üzletet! – lépett bizalmasan közelebb a lányhoz. – Hagyok magának egy kis időt N'Djalara, amíg kiügyeskedni a zsebéből a maximumot. Ön pedig cserébe megtesz egy szívességet.

- Szívességet? – lepődött meg a lány. Félre is érthette volna a kijelentést, de sejtette, hogy itt most nem egy kellemes óra eltöltéséről van szó.

- Igen. Megmondja Rosennek, hogy faggatóztam a N'Djalával kapcsolatos biztonsági intézkedésekről. A testőrök számáról, az ágya elhelyezéséről, szokásairól... Minden ilyenmiről.

- És mindebből mi haszna lesz magának?

- Rosenra álmatlan éjszakák jönnek. És az ő szakmájában, ha az ember nem alszik, remegni kezd a kéz, a tekintet kódösül... És nekem ennyi már elég is.

Doris végigmérte a férfit. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy vérengző gyilkos, pedig jó emberismerőnek tartotta magát, nem szokott tévedni. Ellenben ha volt valami, amihez aztán végképp nem értett, az a politika volt. Igaz, ismert jó néhány politikust, de egészen más oldalukról, mint ahogy a nagyközönség.

- Azt kérte, hogy tartsam itt magát – tűnődött el a lány. – Őt pedig hívjam fel...

- Volna gusztusa? – kérdezte Joss szelíden.

- Épp arra gondoltam, hogy itt tartani még csak-csak volna kedvem, da nélkül, hogy őt felhívjam.

Joss elmosolyodott.

- Hol van az az örült? – viharzott elő a szomszéd szobából az olasz felháborodottan. – Össze-vissza beszél nekem kémekről, meg bunyóról. Joss szomorúan tárta szét karjait, Doris együtt érzően pislógott.

- Hív a kötelesség – jegyezte meg a kémkedő bunyós és az olasz felé fordult.

Volpone tartva az újabb atrocitástól inkább visszafogta magát.

- Nem mondok semmit – igazgatta zavartan krémszínű zakóját és most már sokkal halkabban beszélt. – Nem lármázom fel a szállodát, nem teszek fel kérdéseket, de ki innen! – mutatott az ajtó felé. Nagy izgalmában csupán most vette észre a pamlagon térdelő, lenge öltözetű Dorist. – Mit csinál itt, Doris? – lepődött meg újból.

- Én vagyok a felelős – vallotta be Joss bűnbánó arcot vágva és az ajtó felé indult. – És már megyek is... - színpadias mozdulatokkal klasszikus dráma végszavait kezdte idézni. – Pierrot Kolumbia nyakába olvad, Harlekin pedig szépen ellépked...

- Csak nem akarsz így kimenni? – kiáltott rá rémülten a lány. – Két hekus áll az ajtóban. Ne légy örült, rád ugranak!

Joss nyugodt mosollyal az arcán visszanezezett az ajtó elöl.

- Nem lesz rá módjuk – nyugtatta Dorist. – Előnyöm van, és én szerzem a meglepetést.

Joss gyors mozdulattal feltépte az ajtót és a közelebb álló, idősebb rendőr fel lendült. Az éppen rágyújtani készült, mikor a váratlan támadó gyomron rúgta. A férfi összegörnyedt a fájdalomtól, mire Joss egy jól irányzott ökölcsapással arcon ütötte.

Fiatalabb társa fegyvert rántott elő kabátja alól, de elsütni már nem maradt ideje. Az őrnagy oldalt fordulva kicsavarta a pisztolyt a kezéből, majd

könyökével őt is gyomorszájon ütötte. A második csapás neki is az arcát érte. Ettől azonban még nem veszítette el az eszméletét. Kissé hátrébb tántorodott ugyan, de újra támadásra lendült. Joss ismét állon csapta, a férfi végre elterült a szőnyegen.

A küzdelem nem ért véget.

Az idősebb rendőr az imént elejtett fegyveréért nyúlt, de elérni szerencsére már nem volt lehetősége. Joss fejen rúgta a túlzottan buzgónak mutatkozó ellenfélt. Ez végre hatott, a férfi ájultan hanyatlott vissza.

A kabátos fiatal másodszor is akcióba kezdett. Hatalmas ütést mért az őrnagy gerincére, majd hátulról átkulcsolta annak nyakát.

Joss ismét könyökét használta. Egy újabb ütéssel sikerült kiszabadulnia a kellemetlen fogásból. Rúgásra lendített lába ezúttal is célt talált, a kitartó rendőr hanyatt esett. Nem maradt lent sokáig, azonnal talpra szökött. Ő is rúgni akart, de Joss számított rá és háritotta a támadást. Farkasszemet néztek egymással, aztán a magára maradt rendőr ezúttal ökölrel próbálkozott.

Az őrnagy ezt is háritotta. Elkapta a lendülő kart és tulajdonosát a 1052-es lakosztály ajtaját beszakítva rongybabaként taszította a szőnyegen ülő arabok közé. A fehér burnuszban és fejkendőben vacsorázó keletiek elhülve szemlélték, hogy a bezuhanó test lesodorja ezüsttálcájukról a finom falatokat.

- És egy zsernyákos kusz-kusz – nézett be Joss a széttört ajtó darabkái között, miután tálalta a legújabb fogást.

A következő pillanatokban már el is viharzott a helyszínről.

A válságstáb ismét tanácskozott. A sűrű cigaretta füst szürkén gomolygott az asztal felett, amit körbeültek a fáradt rendőrök. Az egyetlen nő Alice volt közöttük. Rosen, Valera, a bekötött orrú Farges és a többiek az asztalfőnél ülő dühös ezredes szavait figyelték.

- Először madame Beaumont, aztán az elnöki külön kurva... - foglalta össze Martin. – Lassan mi leszünk az egyedüliek Párizsban, akik nem találkoztak Beaumonttal. Engedjék meg, hogy gratuláljak, uraim!

- Bocsásson meg, ezredes – szólt közbe szokásos higgadságával Rosen -, de nem figyelhetem egyidejűleg madame Beaumont-t, a kurva mozgását és az Intercontinental öt kilométernyi folyosóját.

- Az utóbbi nem fog szerepelni a programban – válaszolt az ezredes. – Át fogjuk költöztetni az elnököt.

- Jól tudja, hogyan fogadta ezt a tervet – vetette ellene Valera.

- Igen, mert mi tálaltuk. Most viszont már az Elyesse fogja –nyugtatta meg Martin a századost.

- Hová akarják vinni? – érdeklődött Rosen.

- Vidékre. A La Ferriere-i kastélyba. Két óriási csarnok, egy főépület, egy őspark, sorolta az ezredes egy alaprajzon mutatva a megnevezett helyeket. – Egy kerti lak... Bevehetetlen!

- És Beaumont? – kérdezett ismét Rosen.

- Mi van Beaumont-nal? – nézett rá értetlenül Martin.

Rosen fel sem nézett az előtte heverő papírról. Szokásos szenvedélyével rajzolgatott. Rajzolgatás közben tudott a legjobban gondolkodni, ilyenkor működött legjobban a fantáziája.

- Hát most elkapjuk vagy ne kapjuk el? – kérdezte.

- Természetesen elkapjuk – felelt meghökkenve az ezredes. – De miért kérdi ezt tőlem?

- Nem öntől kérdem. Valeratól – nézett jelentőségteljesen Rosen a századosra. Valera szája keserű mosolyra húzódott, megvetően nézett a felügyelőre.

- Neked már tényleg velejég rohadt az agyad. Mert sejtem ám, hova akarsz kilyukadni.

- Mégis, mi baja Valera századossal? – kérdezte az ezredes a provokatőrt.

- Nincs vele semmi bajom, ezredes úr – felelt cinikusan Rosen. – Egyszerűen csak tudni szeretném hol áll. A mi oldalunkon vagy Beaumont-én.

- Na, ide figyelj... - fakadt ki a százados, de a másik közbevágott.

- Az én kérdésemben igazán nincs semmi... - Pillantnyi hatásszünet után folytatta. – Ha az emlékezetem nem csal, Joss-szal remek haverok voltatok...

- rajzolgatott tovább a felügyelő.

- Mít akar ezzel mondani? – kérdezte Martin kíváncsian közelebb hajolva.

A többiek lélegzetviszafojtva hallgatták a párbeszédet. Az irodában szinte megfagyott a levegő.

- Pusztán annyit – ecsetelte Rosen -, hogy ha egy igazán bizalmi ember, Valera, hogy mást ne mondjak, adna randevút Beaumont-nak, Joss azon megjelenne – a felügyelő ismét Valerara emelte savószekeit. – Szólj hozzá, nem jó ötlet?

Valera elképedve nézett farkasszemet a provokatőrrel. Még kezében füstölgő cigarettájáról is megfeledkezett.

- Te még rohadtabb vagy, mint ahogy hittem.

Alice dühösen pattant fel a székéről. Gyilkos pillantásokat lövellt a felügyelő felé.

- Mivel a bevált módszerek nem működnek – emelte tekintetét Rosen a lányra -, mást próbálok.

- Mivel a csapdái nem működtek, most kieszel egy újat – sziszegte Alice utálattal. – Ha lehet, még undorítóbbat.

Az ezredest persze hidegen hagyták az érzelmi kötődések, noha tisztában volt az elhangzottak jelentőségével. Számára érthető módon a feladat volt az elsődleges. Neki kellett megakadályoznia a tervezett merényletet N'Djala elnök ellen.

- Nem – kapott az ötleten Martin és a lányra nézett. – Alice! Egy találkozás azért nem feltétlenül csapda.

Felvetődött lehetőség szálába kapaszkodva az ezredek Valerat is szeretne volna meggyőzni.

- Százados! Úgy gondolom, hogy Rosen elképzelése nem teljesen elhibázott. Mindenesetre, ha valakinek találkoznia kell Beaumont-nal, az csak ön lehet.

A százados teljesen megsemmisült. Csapdába esett, amiből nincs menekvés. Segélykérően nézett Alicera, bár tudta, hogy nincs más választása.

- Nem – súgta a lány, miközben visszanézett a századosra.

Valera mélyet szippantott a cigarettából és alig észrevehetően bólintott.

- Rendben – mondta keserűen. – Valahogy megpróbálok elérni Josst. De egy dologról biztosítaniuk kell: hagynak időt, hogy meggyőzzem! Vagy legalábbis megpróbáljam.

- Persze, hogy hagyunk neked időt, Eduard – felelte Rosen gúnyosan hangsúlyozva a százados keresztnévét. Sosem szólította így a másikat. Közben kérdően nézett Martinre. – Nem igaz?

- Hát persze... Természetesen – mondta őszintén az ezredek. Bízott benne, hogy még időben észhez lehet téríteni Josst. Talán ő volt a társaságban az egyedüli, aki optimistán állt a kérdéshez.

Valera a telefonhoz lépett. Tárcsázás alatt hátában érezte az egész társaság tekintetét.

Jeanne is értetlenül fogadta az ötletet.

- De Eduard, nem értem, hogy mondhatod ilyet – mondta, miután végighallgatta a századost. – Hiszen ismered őket. Jól tudod, hogy meg akarják ölni. Ez az egyetlen céljuk, az egyetlen vágyuk.

- Épp ezért akarom őt látni. Túl messzire megy, Jeanne! Abba kell hagynia! Ha nem sikerül ezt még ma megértetnem vele, félek, hogy holnap már késő lesz.

- Rendben – mondta Jeanne rövid gondolkodás után. Nagyon szeretett volna őszintén bízni Valerában. Szerette volna mielőbb és élve visszakapni Josst. – Tudod, hogy semmit nem ígérhetek, de ha Joss ma felhív, átadom neki az üzenetedet. De előbb esküdj meg, hogy semmilyen veszély nem fenyegeti őt nálad.

Valera tanácstalanul nézett a mellélépő ezredesre. Az irodában kihangosított készüléken ő is hallott minden egyes szót. Bátorítóan bólintott.

- Esküszöm – mondta a százados.

Jeanne búcsúzás nélkül letette.

- Ez így jó, Valera – mondta együtt érzően Martin. Sejtette, mi megy végbe az egykori jó barát lelkében. Nem szívesen lett volna az ő helyében, de ha így lett volna, ő is ezt tette volna.

A százados Rosenre nézett. A felügyelő elérte, amit akart, elégedetten nézte a megsemmisült férfit.

Valera a felöltőjéért nyúlt és az ajtóhoz ment.

- Eduard! – szólt utána Alice ridegen.

A százados felé fordult.

- Nem hogy jó, egyenesen remek! – mondta gúnyosan a lány.

Valera pocsekül érezte magát. Kilépett az ajtón és nagyon halkan csukta be maga mögött.

Párizs ilyenkor volt a legcsendesebb. Hajnali három után kihalt volt szinte minden ezen a környéken. A későn hazaérők már réges-rég az igazak álmát aludták, a korán kelők pedig még úgyszintén.

A megszokott nappali dübörgés is csendes, barátságos morajjá szelődött.

Tavaszi volt, meleg éjszaka csillagos égbolttal.

Joss kilesett az éjszakára bezárt földalatti állomás feljáratánál lévő rács mögül.

Valera nappaljának ablaka világos volt.

Az őrnagy elképzelte, hogy egykori bajtársa a sokadik cigarettára gyújt virrasztva és időnként a függőnyt félre húzva kiles az utcára. Nem voltak egyedül.

Joss tudta, hogy a baráti meghívás, melyen Valera megpróbálja majd jobb belátásra bírni, nem csupán egy gesztus. Egy terv része, mely ha nem válik be, módosul egy másféle variációra.

A lesben álló rendőrök nem is próbálták álcázni ottlétüket.

A régi, ismerős arcok ott gubbasztottak a sarkokon, az éjjel-nappali kávézóban, a parkoló autók némelyikében. Legjobban Farges fehér kötése virított az orrán. A szóke segédnyomozó a már jól ismert piros Fiatban terpeszkedett.

Joss ismert minden efféle módszert, a legapróbb trükköktől a legkifinomultabbig.

Tudta, hogy nem fognak rálőni, nem vetik magukat utána, amikor felbukkan. Hagyni fogják, hogy beszéljen a kapunk és találkozzon Valerával. A kör

bezárul, szoros gyűrűt vonnak az épület köré, talán még a tetőre is küldenek embereket.

Nem menekülhet.

Joss kiugrott fedezékéből, könnyed mozdulattal szökkenet át a derékmagas korlát felett és elindult az ódon épület felé. Szinte magán érezte az őt figyelők tekintetét, elképzelte meglepett és izgatott arcukat, amin oldalba bökkik társukat rámutatva, majd kapkodva szólnak a rádiókba: megérkezett!

Joss nem sietve, zsebre dugott kezekkel sétált be a kapun és felbaktatott a félhomályos lépcsőházban az emeletre.

Bal ajtaja résznyire nyitva volt, kopogás nélkül ment be.

A százados a nappali egyik széles foteljében pihent. Feje hátrahajtva a támlára, szemei behunyva. Arcán látszott, hogy kimerült volt.

- Tudod, milyen cuki vagy, Eduarde, mikor mímeled az alvást? – állt meg Joss a férfivel szemben.

A százados kinyitotta szemeit és fáradtan elmosolyodott.

- Én nem mímelem az alvást. Miért mondd ezt?

Valera felállt és gyengéden megmarkolta valamikori bajtársa vállait. Joss viszonzta a baráti ölelést. Hosszasan fürkészték egymás tekintetét harag és vádaskodás nélkül. Csak úgy kíváncsian, felidézve az együtt töltött évek emlékét. Vajon mi lett mára a barátságból? – kérdezték önmaguktól mindketten.

- Az idő annyi mindent megváltoztat. Mi az, ami független a körülményektől, a rohanó világ ezerféle nyűgétől a és bajától.

- Két éve, Eduarde – törte meg a csendet Joss.

- Minek két éve? – húzta fel szemöldökét Valera.

- Azt fogod kérdezni: mióta is nem láttuk egymást? Mire én azt mondom: két éve.

Joss elmosolyodva távolabb lépett.

- Mi az, min mulatsz?

- Arra gondoltam, hogy mit szólna Martin, ha itt volna, s látna bennünket. – Valera elkomorodott, Joss folytatta. – Persze odalökhethéd neki a lemondásodat... De mivel úgysem fogadja el, nem érdemes.

- Jeanne beszélt neked a lemondásomról?

- Igen. Sőt, nagyon mély benyomást tett rá. Persze ez természetes. Látlak magam előtt, ahogy mondd: Jeanne, ma reggel beadtam a lemondásomat. Ahogy nem sokkal előtte nekem mondtad: Joss, szeretnék helyetted én menni... - Joss ismét elmosolyodott. – Tudod, hogy van érzéked az ilyen műsorokhoz? – távol állt tőle a gúnyolódás szándéka, azonban nem szerette a

túldramatizált jeleneteket. Valera pedig hajlamos volt erre. – Főzz egy kis kávé! – oldotta a feszültséget végül.

- Van főzve – könnyebbült meg a százados – mindjárt be is hozom – indult a konyha felé.

Joss végigsétált a szobán. Az egész olyan volt, mint egy játékbolt kirakata. Körös-körül a polcokon kisebb-nagyobb játékróbotok sorakoztak. Furcsa formájú, csillogó masinák, Valera gyűjtőszendélyének darabjai.

- Jeannera visszatérve... - szólt Valera a másik helységből. – Tényleg úgy gondolod, hogy helyes volt elmenned a lakására?

- A lakására? – állt meg Joss egy polc előtt. – Jófofa vagy, az az én lakásom is. Az őrnagy észrevett egy ismerős darabot az előtte sorakozók közt.

- Jé, ez az Elháritó Dögkeselyű! Nem ez az, amit Hong-Kongból hoztam neked?

- De, igen.

- Nem a robotjaid nyomasztottak meg leginkább, hanem az elemeid – Joss összecsapta két tenyerét, mire az ezüstszínű kis szerkezet életre kelt. Apró fémlábait mozdítva lépegetni kezdett Joss felé. A férfi még egyet tapsolt, mire a robot mozdulatlanná merevedett. – a német elemek sosem illettek a japán robotokba – fejezte be gondolatmenetét, majd ismét témát váltott. – Hogy van Alice?

- Jól. Miért kérded? – tért vissza tálcával a kezében Valera.

- Ő fejtette meg a táviratomat?

- Igen – töltötte csészékbe a gőzölgő kávé a százados, miután a tálcát az üveg dohányzóasztalra tette.

- Jól mulathatott.

- Nem annyira, mint hinnéd – nézett fel a százados. – Jobban örült volna, ha másképpen kap hírt rólad. Én is... Mint mindenki.

- Hány van belőle? – lépett közelebb Joss.

A százados értetlenül nézett rá.

- A robotokból – folytatta az őrnagy. Hányat gyűjtöttél be mostanra?

- Lehet vagy száz... Talán megvan százötven is.

- Egész kis hadsereg... És a hekusok ott? – mutatott az utca felé Joss. – Körös-körül... Belőlük hány van? Kis hadsereg úgyszintén.

Valera félretolta a kávé és felállt.

- Nem tudom, de vannak egy páran – nézett Joss szemébe. – Néhányat a tetőre vittek. A személyautóban ül Lubier és Farges. Őt alaposan elintézted – célzott Valera a svájci kifli reggeli közbeni találkára. – Hátul meg...

- Rosen, Duboenou és Ferriere – vette át a szót Joss. – Az épület oldalában meg Victore és Goulet. A bisztróban Martin és Michaelou.

- Ha láttad őket, minek jöttél fel?

- Miért? – csodálkozott az őrnagy. – Hát te meghívtál engem, Eduarde.

- Látni akartalak, hogy megmondjam: állítsd le magad, amíg nem késő, Joss! Le fognak lőni, mint egy kutyát. Úgy sincs az egésznek már semmi értelme! – A százados hangja nem volt fenyegető vagy dühös. Sokkal inkább könyörgőnek tűnt. – Két év alatt a dolgok teljesen megváltoztak. A politika... a körülmények... megváltoztak.

- Igen. Én is megváltoztam – felelt határozottan a őrnagy. – Minden megváltozott, csak N'Djala és a Titkosszolgálat nem! És ha tegnap helyes volt, hogy megöljük N'Djhalat, akkor ma is az!

- Talán tegnap sem volt helyes megölni...

- Akkor nem kellett volna engem meggyőzni, hogy az! – emelte fel a hangját Joss. Arcán már nyoma sem volt az iménti mosolyoknak, könnyed jó kedélye elszállt, semmivé foszlott. Legbelül talán újra átélte letartóztatásának pillanatait, ami sokkalta elviselhetőbb volt a későbbi csalódásnál, melyet az a döbbenet váltott ki, hogy rácbredt a kegyetlen igazságra: elárulták.

- Nem értelek – mondta szomorúan a százados. – Nem értem a makacsságodat, Joss! Nehéz eldönteni, kire haragszol jobban. N'Djalara vagy a Titkosszolgálatra.

- Találd ki! – felelt dühösen Joss, majd hirtelen ismét témát váltott. – Na jó... Ennyit erről! És most meséld, hogy jutok ki innét! Persze a saját lábamon... - célzott az imént felsorolt rendőrökre az őrnagy. Sejtette, hogy milyen megoldást választanak majd ellenfelei, ha nem sikerül a meggyőző, baráti csevegés. – Megmondanád a kódot, ha már egyszer úgyis lakatot tettél mindenhová?

Joss ujjai képzeletbeli sokkfigurákon ugráltak a levegőben.

- De Joss! Még mindig nem érted, hogy vége? Csőd! – magyarázta kétségbeesetten Valera. – Nincs tovább!

A százados szerette volna megakadályozni Joss esetleges öngyilkos kitörésére tett próbálkozását. Hirtelen nem jutott semmi használható ötlet az eszébe. Tudta, hogy makacssággal szemben nem sokra megy józan érvekkel.

Joss az órájára pillantott. Eljött az idő, amikor ismét átveszi a dolgok irányítását. Életbe lép az ő terve, ami majd szabad utat nyit a tökéletesnek tűnő csapdából. Szerencséjére vagy sokkal inkább tehetségének és profizmusának köszönhetően tökéletesen ismerte a Titkosszolgálat módszereit, tudta, hogyan forog Martin és Rosen agya. Felkészült minden lépésre és ebből adódóan kidolgozta a megfelelő ellenszert, amellyel hatástalanítani tudja a bezárult csapdát.

- Nem, kedves Eduarde, nincs vége – lépett az ablakhoz és a függönyt félretolva kilesett az utcára. – Csak elmúlt.

A környék csendjét fékező autók zaja verte fel. Az utca felbolydult a ház előtt. A színes kocsi oldalain különböző feliratok hirdették a járművel hovatartozását: RTL, Europe 1, Paris Match...

Az összesereglett autókból izgatott újságírók ugrottak ki fényképezőgépeikkel, kameráikkal, diktafonjaikkal. Pillanatok alatt népes társaság gyűlt össze a kapu előtt.

Valera is az ablakhoz lépett.

- Hát ez meg mi? – pillantott le az utcára meglepetten.

- A sajtó... A demokratikus, szabad sajtó – felelte Joss. – Két éve nem írtak rólam. Most megcsillantottam előttük a folytatás lehetőségét.

- Hogy-hogy, mit mondtál nekik? – kérdezte döbbenet a százados. – Mit meséltél nekik?

Joss eljött az ablaktól.

- Azt mondtam, hogy előben láthatják a Titkosszolgálat egyik ügynökének kivégzését. Mit mondjak, le voltak nyű-göz-ve... - hangsúlyozta szótagonként az őrnagy.

- Te teljesen meghihibbantál! – fakadt ki ingerülten Valera. – Ez ellentétben áll mindenféle szabállyal!

- És az, hogy a Titkosszolgálat eladja az ügynökét? És a ma reggeli telefon Jeanne-nak? Ez belefér? Benne van a szabályzatban?

Joss megsemmisítő pillantást vetett a századosra és az erkély felé indult. Odakinn a korlátra támaszkodva lenézett az egybegyűltekre.

- Uraim! Köszönöm, hogy pontosak voltak!

Reflektorok fényívei kúsztak a magasba és az őrnagyon megállapodva nappali világossággal árasztották el az erkélyt. Az újságírók és riporterek elhallgattak és feszülten várták a folytatást.

- Tisztelt egybegyűlteik! – kezdte Joss a rögtönzött sajtótájékoztatót. – Tájékoztatósul elmondom, hogy először is: kitűnő egészségi állapotnak örvendek. Üdülésből jövök, csak barátaim vannak, tehát semmi okom rá, hogy gyilkosságot kövessek el! Mindezt arra az esetre mondom, ha egy szőnyegen látnának viszont kiterítve.

A sajtó képviselői felhördültek. Már előre csámcsogtak a hamarosan szenzációs botrány ízén.

Joss folytatta.

- Uraim! Mindössze két emeletnyit kell, hogy lemenjek, míg a mikrofonjaikhoz érek. Úgyhogy egy kis türelmet kérek!

A lentiek lelkes tapsviharban törtek ki, az őrnagy eltűnt a szemük elől. Az erkélyről belépve a fal melletti üvegasztalhoz lépett. Valera revolvere nyugodott rajta börtökben.

Joss kivette, és öve mögé dugta.

- Minek veszed azt el? – kérdezte izgatottan a százados.

- Mert három métert kell neked háttal megtennem – felelt nyugodtan az őrnagy és a bejárati ajtó felé indult.

- Joss... - próbálkozott kétségbeesetten az egykori jó barát, de a másik meg sem hallotta. Köszönés nélkül lépett ki a lakásból, az ajtó becsukódott mögötte.

Martinék a lépcső alján álltak. A rendőrök hiába próbálták elzavarni az újságírókat és tévéseket, azok ettől nagyobb vérszemet kaptak.

Az őrnagy szervezése tökéletes volt, a Titkosszolgálat tehetetlenné vált.

A reflektorok bevilágítottak a kapunk, Rosen és Farges egy sötétebb sarokba húzódtott előlük. Mint ahogy a többiek, ők sem szerették a felesleges feltűnést.

- A disznó! – morogta valaki.

Legalább heten bosszankodtak a dolgok ilyenén fordulata miatt.

- Zárják el a kijáratot! – utasította embereit az ezredes. – Itt már nincs mit tenni! – legyintett lemondóan.

Néhányan a kapu felé indultak.

Joss megjelent a lépcsőn.

- Ha zavarja önöket a fény, akár le is olthatják – élcelődött, miközben könnyed léptekkel sétált lefelé a lépcsőn.

Biztonságban volt, hiszen a sajtó orra előtt nem kezdhetett senki semmilyen akcióba.

- Mít szeretne inkább, ezredes? – ért a tiszthez Joss. – Hogy kísétáljak a főkapun és feleljek a kérdésekre, amit mindenki feltesz, vagy kísетенkedjek hátul, és önök hívják a fogdmegeket?

- A hátsó ajtón fog kimenni! – vágta rá dühösen Martin. Csak ez a megoldás jöhetett szóba. Mindennél fontosabb volt számára a botrány elkerülése.

- Ez esetben kell nekem egy kocsi! Persze személyzet nélkül, világos?

- Gaulet, maga hívja de Duboenou-t és Ferrieret! – adta ki villámgyorsan az újabb parancsokat az ezredes. – Lubier, maga idehoz egy kocsit a hátsó utcába!

A rendőrök elsiettek.

- Így azért mégis jobb... - fonta össze a karjait a mellkasa előtt mosolyogva Joss. Martin nem nézett a szemébe, kapkodva próbált úrrá lenni a kialakult helyzeten, de be kellett látnia, hogy itt most nem ő diktál.

Rosen és Farges is kiosont a hátsó kapun.

Nem telt bele néhány perc, Lubier visszatért.

Joss kilépett a hátsó kapun és megállt egy pillanatra. A már ismert piros Fiat az utca közepén állt üresen, sárgán villogó elakadásjelzővel.

Hajnalodott.

Az ég feketéje szétolvadt és percről-percre világosabb lett mindenütt. Az árnyak összezsugorodtak, az utcai lámpák központi érzékelői kikapcsolták a közvilágítást.

Joss nem sietett. Remélte, az ezredes nem lesz olyan ostoba, hogy most akarja lelövetni. De a néptelen utcán csend volt, nem lóttak rá sehonnán.

Még nem.

Lassan odasétált az autóhoz és miután beült, azonnal indított. Tudta, hogy ilyen rövid idő alatt a rendőrök nem tehettek kárt a járműben, tehát most már csupán rajta múlik, sikerül-e egérutat nyernie.

Beletaposott a gázba, hirtelen mozdulattal felengedte a kuplungot, mire a kocsis felsíró gumikkal startolt. Még ki sem ért az utca végére, a járda szélénél parkoló autók közül máris a nyomába eredt Rosenék sötétszínű Peugeot-ja. Farges vezetett.

Joss a mellékutcából kiérve jobbra fordult. Ilyen korai órában még elenyésző volt a forgalom, ami bizonyos szempontból megkönnyítette a vezetést, ugyanakkor nehezítette az üldözők lerázását. Párizst alaposan ismerte, attól nem tartott, hogy zsákutcába vagy valamilyen hasonló csapdába fut. A belváros felé hajtott.

Egy valamivel forgalmasabb főúton áthajtott néhány piros lámpán, többen is szitkozódva kürtöltek, de baleset nem történt.

Farges kitartóan a nyomában maradt.

Keresztülzaguldva a Cloud-park melletti alagúton a Szajna-partra jutottak. A folyó menti úton Joss ismét nagyobb sebességre kapcsolhatott. A dudával jelezve figyelmeztette az elébe kerülő autókat, hogy húzódjanak félre.

Moulineaux elhagyva egy elég szélesnek tűnő mellékutcába csalta üldözőit. Az arra legalkalmasabb helyen berántotta a kéziféket és megtekerte a kormányt. A Fiat megpördült és szembe került a Peugeot-val. Rosen átlátott a szítán és előnyösebb helyzetét kihasználva azonnal a fegyveréért nyúlt.

Joss hátramenetbe kapcsolt, hogy késleltesse a találkozást, mégsem maradt ideje előkapni a Valerától zsákmányolt pisztolyt.

Rosen háromszor lőtt. A Fiat baloldali ablakai szétrobbantak. Joss a bal vállához kapott, tenyere azonnal csupa vér lett. A másik két golyó szerencséjére célt tévesztett.

Farges fékezett ugyan, de a lendületben lévő Peugeot továbbcsúszott, így Rosen nem adhatott le több lövést.

Az őrnagy úrrá lett a sebesülés okozta fájdalmán. Minden erejét összeszedve igyekezett kikapcsolni agyából a kint, és megpróbált csak a vezetésre koncentrálni. Az élete függött ettől.

Tolatva újra felgyorsította a Fiatot és a kelő sebességgel elérése után, megint megpördítette az úton. Ezúttal ő vette üldözőbe Rosenéket. A kanyaroknál kénytelen volt mindkét karját használni, különben autója kisodródott volna, és lemaradt volna a másik járműtől. Ezt pedig mindenképpen el akarta kerülni, nehogy Rosen újból olyan pozícióba kerülhessen, hogy használhassa fegyverét. Néhány sarok után utolérte a Farges vezette kocsit és fékezés nélkül behajtott a hátuljába. A lámpák összetörték és mindkét autó karosszériája komoly sérüléseket szenvedett, de ettől még egyik jármű sem vált mozgásképtelenné.

Farges idegesen pillantgatott a tükörbe, de nem veszítette el uralmát a Peugeot felett. Keményen, két kézzel fogta a kormányt.

A Suffren sugárútra fordulva már a hetedik kerületnél jártak és újra a Szajna-part felé száguldottak.

Joss folyamatosan nekiment az előtte haladó kocsit hátuljának, megpróbálta elérni, hogy az nekiütözzön valaminek. A Gréard utcánál Fargesék autója le is sodródott az útestről és a rövid, de széles lépcsősoron felrohanva az Eiffeltorony körüli beépítetlen betonjárdára gurult.

Ebben az időben szerencséjére még nem volt turistákkal zsúfolt a környék, így nem kellett attól tartaniuk, hogy az üldözés közepette elgázolnak valakit.

Farges fékezés nélkül robogott tovább, de Joss sem maradt el mögötte. A fiatal ő is felhajtott a lépcsőn. Végre majdnem sikerült félrelökni a Peugeot-t, de ez az ütközés erőtlennek bizonyult, mert Rosenék autója csak megpördült. A két autó ismét egymással szembe fordulva száguldott tovább.

Farges a következő lépcsősoron letolatott az útestre és irányba állította a megviselt Peugeot-t.

A La Bourdonnais-n hajtottak már, mire Joss fiatja ismét utolérte az üldözött kocsit. Ezúttal nem teljesen hátulról, hanem kissé oldalról próbált nekimenni. A manőver sikerült.

Farges félrerántotta a kormányt, hogy bele ne rohanjon az út szélén parkoló többi kocsiba, de ettől csak megbillent sajátja és lendületétől fogva felborult. Oldalán csúszva vágódott neki a következő kereszteződésnél álló

kisteherautónak. A Peugeot benzintankjából az aszfalra ömlő üzemanyag lángra kapott és tűzzel árasztott el egy harmadik kocsit is.

Rosen és Farges megúszták kisebb karcolásokkal a balesetet, de igyekezniük kellett az autóból való meneküléssel, ha nem akartak bent égni.

Joss lefékezett néhány pillanatra, majd gázt adva elhajtott Párizs zezzugos utcáin.

Alice felriadt az ajtócsapódásra. Egyébként is éber alvó volt, így álmában is meghallott minden zajt, ami oda nem illő módon megtörte a csendet. Kapkodva nyúlt az éjjeliszekrény tetején lévő szemüvegéért, majd könnyű kis revolverét is elővette a felső fiókból.

A lenti motoszklálás nem szűnt meg, tehát nem képzelődött. Úgy, ahogy volt, hálóingben, óvatosan lépkedve, mezítláb osont le a lépcsőn.

A fürdőszobából fény szűrődött ki és a nyitva hagyott vízcsap jellegzetes zubogását is hallotta a lány. Bizonytalanul, ijedten közeledett a nyitott ajtó felé. Izmos férfihátat vett észre, megkönnyebbülten ismerte fel a tulajdonosát.

Joss megérezte, hogy valaki van mögötte és mosolyogva megfordult. Bal karján véres seb csíkja jelezte az üldözés alatti összecsapás eredményét. A férfi félredobta az összevezetett törölközőt és közelebb lépett a lányhoz.

Alice leeresztette pisztolyt markoló kezét és zavartan kapta le a szemüveget. Hiúsága sosem szerette, ha szemüveget kellett viselnie, de sajnos nélkülözhetetlen volt számára. Hiába mondta mindenki, hogy jól áll neki, ilyen téren a saját ízlésére hagyatkozott. Nem lehetett meggyőzni az ellenkezőjéről.

- Sosem hittem igazán Eduarde meggyőző erejében – mondta a lány, célozva a találkára, amiről tudott és nagyon ellenzett. Nem amiatt, hogy Valera megpróbálja meggyőzni Josst, hanem éppen a Titkosszolgálat miatt. Félt, hogy gátlástalan módon, orvul csapnak le az imádott férfirra. Csapdába csalják, melyből nincs kiút. A kelepce végzetesnek tűnt, de Joss mégis élt.

- Csak egy karcolás – nézett sebére az őrnagy. – Semmiség... De vérezni azt tud. – Maga sem tudta igazán, mire érti ezt. Valerara, az egykori kollégák és bajtársak árulására vagy csak a sebére.

Rosen golyója szerencsére csupán karcolta, nem maradt a vállában. Fertőtleníteni azonban muszáj volt, ha nem akarta, hogy elfertőződjön. Jeannehoz már nem mehetett vissza, Alice lakását pedig nem figyelték. A megbeszélt találkozó miatt egyébként is az összes rendőrt Valera lakásához rendelték.

Alice gyönyörű volt. Kibontott haja a vállaira omlott, szemei zölden csillogtak, hófehér hálóinge alól felsejlettek gömbölyű keblei. Joss mosolyogva nézte a lányt. Közelebb lépett és gyengéden megölelte. Törékeny teste boldogan omlott a karjai közé.

- Kedves tőled, hogy virágot küldtél... - suttogta Alice.

Miután kibontakoztak egymás karjaiból, a lány magára vett egy vörös háziköntöst és bekötözte a férfi sebéit.

- Látod, Alice... - merengett Joss. – Futottam, futottam... Egy gondolat volt a társam, amit nem volt szabad elveszítenem. Amint visszaérkeztem Párizsba, beugrott az összes ismeretem... Martin mosolya, Valera készszořitása...

- Már nem hívod Eduarde-nak? – kérdezte szelíden Alice.

- Nem, már nem hívom Eduarde-nak – felelt Joss keserű mosollyal és folytatta az előbbi gondolat menetét. – Valera készszořitása... a kifogástalan Jeanne, a csodálatos Alice... Egyszóval: minden együtt volt, hogy ne tegyem meg, amit meg kell tennem. Ezért küldtem el a táviratot. Hogy mindezek az érvek ne létezzenek többé. Hogy az örültségem gyógyíthatatlan legyen...

- Az ember meggondolhatja magát...

- Hát ez az... Még ha megváltoztatnám is a véleményemet, az se lenne jó semmire. Beindult a gépezet, már csak üvöltés van, parancsok, céltáblák... De céltáblából csak kettő: N'Djala és én! És én jobban szeretném, ha csak egy volna. Nem is titkolom.

Joss magára kanyarította az Alicetől kapott köntöst és az ablakhoz lépve kilesett az utcára.

- Előbb az ajtó, most meg az ablak... - csodálkozott a lány. – Csak nem képezed, hogy volna köztük olyan rohadék, aki idejönne érted?

- Ilyen rohadékot kettőt is ismerek: Rosent és Farges-ot. Főleg Rosent.

- És ha elutaznánk te meg én? – mosolygott a férfi szeméibe a lány. – Kit találna itt Rosen? – Hangja tele volt szeretettel és melegséggel, ami még inkább kihangsúlyozta kislányos vonásait.

- Természetesen lehet így is nézni a dolgokat... Lehet terveket szőni, repülőre szállni, ejtőernyőt bérelni... De sajnos tizenötödikét írunk, és nekem jelenésem van egy párizsi palotában, hogy megöljek egy elnököt.

Alice szemei ismét felcsillantak. Újból esélyt látott rá, hogy eltérítse Josst a szándékától. A tények ismeretének birtokában remélte, hogy ez könnyedén sikerülni fog.

- Tizenötödike van, ez igaz, viszont a játékban megszűnt az előnyöd, Joss! Sőt, ez már inkább lépéshátrány. Az elnöködet hiába is keresnéd ott a palotában. A La Ferrierre-i kastélyban van. Valószínűleg most éppen körülárkolják a kastélyt, és homokzsákokat helyeznek el mindenhova.

Joss gondterhelt lett. Ahhoz túl jól ismerte a lányt, hogy tudja, nem hazudik.

- No, mi az? – folytatta Alice. – Csalódottnak látszol... Úgy gondoltad, értesíteni fognak?

- Sokan mentek oda?

- Ááá... - rázta fejét tagadólag a lány. – Csak a rohamrendőrök, a csendérség, Rosen bulldózerei... - Alice egy pillanatra eltűnődött, de tüstént eszébe is jutott, mit is akart még mondani. – Ja! Majdnem elfelejtettem... Egy pilóta.
- Pilóta? – lepődött meg Joss.
- Merthogy előreláthatóan arra is gondoltak, hogy odaszállítják Doris Andersent – keverte az örömlány nevét a meseíróéval.
- Frederikssent... - javította ki Joss.
- Ez az! Odaviszik Doris Frederikssent, még hozzá helikopteren.
- Na látod! – mosolyodott el az őrnagy és megsimogatta a lány haját. Gondja elszállt, mert az újabb ötletet adó gondolat teljesen megnyugtatta. – Ezzel kellett volna kezdened, kicsi Alice. A helikopterrel... Joss, hogy elejét vegye az újabb faggatózásnak és lebeszélési kísérletnek, megcsókolta a lányt.

- Pedig biztos, hogy eltaláltam... - hitetlenkedett Rosen fennhangon. Nem értette, mi történhetett az őrnaggyal. Ismét nyoma veszett. – Hova mehetett? A felügyelő az íróasztal sarkán ült és szokásához híven egy üres lapon firkálgatott. Az ezredes is gondterhelt volt. Sorba futottak be embereinek jelentései, de mind negatív volt. Senki nem tudott semmit. Az elnöki látogatás utolsó napja volt. Másnap reggel N'Djala visszarepült Afrikába és véget ér ez az egész rémálom – gondolta Martin. Ugyanakkor aggasztotta is a hátralevő közel huszonnégy óra.
- Ha kórházba ment volna, arról tudnék... - folytatta Rosen. – Ha a feleségéhez, megtudtam volna. Barátja pedig már nincs...
Az ezredes a La Ferriere-i kastély alaprajzát tanulmányozta.
- Ide figyeljen! – hajtotta össze a rajzot Rosen felé fordulva. – Maga csak törődjön Beaumont-nal, én pedig majd vigyázok az elnökre! Farges és Valera már a helyszínen van és én is utánuk megyek.
- Szegény Valera... - sóhajtott a felügyelő abbahagyva a rajzolás. Kijelentése ellentétben állt érzéketlen, rideg lelkével, de a százados valóban sajnálta egy kissé. Érzelmős baleknak tartotta, akinek más hivatást kellett volna választania. A politika és a Titkosszolgálat sosem bánt kíméletesen az emberi humanitással.
- Ezredes úr! – nyitott be kopogtatás nélkül Juvier. – Ancelin kisasszony elnézését kéri, de nem jön be.
- Miért, mi történt? – kérdezte Martin bosszúsan. A lány munkája olykor nélkülözhetetlen volt. A régi vágású tisztek között nagy terhet vett le a vállukról a fiatal, okos lány. Ördögien bánt a számítógéppel, ami nem egyszer

meggyorsította a munkát. Ráadásul számos olyan helyzet is adódott, amikor jövedelmezőbb volt bizonyos kényesebb kérdéseket egy csinos nőre bízni, mint egy mogorva férfire. Alice sok minden volt egy személyben: titkárnő, diplomata és kirakati bábu is, ha úgy hozta a szükség.

- Nem érzi jól magát – lépett közelebb Juvier. – Nagyon fáradt.

Rosen ezen elgondolkodott egy pillanatra. Tökéletes bizonyossággal érezte, hogy itt valami nincs rendjén.

- Túlterhelt netán? – kérdezte különös hangsúllyal.

Már tudta, hogy kutasson tovább az őrnagy után.

Rosen leparkolt a járda szélénél. Mielőtt kiszállt volna az autóból, ellenőrizte, meg van-e töltve fegyvere. Minden rendben volt. Megigazította napszemüvegét és a járdára lépett.

A több lépcsőházból álló modern épületegyüttes központi kapuja alatt ellenőrizte, hogy lakik Alice Ancelin. A hatalmas tábla listáján több száz lakó neve között hamar megtalálta a lányét. Eltette a napszemüveget. A néptelen körengetegben csak egy alacsony, szerencsétlen kinézetű virágkihordóval találkozott, aki szintén egy címet keresett. Rosen szótlanul ment el mellette, a kapualjból kiérve leindult az épületkomplexumot tartó, vastag kőoszlopok mellett.

Valami mintha vibrált volna a délelőtti levegőben. Halálos biztonsággal érezte Beaumont közellétét. Megérzései pedig ritkán hagyták cserben, ezúttal is számított rájuk, végre kettesben lesznek. Csak ők, senki más. Nem lesz ott a bizonytalankodó Martin ezredes, nem lesz ott a romantikus Valera, sem a mindent elpuskázó Farges. Ketten lesznek: Beaumont és ő. Csakhogy ezúttal ő szerzi a meglepetést. Saját taktikájával fogja legyőzni az ellenfelét.

A nyomozó elszántan lépkedett a közeli kapu felé. Tudta, hogy megtalálta az őrnagyot. Meg fogja ölni, és senki nem tehet neki szemrehányást majd ezért. Talán még meg is dicsérik. Nem, mintha vágott volna rá, de ez majd visszafogja azokat is, akik mindig kritizálták és kifogásolták a módszereit. Most kénytelenek lesznek elismerni, hogy csakis ezek vezethetnek eredményre.

- Rosen!

A háta mögül jövő hang ismerős volt. Hajnalban hallotta Valera lépcsőházában. Váratlanul érte Joss felbukkanása, de tudta, nem szabad hirtelen mozdulatot tennie. Az végzetes lehet. Ugyanakkor tisztában volt vele,

hogyan az őrnagy nem fogja hátba löni. Talán ő sem tenné hasonló helyzetben. Mindketten profik, de érezte, ő a jobb, hát nem tartott semmitől.

Lassan megfordult.

- Megígértem, hogy mindig a nyomodban leszek – mondta nyugodtan az őrnagy. Nem volt pisztoly a kezében. Egyenlőek voltak az esélyek. A távolság kettejük közt nem lehetett több harminc méternél. Ilyen közeli távolságról egyikük sem hibázhatott. Egyedül már csak az számított, melyikük lesz gyorsabb.

Rosen lassú mozdulattal szétgombolta zakóját, azután visszajektette maga mellé a kezét.

Joss szintén meglazította a bőrkabátjának alsó gombját, Valera pisztolya láthatóvá vált az öve mögött.

A férfiak merev tekintettel bámulták egymás szemét. Alapszabály volt, hogy ilyen esetben nem a másik kezét kell figyelni, hanem annak tekintetét. A szemek egyetlen apró villanása hamarabb elárulja tulajdonosát, hogysen megtörténne a mozdulat. És ez a töredéknyi idő elég ahhoz, hogy jelt adjon a másíknak a cselekvésre. Eztán minden már csak a kéz gyorsaságán és pontosságán múlik.

Oldalt feltűnt a virágkihordó, hatalmas csokrát magához ölelve közeledett.

- Bocsánat, uraim! Joucarde doktort keresem... - kezdte határozottan, de az egymást bámuló, mozdulatlan férfiakat látva elbizonytalanodott.

Rosen és Joss nem figyeltek rá. Egyikük sem tehette, hogy csak egy pillantás erejéig is foglalkozzon a színen feltűnő harmadik személlyel.

- Végignéztém a... - hebegett a küldönc, de belezavarodott saját mondatába. – Szóval, tudják, a lakók névsorában...

Ismét elhallgatott és értetlenül pislogva tekintett hol jobbra, hol balra. Ösztönösen érezte, hogy semmi keresnivalója nincs ott és legnagyobb szerencsájének köszönhetően nem is lépett a farkasszemet nézők közé.

Bizonytalan léptekkel hátrálni kezdett.

- Én csak... Én csak a virágot hordom ki – dadogta, mintegy elnézést kérően, amiért megzavarta a különös párost. Maga sem tudta, miért de félni kezdett. Talán az idegenek tekintetében volt valami nyugtalanító. – Én csak azért kérdeztem az előbb, amit kérdeztem...

Rosen és Joss egy-egy szobor mozdulatlanságával álltak változatlanul.

A villanást várták a másik szemében, az egyetlen, félreismerhetetlen jelt, amitől mozgásba lendülhet a kar, ami véget vet az idegörlő másodperceknek.

A virágkihordó már azon volt, hogy megfordul, és mielőbb lelép a helyszínről, de figyelmetlenségében megbotlott néhány lépcsőfokban.

Feljajdult. Joss és Rosen egyszerre rántották elő fegyvereiket.

Olyan gyorsan történt minden, hogy a virágkihordónak ideje sem maradt a meglepődésre.

Mire elvágódott a betonon, már el is dördült az egyetlen lövés. Rosennek már nem maradt ideje elsütni a revolverét. Kifejezéstelen arca egyetlen kérdőjelle vált, nem akarta elhinni, hogy vesztett. Hosszú másodpercekig állt még, majd térdre rogyott. Ujjai közül kihullott a pisztoly, s mire ő is mellé hanyatlott, már halott volt.

Joss visszadugta fegyverét az övé mögé.

A virágkihordó elsápadt. Halálra rémülten ugrott fel és hanyatt-homlok elmenekült. Még az imént oly fontos csokrot is ott felejtette. A címzett valószínűleg sosem kapta meg.

Joss a halott mellé térdelt és zakózsebeit átkutatva elvette Rosen igazolványát. Miután zsebébe süllyesztette, leakasztotta saját dögcéduláját a nyakából és a felügyelőére tette.

A Rosen mellkasának közepén sötétlő lyuk meggyőzte őt arról, hogy a felügyelő már nem fog árulkodni a cseréről.

A sebből vér szívárgott és hamar eláztatta a valamikor még fehér inget.

A szirénázó rendőrségi furgon keresztülszáglodott a városon.

- Nincs nála személyazonossági – közölte a halott zsebeit átkutató egyenruhás rendőr. – Semmilyen igazolvány nincs nála, csak a nyakában egy fémlapocska Jossleïn Beaumont névvel – olvasta a megtalált dögcéduláról a nevet.

Társa rádión jelentette a központnak a hallottakat.

Juvier, aki egyedül maradt az irodában, elsőként kapta kézhez a telexet. Elképedve továbbította a La Ferriere-i kastélyban állomásozó ezredesnek.

- Az első vizsgálatok alapján feltételezhető, hogy golyó okozta a halálát – olvasta Martin is a jelentés tömör szövegét.

Piquarde is kézhez kapta a szöveget, azonnal felhívta Valerat.

- A nyakában egy láncon lógott egy azonossági 322 460-as számmal és Jossleïn Beaumont névvel – ismertette a tényeket a kiképzőtiszt a századossal. – El sem tudom képzelni, milyen kelepcebe csalhatták... Egykönnyen nem ment, az biztos... Szeretném, ha bemutatnák nekem az embert, akinek ez sikerült!

- A jelentésben nincs semmi más? – kérdezte letaglózottan Valera. Nagyon szerette volna hinni, hogy mindannyian egy tévedés áldozataivá váltak, de a rideg tények sajnos nem ezt mutatták.

- A holttestet az orvos szakértőhöz vitték... - folytatta Piquarde, majd felemelte a hangját. – Ez esetben Martin ezredes az azonosításhoz keressen mást, én nem megyek! Hiszen ismerik az érzelmeimet!

A kiképzőtiszt az utolsó szavakat már üvöltötte a kagylóba. Mondanivalója befejeztével le is csapta azt.

A válságstáb a kastély egyik különtermében gyűlt össze.

Valera összetörten ült az asztalnál. Bekövetkezett az, amitől a leginkább tartott. Joss addig játszott a tűzzel, míg megégette magát.

- Mi tudtuk, ugyebár, hogy ennek rossz vége lesz... - mondta Martin, miközben idegesen járkált fel-alá. Ő sem ilyen megoldást akart. – Csak tudnám, hogy miért makacsolta meg magát... - csapott öklével dühösen a levegőbe.

A többiek némán hallgattak. Csak Farges nem vette szívére a dolgot. Neki tulajdonképpen édes mindegy volt, hogy az őrnagy él-e vagy hal. Arthur, az elnök komornyikja diszkrétan köhintett a terembe lépve. Martin Fargeshez fordult.

- Maga visszaindul Párizsba és megkeresi Rosent! Utána azonosítja Beaumont holttestét!

A segédnyomozó elsietett, az ezredes Arthurra nézett.

- Nos, mit óhajt? – kérdezte barátságatlanul.

- Óxelenciája tudni szeretné, hogy minden szükséges lépést megtettek-e Frederikssen kisasszony helikopterének biztonságos landolása érdekében.

Az ezredes elvesztette a türelmét.

- Mi az ördögnek nyaggat folyton a kurvájával ez az exelencia? – ordította hadonászva. – Igen, minden meg van! Csak fűttyentenie kell, és a gép leszáll a pázsitra! Elégedett, Arthur?

A komornyik sértődötten oldalgott el.

- Igen, elégedett – vetette oda foghegyről.

Mindenki Martint nézte, a teremben síri csend lett. Ha a főnök dühös, jobb, ha senki sem szól egy pissenést sem – gondolták.

Martin kinézett az ablakon.

A kastélyt körülvevő park pázsitjának szélén méterenként álltak a sisakba bújtatott, álig felfegyverzett rohamrendőrök. Az épületegyüttes köré vont kordonon még egy légy sem juthatott át ellenőrzés nélkül.

- Nem túlzás ez most már egy kicsit? – kérdezte. – Ezeket itt mind visszaküldjük a kaszárnába. A kis leszállópálya őrzésére a rendes figyelőszolgálat bőségesen elegendő lesz!

Farges némán lépett az idős orvos mögött a boncterembe. A helység közepén fehér lepedővel letakart test feküdt az asztalon.

Az üres, sivár falak közt fertőtlenítő szag terjengett, a segédnyomozót hűvös levegő csapta meg, mielőbb túl akart lenni a dolgon. Az orvos szakértő félrehajtotta a lepedőt.

Farges a megdöbbenéstől rémülten meredt a halottra.

Rosen volt az.

- Úristen! – kiáltott fel és már rohant is kifelé az épületből. A meglepett szakértő vállait megrántva takarta le újból az arcot. A segédnyomozó lihegve ugrott autójának volánja mögé és azonnal a rádióért nyúlt.

- Halló, adja nekem Martin ezredest! – ordította, majd kis idő múlva ismét megszólalt. – Halló! Ezredes?

Már éppen folytatta volna a mondatot, de egy kemény tárgyat érzett a tarkójának nyomódni. Nem volt kétsége, mi lehet az, tüstént hallgatott.

- Engem láttál az asztalon! – utasította Joss a segédnyomozót. A hátsó ülésről előrehajolva pisztolyt szegezett a megrémült rendőrré.

Farges igazán nem mondhatta el magáról, hogy az utóbbi napokban szerencsés találkozásai voltak az őrnaggyal. Valahányszor így alakult, mindig ő húzta a rövidebbet.

Az ezredes türelmetlenül hallózott.

- Ezredes úr, én az előbb azonosítottam Beaumont holttestét – rebegte bizonytalan hangos Farges. – Tényleg ő az...

- Mi történt magával, Farges? Olyan furcsa a hangja... - érdeklődött Martin.

A segédnyomozó kétségbeesetten kutatott megfelelő válaszáért. Joss még erősebben nyomta hozzá a revolver csövének végét, hogy nagyobb teljesítményre ösztönözze a sakkban tartott férfi agyát.

- Szerettem Beaumont-t – hazudta Farges kisvártatva. Jobb nem jutott eszébe. Az őrnagy kis híján meg is hatódott, de mindenesetre megeresztett egy mosolyt elismerése jeléül.

- Jó – hökkent meg Martin, aki nem tudott mit kezdeni a válasszal, de nem volt ideje most ezzel foglalkozni. – Várom vissza! – szakította meg a beszélgetést.

- Gyerünk, indulj! – utasította Joss Farges-ot.

A mikrobuszok megteltek az egyenruhás rohamrendőrökkel és elindultak a kastélyudvarról. Martin és Valera a közelben álltak. A százados szóftanul

cigarettazott, felettese megkönnyebbülten szemlélte a visszavonuló fegyvereseket. A helyzetet már nem tudott változtatni és végső soron elérte a célját. N'Djala ezek után nem fenyegetheti veszély Franciaországban. Ez a tény pedig, ha közvetlenül nem is, de közvetve mindenképpen neki köszönhető. Remélte, hogy a miniszter sem felejt el egyhamar ezt. Így utólag nem is tűnt számára olyan veszélyesnek Beaumont, mint kezdetben hitte. Talán túl nagy volt a felhajtás miatta – gondolta.

- Látja, nem hittem Rosennek, mikor azt mondta, hogy eltalálta Beaumont-t – mondta a századosnak. – Különös fickó ez a Rosen. Ronda disznó, de roppant nagy hekus.

Valera nem lelkesedett a témáért, csendesen cigarettázott tovább. Az ezredes megérezhetett valamit beosztottja hangulatából, mert az épület felé indult.

Az irodában majd megtalál, megyek, jelentem a jó hírt öxelenáciájának.

A százados örült, hogy végre egyedül maradt egy kicsit a gondolataival.

Úgy érezte, másodszor veszítette el barátját. Egyszer két évvel korábban, egyszer pedig éppen az imént. Nem tudott kibújni a lelkiismerete diktálta felelősségérzet alól. Tudta, időre lesz szüksége ahhoz, hogy megeméssze a történeteket. Ha egyáltalán fel fogja tudni dolgozni teljesen.

Farges görcsösen markolta a kormányt, szinte beleizzadt a vezetésbe. Ha az őrnagynak mégis sikerülne megölnie az elnököt, kétséget kizáróan ő lesz a felelős érte. Érthető módon nem érezte jól magát a saját bőrében és nagyon szeretett volna valahol egész máshol lenni.

- Hánykor érkezik a helikopter a hölgygel? – kérdezte Joss.

- Tizenöt-harminckor – felelt Farges lelkesedés nélkül. – Miért?

- Mert ehhez fogunk alkalmazkodni – pillantott az órájára az őrnagy. Fejében már nagyrészt készen állt a terve.

Elérkeztek az utolsó felvonáshoz, nemsokára véget ér az előadás. A közönség – a Titkosszolgálat – nem fog lelkesedni a befejezésért, de neki tetszeni fog. Ezt a darabot ő rendezte, és nem hagyja, hogy idő előtt megbukjon.

A segédnyomozó fancsali arcát nézve azonban az ő életkedve is majdnem elszállt.

- Engedd el magad, kisinas! –vigasztalta, mintha tényleg megesett volna rajta a szíve. – Jó dolog autózni... Lélegezz mélyeket, tavasz van! Farges ettől csak idegesebb lett.

Amikor behajtunk a kapun, próbálj olyan hülye képet vágni, mint rendszeren! – folytatta az őrnagy. – Hallod mit mondok? Csak természetesen...

Nem volt szükséges folytatnia a mondatot, Farges arcán látszott, hogy így is érti, mit akar a másik.

Az országúton szemből rendőrségi mikrobuszokból álló konvoj húzott el az ellenkező irányba.

- Nini, az ezredes hazaküldi a hadseregét. Szabad az út – mosolygott utánuk Joss.

Rövid idő múlva elérték a kastélyhoz vezető út leágazását. Farges lekanyarodott a főútról.

Az őrnagy elrejtette fegyverét, hogy odakintről ne lehessen látni, de a segédnyomozó mégis érezte a jelenlétét. Tudnia kellett, hogy a volt tiszt bármelyik pillanatban gondolkodás nélkül keresztüllövi, ha meggondolatlanul cselekszik.

- El ne felejtsd, amit mondtam! – figyelmeztette még utoljára Joss alkalmi sofőrjét. – Légy természetes, de ne túlozz! Kedves nem vagy. A kapunál posztoló fegyveres őr ellenőrizte Farges igazolványát, majd visszaadta és tisztelegve hátrébblépett. Joss-szal nem is törődött. A segédnyomozót már jól ismerte és ez elég biztosíték volt számára, hogy a vele levő utas is nyilvánvalóan jogosult a belépésre.

Az őrnagy mosolyogva köszöntö meg az udvarias gesztust. Farges nem merte kockáztatni az életét, nem adott jelt az őrnak. Már beletörődött, hogy az őrült terrorista általa jut be a kastélyba, s ha akart volna sem tehetett ellene semmit. Most már csak a túlélés volt számára fontos.

Joss pillanatok alatt felmérte a terepet. Nem volt ismeretlen a hely, jó néhány évvel ezelőtt maga is teljesített itt szolgálatot magas rangú vendégek őrzésénél.

- Ott állj meg a lépcsőház előtt! – utasította a segédnyomozót. Farges az épület jobb szárnya felé kormányozta az autót.

- Hol vannak őxelenciája termei? – fürkésztet ismét körbe az őrnagy, de kérdésére nem kapott választ. Türelmetlenül ragadta torkon Farges-ot.

A fridsziderben akarod végezni, mint Rosen? Hová kvártélyoztátok be N'Djalat?

- Az első emeletre – felelt habozás nélkül, rémülten a nyomozó. – A lépcsővel szemben a nagy ablakos terembe.

A fekete autó ráfordult a kastélyt övező vizesárok feletti kis hídra, az ott vigyázó őr ügyet sem vetett az elhaladó járműre.

- A helikopter hol száll le? Elöl vagy hátul? – kérdezte Joss.

- Ott a pázsiton – biccentett oldalra Farges.

A vizes árkon túl, közvetlenül az épület közelében igényesen gondozott, hatalmas pázsit terült el. A hely nem hogy egy helikopter, de talán egy kisebb fajta sportrepülő landolására is alkalmas lett volna.

Farges fékezett az épületnél. Egy nagydarab színes bőrű testőr az elnök személyzetéből belépni készült a díszesen faragott barna ajtón, de a megálló autó láttán visszafordult.

A segédnyomozó már nyitotta volna az ajtót, de Joss erélyesen ráparancsolt.

- Várj!

A testőr kíváncsian benézett az autóba és Farges-ot felismerve azonnal széles mosoly terült el mogorva arcán.

- Szevasz! – intett a segédnyomozónak és már indult is dolgára. A két francia egyedül maradt.

- És most mit csinálunk? – érdeklődött Farges.

Joss válaszul hatalmas oldalirányú ütést mért a szőke hajú férfi tarkójára. A segédnyomozó eszméletét veszve dőlt oldalra. Ha csak néhány percig is, de biztosan ártalmatlan lesz.

Az őrnagy kiszállt az autóból, néhány másodperc múlva pedig már az elnöki lakosztály felé vezető csigalépcsőn haladt felfelé. Odafentről azonban lépteket hallott, hát a fordulónál beállt egy tartóoszlop mögé.

Martin ezredes sietett lefelé, észre sem véve a megbúvó őrnagyot, sebesen száguldott mellette.

- Tiszteletem, ezredes úr! – lépett elő a pisztollyal kezében Joss.

- Beaumont! – kiáltott fel meglepetten a tiszt. És akkor ki van a hullaházban?

- Rosen – felelt egyszerűen Joss. – Csalódott?

- Igen, csalódtam Rosenben, nagyon is. Éppen az imént mondtam, hogy egészen kiváló hekus...

- De hát mi mind szuperek vagyunk – vágott közbe az őrnagy. – Most pedig szépen ideadja a fegyverét! Két ujján himbálva, ahogy a tévében látta!

Az ezredes dühösen nyúlt zakója alá és pisztolya csövét marokra fogva nyújtotta át a fegyvert Jossnak.

- Maga nem is tudja – folytatta Joss -, micsoda öröm, hogy páholyban tudhatom az utolsó felvonásnál. Maga meg N'Djala csinálta az ülésrendet? Akkor most megköszönjük neki. Menjen előre!

Joss megpördítette az ezredest és a tarkójának szegezett pisztollyal taszigálni kezdte fölfelé a lépcsőn.

Az ajtóhoz érve Martin kopogott volna, de az őrnagy félrelökte az útból.

- Távozhat, ezredes! – nézett egykori felettese szemébe az egykori ügynök. – Akad tennivalója bőven: meghallgatni Farges magyarázkodását, elhelyezni a mesterlövészeit a tetőn... Röviden: az összeomlás előtti szokásos hajcihő. A miniszternek akkor szóljon, amikor a hülyesége már teljesen nyilvánvaló!

Joss nem várt választ, fegyvere csövével bekopogott a hófehér kétszárnyú ajtón.

- Tessék! – hallatszott szinte azonnal odabentről.

Joss összevonta szemöldökét.

- Még szívesen elcseverésznék önnel, de nem illik várakoztatni őxelenciáját.
Az őrnagy ismét taszított egyet az ezredesen, csakhogy távolabb kerüljön tőle,
majd eltűnt az ajtó mögött.

N'Djala köztársasági elnök öltönyben, meglazított nyakkendővel, szeméit pihentetve feküdt a reneszánsz stílusban berendezett lakosztály kényelmes rekamiéján. A villámlátogatás programja túlságosan is feszített volt, igyekezett minden rövidke időt kihasználni a pihenésre, hogy összeszedhesse gondolatait. Büszkesége még a franciákén is túltett, méltóságát mindenhol, minden helyzetben igyekezett megőrizni. A tekintély számára létkérdés volt nem csupán közvetlen beosztottai, de idegenek előtt is. Hallotta, amint csendben becsukódik az ajtó, de nem mozdult.

- Ne gyújts villanyt és legfőképpen pedig ne beszélj, Arthur! – adta ki az utasítást vált komornyijának.

- Nem Arthur van itt – hangzott a válasz.

N'Djala meglepetten ugrott fel, zavartan igazította meg nyakkendőjét. Azonnal felismerte látogatóját, aki most pisztolyt szegezett a mellének.

- Mit tehetek önért, Beaumont őrnagy? – őrizte meg hidegvérét az elnök. Arca ugyanakkor hamuszürkévé vált.

- Széthúzza a függönyt, meggyújtja a lámpát és meghal, tisztelt elnök úr! – mondta Joss metsző hangon.

N'Djala az ablakhoz lépett.

Az egyik mesterlövész fegyvere távcsövén keresztül figyelte a másik szárnyon történő eseményeket. Közben folyamatosan jelentette a látottakat a háttérben idegesen intézkedő tiszteknek.

- Látom az íróasztal sarkát és valakinek a sziluettjét. Az árny lámpát gyújtott. Ez valami jel volna?

- Biztosan az elnök fortélyja, hogy fénybe állítja ezt a kretént – lépett oda Farges és átvette a fegyvert társától. – Ennél rosszabb célpontom sose legyen! – tette még hozzá fölényesen és a vállához emelte a puskát.

- Farges, maga állítólag látta a hullaházban – adta át Valeranak a telefonkagylót az ezredes én energikusan közeledett a segédnyomozóhoz. - ...vagyis ezek szerint ön látta utoljára holtan.

- Amikor ezt mondtam, itt egy pisztoly volt – mutatott a tarkójára a szőke rendőr. – Tudja, milyen, amikor itt egy pisztoly van? Nem jelentés, nem beszámoló, nem tájékoztató, hanem fegyver!

Farges kitámasztotta fegyverét, és a túldaldalt fürkészte. Martin tanácstalanul állt meg mögötte. Embere válasza kétségek nélkül meggyőzte őt, a többi szavak nélkül is kitalálta. Igyekezett ő is a megoldhatatlannak tűnő feladatra összpontosítani, de érezte, kicsúsztak kezei közül a dolgok, az irányítás ismét Beaumonthoz került, az ő gondolatait pedig senki sem ismerhette. Csak a szándéka tűnt egyedül meggyőzőnek és világosnak.

- Elhúzták a függönyöket – állapította meg Martin. – Észrevettem valami furcsaságot?

- Nem, de amint előtűnik Beaumont fegyvere, övök.

Farges minden idegszálával összpontosított. Már-már személyes bosszúnak érezte ezt az ügyet és ő akart pontot tenni a végére. Meg akart fizetni az őt ért megaláztatásokért. Egyszerűen és végérvényesen.

A belső udvar előtti téren ekkor fékeztek az újból visszatérő rohamrendőrökkel teli buszok.

N'Djala az íróasztalnál ült és méltóságos pózolását megőrizve nyugodtságot színlelt.

- Mennyi időnk van még, Beaumont?

Joss a falnál állt, távol az ablaktól és pisztolyát rendíthetetlenül az elnökre szegezte.

- Magának legfeljebb még tíz perce maradt – nézett órájára az őrnagy. – és őszintén mondom, nem látok rá semmi okot, hogy tovább éljen.

- Az országnak szüksége van rám.

- Egyetlen országnak sincs szüksége zsarnokra! A halálhírére Maladzabiban népünnepély veszi majd kezdetét. Mindenki táncolni fog az utcán. A szabadság kókuszpalmája alatt égetik el majd a képmását. Röviden: ne is számíton részvétre!

Az elnököt nem hatotta meg Joss beszéde. A tényekkel ő is tisztában volt. Nem azért uralkodott, mert szerették, hanem azért, hogy szeressék. Szeressék és tiszteljék a hatalma miatt.

- Tudja, mi az én bánatom? – húzódott közelebb az asztalhoz N'Djala, miközben ujjait összefonta maga előtt. – Az, hogy nem öltem meg időben önt. Látja, ezt csakugyan sajnálom. És miért nem tettem, kérdezem magamtól.

- Netalán vallásos meggyőződésből? – gúnyolódott Joss, de az elnöknek nem volt kedve viccelődni. Csak azért kezdett társalogni leendő gyilkosával, hogy időt nyerjen. Mert az idő reményt adott neki, hogy történhet még valami, ami visszafordítja a visszafordíthatatlannak tűnőt. Ennyire persze nem bízott sem a saját, sem a franciák biztonsági szolgálatában, magában szeretett volna bízni. Szándékosan ült az íróasztal mögé. A felső fiókban egy pisztoly lapult, ami az utolsó esélyt jelentette számára az életben maradáshoz.

- Nem – felelte N'Djala. – Biztosan azért őrizgettem, hogy egy napon majd kicseréljem. De hát ugyan mire? Hiszen nem képvisel semmilyen értéket.

Joss nyugalmát nem ingatta meg az elnök beszéde. Pontosan azért, mert kiérezte belőle, hogy éppen az a célja vele. Valamikor ő is tanult pszichológiát és tudta, hogy az ideges ember gyakrabban vagy előbb követ el hibát, mint az, aki tökéletesen ura mind a helyzetnek, mind a saját lelki nyugalmanak.

- Ez tévesztette meg önt mostanáig – mondta. – Ez az értékszemlélet: a helyes, a helytelen, a jó, a rossz... Vagyis az általánosságok. De most, hogy mindketten itt vagyunk – eresztette le a fegyvert az őrnagy -, megkeressük együtt a konkrét, egyszerű képletet. Amely önre nézve sajnos végzetes lesz.

- Hát akkor rajta, mire vár? – N'Djala közelebb húzódott az asztalhoz és térdét megemelve lábával elkezdte lassan kinyitni a fiókot. Odakintről motorzúgás hallatszott, és ahogy egyre közeledett, mindinkább felismerhetővé vált a forgószárnyak jellegzetes hangja.

- A helikopterre – felelt Joss az elnök kérdésére.

Az időzítés tökéletes volt, eddig minden zökkenőmentesen, a tervek szerint működött.

A vörös csíkokkal díszített fehér gép lágyan ringva, kecsesen ereszkedett a kastély pázsitjára. A pilóta mellől Doris Frederikssen szállt ki. Mintha csak előre sejtette volna a gép színét, otthoni ruhatárából fakó vörös bőrnadrágot és azonos színű tavaszi kabátot választott a délutáni randevúhoz. Könnyű kis kézitáskáját hanyagul lóbálva indult az épületegyüttes felé. Az állig felfegyverzett kordonnal mit sem törődött, az sem érdekelte, hogy a férfiak meglehetősen gondterhelt arcot vágának. Számára csak egy nevetséges farsangnak tűnt az egész, nem foglalkozott a részletekkel.

Valera Farges mellett állt az ablakban és idegességében észre sem vette, hogy cigarettája már szinte tövig leégett.

Martin ezredes a telefonnál ült és türelmetlenül ordított a minisztérium telefonközpontjával.

- Nem azt kértem, hogy jegyezze a hívásomat, hanem hogy kapcsolja a miniszter urat! Őt kérem a telefonhoz, kisasszony, a miniszter urat!

Ahogy Joss megjósolta, a fejetlenség lassan ténylegesen a tetőfokára hágott. A háttérben tevékenykedő tisztek mindegyike idegesen telefonált, parancsokat osztogatott. Csak tenni nem tudtak semmi érdemlegeset, mert semmi lehetőségük nem volt rá. Lépéshátrányuk a kezdetektől fogva meg volt és meg is maradt a végkifejletig.

Az eseményeket nem az ezredes irányította, nem az elnök, még csak nem is a miniszter.

Az eseményeket Josselein Beaumont, a Titkosszolgálat egykori őrnagya tartotta kézben, ő volt minden mozzgatórugója. Az ő gondolatait pedig senki sem ismerte, hiszen mindannyian csak tanulhattak volna tőle. Egy személyben többet ért az egész rendszernél és ez egyszerre volt megalázó és tragikus is egyben.

- Ez azért bámulatra méltó – kezdett újabb okfejtésbe N'Djala. Az agya villámgyorsan kapcsolt, óvatosan félrecsúszott a széken, az íróasztal fiókja már félig kicsúszott a helyéről. Le sem kellett pillantania, tudta, hogy a revolver ott lapul a sarokban. Csak a megfelelő pillanatot kell kívánnia, hogy érte kaphasson és elsüthesse.

- Maguknak három forradalom és öt köztársaság kellett, hogy megrajzolják a demokrácia karikatúráját – folytatta a fekete. – De tőlem elvárná, hogy az elsőre igazit szüljek.

- Füttyölök rá! – mondta Joss. Pisztolya csöve még mindig a padló felé mutatott. – Ez a nagy maszlag: a morál, meg az összehasonlító történelem... Ez engem mind nem érdekel.

Joss a következő pillanatban már ugrott is. Az elnököt hátrébb lökte a széken, és erőteljesen helyére lökte a kihúzott fiókot. A fegyvert ismét határozottan N'Djala mellkasának szegezte. A fekete szájából elhangzott filozófikus körmondatok egy percig sem vontál el éberségét. Még nevelésnek is tartotta, hogy az elnök azt képzelte, ilyenekkel elterelheti a figyelmét.

N'Djala csalódottan hátrált az őrnagy elől. Kijátszotta az utolsó ütőkártyáját és elbukta a partit. A lehetőségek megszűntek létezni, maradt a kegyetlen, de annál egyszerűbb valóság. Meg fog halni.

- Látod? – váltott át tegeződésre Joss. – És neked már az sem mond semmit, hogy hülye, mint a segg. Hívd őket! – bökött a telefonra.

Az elnök lassan a készülékért nyúlt.

Farges összeráncolta a homlokát.

- Mi az, mi történt? – kérdezte Valera. Mintha látott volna valamit odaát. Azt tudta, hogy aggodalomra még nincs ok, nem tekintve a kialakult helyzetet, hiszen lövést még szerencsére nem hallottak.

- Nem is tudom – felelt a segédnyomozó -, de mozdult a dolog.

- Százados úr, - szólt hátulról egy tiszt – N'Djala elnök! – nyújtotta az odaigyekvő Valerának a kagylót.

- Amikor kimegyünk – mondta fásult hangon az elnök -, egy lelket sem akarunk látni! Sem a lépcsőházban, sem az előcsarnokban, sem a parkban.

A helikopter pedig vár útra készen! – diktálta Joss.

Az elnök megismételte Valerának.

- Adja nekem Beaumont-t! – felelt a százados.

- Beszélni akar önnel – nyújtotta N'Djala az őrnagy felé a kagylót. Iménti gőgje, büszkesége teljesen elszállt. Remegett és bőre színét meghazudtolóan sápadt volt. Minden szó, minden mozdulat hatalmas erőfeszítésébe került. Közel állt hozzá, hogy teljesen összeomljon és térdre borulva könyörögni kezdjen az életéért.

Joss átvette a kagylót és hanyagul intett az elnöknek, húzódjon hátrébb. Nem szerette volna, ha végső elkeseredésében ráveti magát.

- Halló, Joss? – hallatszott Valera hangja a vonal túlsó végéről. – Lehet, hogy többé nem lesz módunk találkozni...

- Ugyan, miért? – vágott közbe Joss. – Hívj meg a lakásodra, az mindig nagy öröm!

- Van egyáltalán valami, ami eltéríthetne a szándékodtól?

- Nem tudom, mi lehetne az – sóhajtott az őrnagy és az órájára pillantott. – De majd eltűnődöm rajta – tette le választ sem várva a kagylót.

A lakosztályban újra csend lett. A két férfi tekintete ismét találkozott. Leendő gyilkos és áldozat nézett szembe egymással.

- Gyerünk, legyen már vége! – könyörgött N'Djala. Maga sem tudta, hogy a haláltól való félelme vagy a tudat okozta kín tombolt benne jobban. Csak szabadulni akart tőle mielőbb, bármi módon.

- Vége lesz, persze – mosolyodott el Joss. Leeresztette fegyverét és közelebb lépett. – De sosem állt szándékomban megölni önt.

N'Djala egy szót sem értett az egészből. Újabb megalázó tréfának tartotta a dolgot, számára már teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy az őrnagy örült.

- És az ott? – kérdezte óvatosan. – Az talán papírgalacsint lövell ki?

Joss, gondosan ügyelve rá, hogy ne kerüljön az ablak közelébe, nehogy tökéletes célpontot mutasson a mesterlövészeknek, lehajolt és a parkettán csúsztatva oda N'Djаланak a pisztolyt.

- Ez teljesen üres, elnök úr.

N'Djala felkapta a fegyvert és az őrnagyra szegezve egymás után többször is meghúzta a ravaszt. A tár azonban mindannyiszor üresen kattant, csakugyan nem volt benne töltény.

Farges a célkereszt közepén megpillantotta a függöny mögül kinyúló pisztolyt.

- Látom a fegyverét! – mondta halkán. Ujját izgatottan feszítette a ravasz közelében. Érezte, eljön hamarosan az a pillanat, amikor végre cselekedhet. Alig várta, hogy a fegyvert markoló kéz tulajdonosa előrébb lépjen. Csak néhány centimétert, nem többet.

- Hát ezt már végképp nem értem – eresztette le a fegyvert az elnök. Tanácstalanul pislogott hol a pisztolyra, hol az őrnagyra. Sokan és sokszor akarták élete során megölni, de ilyen helyzetbe még nem került egyszer sem. Tökéletes kelepcébe csalták és a gyilkos mégsem akart végezni vele.

- Pillanatokon belül meg fogja érteni, elnök úr – nyúlt a zsebébe Joss és a revolver töltényeit magasba emelve egyenként a padlóra potyogtatta őket.

A diadalittas mosoly most is ott ült az arcán, hiszen győzött, elérte, amit akart. Megtáncoltatta, nevetségessé tette azokat, akik miatt két évet vesztett el az életéből. Ugyanúgy megalázta őket, ahogy ők tették azt övele. Nem vált gyilkossá, nem örült meg. Végigjátszotta blöffre a partit és megalázó vereséget mért egy csapással az összes ellenfélre. Ennél nemesebb bosszút nem is képzelhetett el. N'Djala ugyan megérdemelte volna, hogy meghaljon, de a politika sosem érdekelte igazán. Esze ágában sem volt népi hős lenni valahol Afrikában, és terrorista lenni a világ szemében.

Josselein Beaumont nem akart már a titkosszolgálat őrnagyja lenni. Ő csupán élni akart. Távol a politikai játszadozások és a hatalom gyakorlóinak undorító mocskától.

Hányingere lett az egészről. Két éve megkérdőjeleződött minden, amiben hitt: a becsület, a hazaszeretet, a barátság. Többé nem akart ennek részese lenni. Tudatosan vált egykor azzá és tudatosan akarta elhagyni azt, hogy ezentúl ne mással törődjön, hanem csak önmagával, hiszen amikor szüksége lett volna rá, más sem törődött övele.

Jó lesz majd a szemükbe nézni.

- Nézze, én... - lépett közelebb habozva N'Djala elnök. Joss talán kiáltott volna, hogy ne tegye, de erre nem gondolt. Mint ahogy nem gondolt arra sem, ami a következő pillant töredékében történt. Az egyetlen, magányos lövés pontosan az elnök szívébe hatolt. A gyilkos fegyverből kilőtt nagy sebességű lövedék szét sem robbantotta az ablaküveget, csak egy aprócska lyukat ütött rajta. Mint ahogy csupán egyetlen apró lyukat ütött N'Djala mellkasán is, melyből azonnal sötétvörös vér kezdett lüktetni kifelé.

- Eltaláltam! –ugrott fel Farges boldogan.

Martin ezredes eltolta magától a kagylót. Hitetlenkedve és értetlenül nézett emberére.

- Mondom, hogy eltaláltam! – kiáltott Farges. Tudta, hogy nem téved.

- Egy pillanat, miniszter úr... - tette félre a kagylót az ezredes és maga is felugrott a helyéről, hogy az ablakhoz siethessen.

Az elnök kiejtette kezéből a töltetlen fegyvert, mindkét kezével a szívéhez kapott. Tett néhány tétova lépést előre, majd egyensúlyát veszítve nekivágódott a csukott ablaknak. Keretet és üveget áttörve bukott a mélybe, de mire hatalmas, tompa puffanással elterült odalent a kövezeten, már halott volt.

A Maladzabi Köztársaság örökös elnöke örökre eltávozott az élők sorából.

Az udvaron álló két fekete biztonsági ember odafutott a halotthoz, de fölre hajolva látták, hogy már nem tehetnek semmit. Mellette, a szürke köveken sötétlő vértócsa gyülemlett egyre.

Az emeleten döbrent csend fogadta a látványt. Hosszú másodpercekig nem történt semmi, mindannyian csak álltak és bámultak lefelé.

Martin ezredes eszmélt elsőnek, ő törte meg a csendet.

- Senki ne mozduljon, várják a parancsot!

Nem is nézett Fargesra, visszasietett a telefonhoz.

- Halló, miniszter úr? N'Djala köztársasági elnök meghalt... Nem, egy segédnyomozónk, a neve Farges... Nem, ez nem összeviesszóság, ez mesterkedés...

Joss életében először nem tudta, mit tegyen. Csak állt a lakosztály közepén leeresztett karokkal és bámult maga elé. Kevésnek érezte magát a rendszerrel szemben, a sorssal szemben. Hiába volt minden erőfeszítés, nem sikerült kijátszania mindenkit. Legyőzte Afrikát, a Titkosszolgálatot, a minisztereket, N'Djalat, de a sorsot nem győzhette le.

Mindvégig ő irányított mindent, de most minden kicsúszott a kezéből. Nem a saját hibájából. Nem értette, miért kellett így történnie. Lassan elindult lefelé.

- Lehallgatnak most bennünket? – kérdezte habozva a miniszter. Tudta, hogy a döntés felelőssége az övé, de nem tudta, mit kell tennie. Martin ezredes pedig tőle várta a megoldást.

- Természetesen, miniszter úr – felelt a tisztt.

Valera százados egy kézi hangszórón át az udvaron állva osztogatta a parancsokat.

- Mindenki a helyén marad és vár a további parancsra! És semmiképp ne lőjenek! Amíg parancsot nem kapnak, meg se mocsanjanak!

Martin kezdett türelmetlen lenni.

- Várom, hogy parancsot adjon! ... Itt egy helikopter felszállásra készen... Hát az, hogy Beaumont bele fog szállni... Igen, hát persze... De hát mit csináljak? Farges újra az ablakban állt. Újra vállához emelte a nemrég elsütött fegyvert.

- Hát... - habozott a miniszter. – Ezredes úr, tegye, amit jónak lát.

- De hát én már nem látok semmit sehogyan... A folyóügyeket elintézem, a lemondásom még hat óra előtt az asztalán lesz... De hát mit csináljak most, miniszter úr?

- Mít lehet egyáltalán tenni?

- Nos, ugye meg lehet ölni... Vagy hagyni, hogy elmenjen... De önnek kell döntenie!

Joss nem sietett.

A lépcsőházból kilépve lassan közeledett a rendőrkordonhoz és a mögötte elterülő gyep széle felé. Ezeken túl állt a helikopter. Érezte a rászegeződő tekinteteket, a felé meredő fegyverek csövét. Minden úgy festett, ahogy a nagy könyven meg van írva.

A Titkosszolgálatnak igazából egyetlen esélye maradt, hogy Franciaország ne váljék nevétségessé az egész világ előtt. Fel kell mutatniuk egy gyilkost, aki teljessé teszi a mozaikképet és megmagyarázza a történeteket. Persze nem a saját szavaival, ez megengedhetetlen.

A tragédia már megtörtént, azon változtatni már nem lehet. Csak szépíteni lehet a dolgokon, kisminkelni a körülményeket. Ezt kívánja az államérdek. Ezt kívánta akkor is, amikor két éve Afrikába küldték. Aztán azt kívánta, hogy elárulják őt.

Az államérdek pedig mindig mindennél előbbre való.

Joss a kordon emberei között áthaladva megpillantotta a tisztek ácsorgó csoportját.

Lubier, Goulet, Ferrier... és Valera. Az egyetlen színfolt Doris Frederikkson volt.

- Mi az, mi folyik itt? – kérdezte a nő naivan.

- Rosen meghalt. N'Djala meghalt – felelt Joss tömören, majd Valerara nézett.

- Az én sorsomról pedig most döntenek.

A százados nem tudott a szemébe nézni. Leszegett tekintettel a cipője orrát bámulta. Csak egyvalami volt őszinte rajta: a tehetetlenség okozta fájdalom.

Doris habozva nézett Valerara, majd ismét Joss felé fordult.

- Visszavigyelek Párizsba? – kérdezte. Tudta, hogy itt már nem lesz rá szükség.

- Ne – felelt Joss. – És azt ajánlom, ne maradjon a tűzvonalban!

Az őrnagy tovább indult a helikopter felé, az apró kavicsok megcsikordultak cipőtálpá alatt.

A nő még kérdezett volna valamit, utána indult volna, de Valera megragadta a karját és gyengéden visszahúzta.

- Most minden másodperc számít, miniszter úr! – sürgette Martin a felettesét.

A miniszterelnök habozott.

- Csakhogy a bűnügyi részen túl az ügynek politikai vetülete is van. Azok után, amiket Beaumont a sajtónak nyilatkozott...

- Jó, az ég áldja meg – fakadt ki Martin -, de mit csináljak?

Hosszú csend lett. Az éteren át csak a feszültség volt érezhető.

Joss már a pázsiton lépkedett. Jó ötven méternyire maga mögött hagyta Valerat és a többieket, de nagyjából még ugyanennyi volt hátra a helikopterig. Nem sietett. Már nem volt sürgős semmi.

Martin nyilvánvalóan a telefonnál ül, valakik pedig már akkor célba vették, amikor kilépett a kapun. Szinte érezte a célkeresztet a tarkóján, a háta közepén.

Beindult a gépezet, már csak üvöltés van, parancsok... és egy céltábla. Az államérdek céltáblája egy mocskos és aljas játszmaiban.

Csend volt és gyönyörű idő.

Még harminc méter, még huszonöt.

Haboznak a döntéssel.

- Meg kell állítani! – köpte a szavakat a miniszter.

- Ez tehát a parancs? – kérdezett vissza Martin. Nem ő irányította az eseményeket, ő csupán egy láncszem lett a gépezetben.

- Parancsba adom, hogy állítsák meg! – ismételte önmagát a miniszter.

A kérdés eldöntetett, ez volt a legkényelmesebb megoldás Franciaország számára.

- Farges! – tette félre a kagylót Martin és az ablakban álló fegyveresre nézett. – Meg kell állítani!

A segédnyomozó kivárt. Kilégzés, a mellkas nem mozog, és nem létezik más, csak a cél. Ahogy tanulta.

A fegyver most nem egyes, hanem sorozatlövésre volt állítva.

Még húsz méter, még tizenöt.

Apró fuvallat rezgette a távoli fák ágait, s körös-körül a fűszálakat.

Élni szeretett volna és nem gondolt arra, milyen lehet a halál.

Még tíz méter, vagy csak nyolc?

A helikopter ajtaja nyitva állt, a pilóta csak arra várt, hogy beszálljon. Aztán felemeli a gépet és elröppen innen.

Joss nem is érezte a sorozatot, mely válltól derékig végigszaggatta. Összeszorította a fogait, behunyta a szemeit, nem kiáltott, pedig a lövés zaja szinte szétrobbantotta a dobhártyáit. Vagy csak úgy érezte.

A második sorozatnál már nem érzett semmit, elvesztette az eszméletét.

A harmadik sorozatnál már halott volt, teste élettelenül terült el a pázsiton.

Újra csend lett, apró fuvallat rezgettette a fűszálakat és darabokra szakadt kabátja szegélyeit.

VÉGE